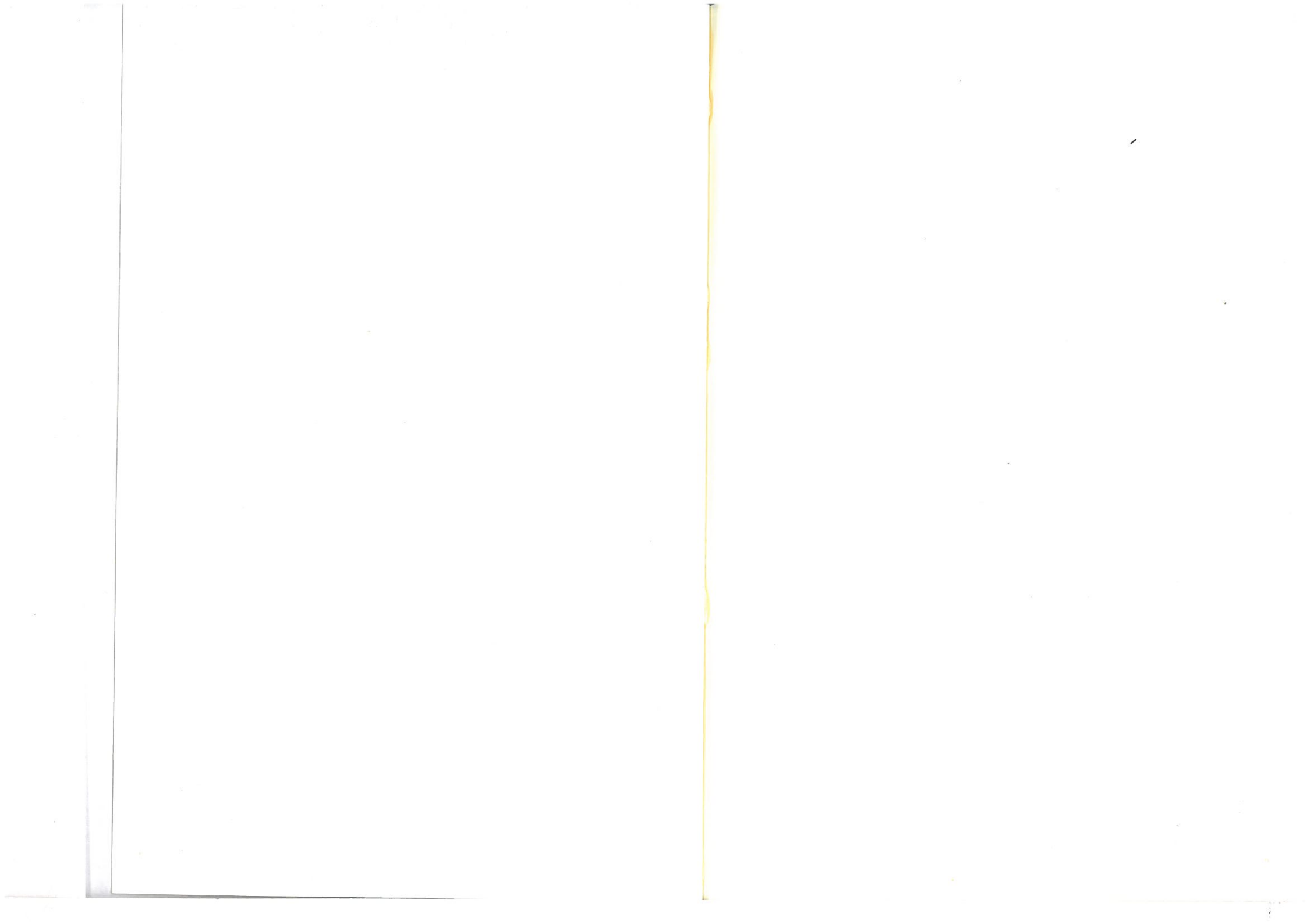

Ν.Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ - ΚΑΛΟΥ

**Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ
ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ
(1975-2011)**

THE EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA

Αθήνα - Genève 2011

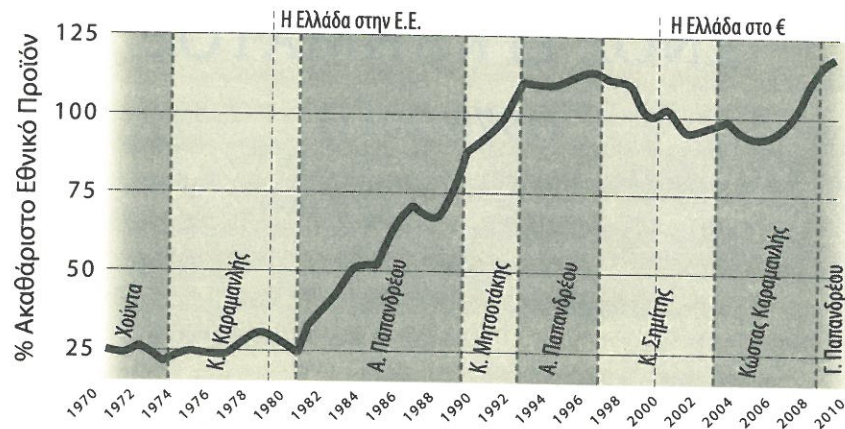
Ν.Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ - ΚΑΛΟΥ

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ
ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ
(1975-2011)

THE EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA

Αθήνα - Genève

GREEK PUBLIC DEBT

Πού επήγαιναν αυτά τα κεφάλαια; Έχει ενδιαφερθεί μία κυβέρνηση να διερευνήσει; Πρόκειται να τιμωρηθούν οι υπαίτιοι με βάση την Αρχή του Ποινικού Δικαίου περί Ειδικής και Γενικής Προλήψεως;

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Το κατωτέρω Μνημόνιο εστάλη στους Έλληνες Βουλευτές (Νοεμ. 2011)

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA (ELG) της οποίας το κεντρικό ενδιαφέρον είναι η προώθηση της Ιδέας της Ηνωμένης Ευρώπης, έχει ήδη θέσει το πρόβλημα ειδικώς της Ελλάδος στα πλαίσια του μακραιώνος «Ανατολικού Ζητήματος».

Το 1853 σε συνομιλία του Τσάρου Νικολάου 1ου και του Άγγλου Πρέσβεως Sir Hamilton Seymour, έτεθη ο Μεγάλος Κανών που καθορίζει ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ την εξωτερική πολιτική των εξω-ευρωπαϊκών Μεγάλων Δυνάμεων (USA και UK): «ποτέ δε θα επιτρέψουμε η Ελλάδα να γίνει μεγάλη δύναμις» (βλ. J.A.R. Marriott, The Eastern Question, p.230). ΑΥΤΗ ΘΑ ΑΦΗΣΕΤΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ;

Η ELG έχει πολλές φορές τονίσει ότι η Αμερική, αμέσως μετά τον πόλεμο και μεσούντος του Ψυχρού Πολέμου, βοήθησε την Ελλάδα να υπερνικήσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο κατά τον λεγόμενο «εμφύλιο» και αμέσως μετά να αναπτυχθεί οικονομικώς διότι, κατά ομολογία των ιδίων των Αμερικανών, «εάν μετά τις καταστροφές του «εμφυλίου» έμενε φτωχή ήταν σχεδόν μαθηματικώς βέβαιον ότι θα έπεφτε στα χέρια του Σοβιετικού καθεστώτος». Από το άλλο μέρος, οι Έλληνες του εξωτερικού, ιδίως οι εφοπλιστές που με τις ικανότητές των δημιούργησαν την ΠΡΩΤΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, έδειξαν μεγάλη προθυμία να επενδύσουν μεγά-

λα κεφάλαια στην Ελλάδα με την εκφρασμένη πρόθεση να καταστήσουν τον Πειραιά διεθνές ναυτιλιακό κέντρο, όπως το Λονδίνο και η Νέα Υόρκη!

Άλλοτε, τον 19ον αι. οι μεγάλοι Έλληνες κεφαλαιούχοι του εξωτερικού έδειξαν την ίδια προθυμία αλλά ο ρόλος τους περιοριζόταν σε έργα «ευεργεσίας» προς την Πατρίδα (π.χ. το Καλλιμάρμαρο, το Ζάππειο, τα ωραία κλασικά κτίρια της οδού Πανεπιστημίου κλπ.). Τώρα, μετά τον Μεγάλο πόλεμο η τάσις δεν ήταν μόνον η «ευεργεσία» αλλά ήταν οι πολλών ειδών επενδύσεις για εκβιομηχάνιση της Ελλάδος. Ενώ πρώτα η Ελλάς τους αντιμετώπιζε «ευγνωμονούσα» και αφιέρωνε οδούς και Πλατείες στο όνομά τους, τώρα (ίσως ο πατροπαράδοτος, από αρχαιότητα, φθόνος, ίσως η εξέχως ικανή προπαγάνδα του Αριστερισμού, ίσως η επέμβαση των μυστικών υπηρεσιών εις όφελος των δυτικών συμφερόντων, ίσως και οι τρεις συντελεστές, ο καθένας προς ίδιον όφελος) το κλίμα εστράφη σφοδρώς εναντίον τους. Υπερισχύει στην συνείδηση ευρέων στρωμάτων του λαού το κατόπιν εντολών κήρυγμα του Ανδρέα Π. «ενάντια στο μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο» Η προπαγάνδα ενισχύετο με διάφορα κρυφά μέσα εντός και εκτός της Ελλάδος από το Αμερικανικό πολιτικό κέντρο. Διατί;

ΔΙΟΤΙ η μεγάλη ανάπτυξη που παρατηρήθη κατά την 20ετία 1953-1973, ΕΘΟΡΥΒΗΣΕ τους Αμερικανούς που έβλεπαν κίνδυνο της, κατά την λογική του Ανατολικού Ζητήματος, επιρροής τους στην Ελλάδα. Χώραν, που η γεωστρατηγική της θέση στην Ανατολική Μεσόγειο είναι ζωτική για την ικανοποίηση των συμφερόντων τους τα οποία (όπως αναλυτικότερα και λεπτομερέστερα αναφέρει ο Καθηγητής στο MIT Noam Chomsky στο βιβλίο του HEGEMONY OR SURVIVAL, America's Quest for Global Dominance) τίθενται

υπεράνω οιασδήποτε ηθικής. Είναι σαφές ότι μια Ελλάδα οικονομικώς ισχυρή δύναμις δεν θα μπορούσε να παραμένει ο τυφλός υπηρέτης των Αμερικανικών συμφερόντων. Σαφή αντίληψη της ακολουθουμένης στρατηγικής των ΗΠΑ δίνει ο λόγος του Henry Kissinger που εδημοσιεύθη περί το 1992:

«Ο Ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γ'αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Εννοώ, να πλήξουμε την γλώσσα, την θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητα να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει για να μη μας ενοχλεί στα Βαλκάνια, στην Ανατ. Μεσόγειο, στην Μέση Ανατολή, σε όλη αυτή την νευραλγική περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας για την πολιτική των ΗΠΑ».

Ο Henry Kissinger σε προσωπική επιστολή του στον γράφοντα διέψευσε ότι προέβη σε αυτή την δήλωση. Παρά το (μάλλον αμφισβητούμενο) αυτό γεγονός, η πολιτική αυτή εφαρμόζεται κατά γράμμα και συστηματικώς από διάφορα ελληνικά κέντρα στην Ελλάδα με σοβαρή διεισδυση στο Υπουργείο Παιδείας για το οποίο, μετά λόγου γνώσεως, απεσβέσθη ο όρος «Εθνικής», αμέσως μόλις ο Γιώργος Α. Παπανδρέου ανέλαβε την εξουσία το 2009 (1)¹. Ο Ανδρέας Παπανδρέου υπήρξε ο κατ'αρχήν άνθρωπος τους για να σταματήσει η οικονομική άνοδος. Το μέσον που εχρησιμοποιήθη ήταν η φιλοαριστερή και (δήθεν) αντιαμερικανική πολιτική του για αλίευση των ψήφων της Αριστεράς προσκείμενης προς την τότε Σοβιετική Ένωση. Η πολιτική του αυτή υπήρξε επιτυχής διότι

1. Ο Γιώργος Τζέφφρου Ανδρέα Παπανδρέου είναι Αμερικανός υπήκοος, εγγονός Πολωνίδος, γιός Αμερικανίδος, στερούμενος παιδιόθεν, λόγω συνεχούς παραμονής στο εξωτερικό, ελληνικής Εθνικής Παιδείας και ελληνικών βιωμάτων.

εμείωσε σημαντικά το ποσοστό δυνάμεως του ΚΚΕ. ΕΤΣΙ εξηγείται και η φράση του Αμερικανού Πρέσβευος Στερν «δεν μας ενδιαφέρει τι λέει ο Α.Π. αλλά τι κάνει».

Ο Καραμανλής, ο και «Εθνάρχης» αποκαλούμενος, επαναπατριζόμενος θριαμβευτικά κατά την μεταπολίτευση εσκέφθη, για να γίνει αρεστός στον λαό, προ μάλιστα του κινδύνου από τον πολιτικό του αντίπαλο ο οποίος διεκήρυττε «το μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο που πίνει το αίμα του λαού», προέβη σε θεαματική δίωξη και διαπόμπευση των κυριότερων Ελλήνων επενδυτών με πρώτους τον Νιάρχο και τον Ανδρεάδη. Παραλλήλως ετοίμασε και εδραίωσε Συνταγματικώς με το άρθρο 106 §3 του Συντάγματος την πολιτική κρατικοποιήσεων και εκδιώξεως των ιδιωτικών επενδύσεων.

Το ατυχές αυτό άρθρο 106 λέγει τα εξής στην §3:

«3. Με την επιφύλαξη της προστασίας που παρέχεται από το άρθρο 107 ως προς την επανεξαγωγή κεφαλαίων εξωτερικού, μπορεί να ρυθμίζονται με νόμο τα σχετικά με την εξαγορά επιχειρήσεων ή την αναγκαστική συμμετοχή σ' αυτές του *Κράτους ή άλλων δημόσιων φορέων*, εφόσον οι επιχειρήσεις αυτές έχουν χαρακτηρισμό μονοπωλίου ή ζωτική σημασία για την αξιοποίηση των πηγών του εθνικού πλούτου, ή έχουν ως κύριο σκοπό την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο.»

Τότε ακούσαμε ΔΙΕΘΝΩΣ «ούτε δραχμή πλέον στην Ελλάδα».

ΕΤΣΙ εξηγείται ακριβώς γιατί, ενώ οι ιδιωτικές επενδύσεις ηύξαναν επί μία εικοσαετία (1953-1973) κατά ετήσιο μέσον όρο 10% του ΑΕΠ, κατέρρευσαν μονομιάς, **αμέσως μετά την εισαγωγή του νέου Συντάγματος**, στο θεαματικό ποσοστό του 0,6% (**μηδέν, έξη**) και γιατί, το ετήσιο ΑΕΠ, που επί 20ετίαν ήταν σταθερώς στο εκπληκτικό επίπεδο του 7-8% (**δεύτερη χώρα σε ανάπτυξη η Ελλάς μετά την Ιαπωνία!**) κατερρακώθη στο 3,5% (1975-1980) και κατέρρευσε στο 1,5% (ενάμισυ %) επί της ηγεμονίας του «οικονο-

μολόγου» Ανδρέα Παπανδρέου (1980-1990)!

Συνεχίζοντας την τραγική και εγκληματική για την Ελλάδα πολιτική του ο Ανδρέας Π., πάντοτε για εξασφάλιση ψήφων αλλά και για **ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ** προς μονιμοποίηση της υποτέλειας, προέβη σε **ΠΛΗΡΗ ΑΠΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΗ** καταστρέφοντας όλες τις δυναμικώς αναπτυσσόμενες βιομηχανίες (ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΕΛΙΝΤΑ, ΧΡΩΠΕΙ, ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙΚΗ κλπ). Έτσι, η συστηματική εγκληματική πολιτική κατέστρεψε κάθε είδους βιομηχανία στην Ελλάδα.

Με την δίωξη του κεφαλαίου των επενδυτών (κυρίως Ελλήνων της αλλοδαπής και όχι μόνον) η αύξηση της ανεργίας αντιμετωπίζεται, αρχής γενομένης με τον «Εθνάρχη», με την αύξηση προσλήψεων δημοσίων υπαλλήλων με κομματικά εκάστοτε κριτήρια - τακτική (προσοδοφόρος ψήφων) η οποία συνεχίζεται και εντείνεται από το ΠΑΣΟΚ μετά το 1981. Αλλά τότε ακριβώς ο Ανδρέας Π., για προσέλκυση ψήφων προς διαίωνιση της ηγεμονίας του, επιδίδεται συστηματικά στην πολιτική των παροχών με συνεχή δανεισμό (βλ. το σχετικό σχεδιάγραμμα). Η αρχή αυτή είναι γνωστή στους απατεώνες αρχίζοντας με τον Ρονζι και καταλήγοντας στον Madoff, αλλά στο εξωτερικό οι δύο αυτοί εφευρέτες του Easy Money System βρίσκονται στην φυλακή ενώ ο θλιβερός μιμητής τους Ανδρέας Παπανδρέου εθριάμβευσε με τον θαυμασμό των Ελλήνων - μέχρι των σημερινών στελεχών του ΠΑΣΟΚ τα οποία τον ακολούθησαν και βοήθησαν στην εγκληματική εθνοκτόνο τακτική του.

Ο συνεχής δανεισμός για παροχές που ηύξαναν την αγοραστική δύναμη αλλά χωρίς εγχώρια παραγωγή η οποία είχε συστηματικώς και με επιμονή καταστραφεί από τον «Εθνάρχη» και τον «Χα-

ρισματικό», είχαν δύο αναγκαστικά επακόλουθα,

1ον, την κατά το σύστημα Ροτζι και Μαδoff ικανοποίηση των τοκοχρεωλυσιών με νέον δανεισμό και επί πλέον,

2ον, την ανάγκη πρόσθετων δανείων όχι για παραγωγικές επενδύσεις αλλά για πληρωμή των αθρόως αυξανόμενων εισαγωγών.

Έτσι, το εξωτερικό χρέος το οποίο το 1973 η Χούντα άφησε στο υγιές ποσό αντίστοιχο με **335 εκατ. Ευρώ, έφτασε το 2010 τα 340 δισεκατομμύρια Ευρώ!** Θαυμάστε τον «Χαρισματικό οικονομολόγο» του οποίου η έλευση και εισβολή στην Ελλάδα οφείλεται, και αυτή, σε τραγικό λάθος του «Εθνάρχη».

Δεν είχε συναίσθηση του τι έπραττε ο Ανδρέας Παπανδρέου; Φαίνεται ότι είχε. Τον Αύγουστο 1987 λέγει:

«Αυτό που υποτιμήσαμε, ήταν οι διαρθρωτικές αδυναμίες της προσφοράς. Έτσι, η αύξηση της ζήτησης λόγω των παροχών στράφηκε στις εισαγωγές»!

Ο θλιβερός «οικονομολόγος» ...υπετίμησε αυτό που ξέρει και ο πρωτοετής φοιτητής: ότι η αύξηση των παροχών με εξωτερικό δανεισμό χωρίς αύξηση της παραγωγής, οδηγεί στον όλεθρο.

Και όχι μόνον αυτό. Στις 12 Απριλίου 1984 λέγει στους χειροκροτούντες βουλευτές του:

«Δεν θέλω να σας πω ότι μπήκαμε στον Παράδεισο. Λέω τούτο: ότι αντί η πορεία της οικονομίας να είναι προς τα κάτω, είναι προς τα πάνω. Αυτό είναι το μήνυμα, είναι σημαντικό, και αυτό θα συνεχισθεί. Μπήκαμε δηλαδή σε κάποια περίοδο ανάκαμψης της οικονομίας. Είναι θετικό μήνυμα, η πάροδος του χρόνου είναι σήμερα ευνοϊκή».

Και μόλις 18 μήνες μετά, στις 17 Οκτωβρίου 1985, ο ίδιος αυτός τραγικός άνθρωπος λέγει το ιστορικό περίφημο:

«Ήρθε η ώρα της Αλήθειας. Τώρα θα μου πείτε, την πρώτη τετρα-

ετία δεν είχαμε το συναίσθημα ότι επλησίαζε; Το είχαμε! Όμως η ταχύτητα με την οποία ήρθε αυτό προς το τέλος της πρώτης τετραετίας και την αρχή της δεύτερης, ήταν πράγματι εντυπωσιακή. Οι παρεκκλίσεις από τις προβλέψεις μας ήταν πολύ σημαντικές. Δεν ζητώ συγχωροχάρτι!!».

Τι εξήγηση να δώσει κανείς σε αυτό το φαινόμενο; Την ίδια με το «λεφτά υπάρχουν» του γιού του το 2009; Σπανίως η Ιστορία ενός Έθνους μπορεί να παρουσιάσει τέτοια δείγματα ασυνειδησίας και θρασύτητας.

Αλλά το ερώτημα που γεννάται είναι αυτό: το Επιτελείο του, οι ...«πρωτοκλασάτοι» του και ονομαστικώς, οι Βενιζέλος, Πάγκαλος, Σημίτης, Τσοβόλας, Κακλαμάνης δεν έβλεπαν τίποτε; Μόνον το 2011 ο κ. Πάγκαλος κατάλαβε και ομολόγησε ότι «μαζί τα φάγαμε, ακολουθώντας μία πρακτική αθλιότητας, εξαγοράς και διασπάθισης δημοσίου χρήματος»!!

Δηλαδή, «αθλιότητα εξαγοράς» και «διασπάθισης δημοσίου χρήματος» για προσέλκυση ψηφοφόρων! Τελικώς, δεν υπάρχουν ευθύνες; Μόνος, ως κούκος, έγραφε στο βιβλίο του «Ο Μαρξιστικός Μύθος», σελ. 37, Σημ. 2, το 1984 (το 1984!) ο Ν. Καλογερόπουλος-Καλογ, κάτοικος Γενεύης, ότι:

«η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσον ιστορικός τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή»;

Το ανωτέρω αναφερόμενο «Επιτελείο» δεν είχε καταλάβει τίποτε; Ή μήπως και αυτούς, το μόνο που ενδιέφερε είναι «να μη χάσουν τις εκλογές»;

Αντίθετα όμως εσκέφθησαν στην Ισλανδία - γνήσιο δημοκρατικό Κράτος. Η Εξεταστική Επιτροπή που συνέστησε η Βουλή από ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥΣ, ΕΞΩΚΟΙΝΟ-ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥΣ, ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΕΣ (όχι από Βουλευτές) έβγαλε πόρισμα 2.400 σελίδων και κατε-

λόγησε ευθύνες στον πρώην Πρωθυπουργό και λοιπούς συνεργούς οι οποίοι ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ!.

Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ της Ισλανδίας είχε στην διάθεσή της 80 υπαλλήλους, δικό της προϋπολογισμό και δικαίωμα να ζητήσει – ακόμη και να κατασχέσει – στοιχεία από κρατικές υπηρεσίες και ιδιώτες. Στο πλαίσιο της διαφάνειας, αναρτήθηκε τον Απρίλιο στον ιστότοπο της Ισλανδικής Βουλής (<http://sic.athingi.is>) το πλήρες κείμενο που η κυβέρνηση της Ισλανδίας ονομάζει «Εκθεση της Αλήθειας» και οι Ισλανδοί αποκαλούν «Μαύρο Πόρισμα», καθώς και εκτεταμένη περίληψη στα αγγλικά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Πόσους από τους ζώντες πρέπει να βάλετε φυλακή και πόσους από τους τεθνεώτες της περιόδου από το 1975 πρέπει να γράψετε στην Ιστορία της πατρίδας μεταξύ αυτών «ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»;

Είναι καιρός ακόμη με δική σας πρωτοβουλία, να επιβάλλετε κυρώσεις για να τιμωρηθούν οι υπαίτιοι και να μη επαναληφθεί το τραγικό αυτό φαινόμενο στο μέλλον – νόμος Ειδικής και Γενικής Προλήψεως κατά το Ποινικό Δίκαιο.

Σκεφθείτε το μέλλον των ελληνικών γενεών. Διότι θα είναι πολύ πιο τραγικό για σας αν δεν το κάνετε ΕΣΣΕΙΣ και το κάνει ο Ελληνικός λαός.

From the EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA

The President, Dr Nicolas Kaloy, Geneva.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ο εξάιτετος οικονομολόγος Δημ. Κουλουριάνος διετέλεσε για λίγο διάστημα μετά το 1981 Υπουργός Οικονομικών της κυβερνήσεως του Ανδρέα Παπανδρέου. Προσφάτως, στην Κορώνη όπου τώρα διαμένει έδωσε την ακόλουθη συνέντευξη. Είναι η ομολογία μιας ολόκληρης πολιτικής εποχής.

«Όταν ήμουν υπουργός Οικονομικών, είδα ότι το χρέος άρχισε να παίρνει διαστάσεις πολλαπλασιαστικές» θυμάται ο Κουλουριάνος. Το 1981 το δημόσιο χρέος έφθανε το 30% του ΑΕΠ – το 1989 ανήλθε σε 72% και σήμερα πλησιάζει το 170%. Το «προπατορικό αμάρτημα» της υπερχρέωσης συνέβη τη δεκαετία του 1980. Το αίτημα της αποκατάστασης όσων ζούσαν αποκλεισμένοι και κυνηγημένοι από το κράτος της Δεξιάς, επί δεκαετίες ολόκληρες, ήταν δίκαιο και κυρίαρχο. Οδήγησε όμως σε νοοτροπίες και πρακτικές που σήμερα θεωρούνται από πολλούς η αρχή των δεινών που υφίσταται τώρα η Ελλάδα.

«Ανησυχούσα με ποιον έφαγε το βράδυ ο Ανδρέας για να δω την άλλη μέρα τι “επιταγή” θα μου έρθει» λέει χαριτολογώντας. Με τη λέξη «επιταγή» εννοεί τη βροχή των αιτημάτων για παροχές. Παράγοντες του κόμματος και της κυβέρνησης αποσπούσαν τη συγκατάθεση του Πρωθυπουργού και έμπαιναν με θράσος στο γραφείο του. «Και μου έλεγαν», θυμάται, «“Εσύ τι το παίζεις; Πρω-

θυπουργός; Αφού συμφωνεί ο Πρωθυπουργός...». Κι εγώ απαντούσα: «Ο Πρωθυπουργός μπορεί να συμφωνεί αλλά σας είπα να πάτε στον Δημήτρη. Και ο Δημήτρης είναι Καραγεώργη Σερβίας 10». Εκεί ήταν αυτός που έπρεπε να πληρώσει, το υπουργείο Οικονομικών». Η απάντηση του Κουλουριάνου στη βροχή των αιτημάτων ήταν τις περισσότερες φορές αρνητική. «Χαρακτηριζόμουν πλέον ως συντηρητικός της παλιάς σχολής που ήθελε διόρθωση του συστήματος και όχι ανατροπή!»... «Ο Ανδρέας δεν έλεγε ποτέ “όχι”» συνεχίζει ο Κουλουριάνος. «Όταν του μιλάγες στενά για οικονομικά, αρρώσταινε. Με ρωτάνε μερικές φορές: “Μα δεν ήξερε ο Ανδρέας οικονομικά;”. Παραήξερε οικονομικά και γι’ αυτό ακριβώς δεν ήθελε να συζητάει οικονομικά. Γιατί ήξερε ότι εκεί ισχύει η λογική της οικονομικής ανάλυσης».

Ο υπουργός που πήγαινε στο γραφείο του με το λεωφορείο και έλεγε «όχι» στις παροχές (κάνοντας έξω φρενών τους συναδέλφους του) δεν άντεξε για πολύ σε αυτή τη θέση. Έμεινε όμως αρκετά για να σχηματίσει εικόνα. «Δημιουργήθηκε μια νοοτροπία, ένας τρόπος σκέψης που είχε αποσυνδέσει την αμοιβή από την προσπάθεια. Η αμοιβή είχε γίνει ένα είδος ανθρώπινου δικαιώματος» λέει σήμερα. «Ακόμη και σε υπηρεσίες όπως η ΕΡΤ, για παράδειγμα, όπου υπήρχε πλεονάζον προσωπικό, ερχόταν ο υπεύθυνος και μου ζητούσε να προσλάβω 1.200. Του έλεγα ότι δεν γίνεται. Μου απαντούσε “τώρα θα βάλουμε δικούς μας”, ανεξαρτήτως αν χρειαζόνταν ή όχι». Τα λεφτά όμως δεν υπήρχαν για αθρόες προσλήψεις και η μόνη λύση ήταν ο δανεισμός. «Εκεί τους είπα ότι αυτό παίρνει πλέον τη μορφή της χιονόμπαλας, κάθε βόλτα και μεγαλώνει».

Ο Κουλουριάνος παραιτήθηκε στις 10 Αυγούστου του 1983. Προτού γίνει υπουργός ο Κουλουριάνος μετρούσε ήδη 13 χρό-

νια στην Παγκόσμια Τράπεζα και είχε συμμετάσχει σε αποστολές σε 20 χώρες. «Γι’ αυτό καταλαβαίνω και πώς λειτουργεί σήμερα η τρόικα» μας λέει, «την έχω κάνει αυτή τη δουλειά». Τον ρωτάμε αν θα αντέξει η Ελλάδα μια έξοδο από το ευρώ. «Η έξοδος από το ευρώ θα είναι αυτοκτονία» απαντάει κοφτά. «Η Ελλάδα βρίσκεται σε τέλμα. Το ένα πόδι είναι χρέος-έλλειμμα, το άλλο πόδι είναι ύφεση-ανεργία. Όταν σηκώνεις το ένα πόδι να ανασάνεις, βουλιάζει το άλλο. Και το αντίστροφο. Μέχρι να βρεθεί μια σχετικά στέρεη βάση να ανεβείς λίγο πιο πάνω. Βλέπω ότι αυτή τη δεκαετία η χώρα μας θα μείνει σε αυτό το τέλμα. Είναι μία μεταβατική περίοδος, βρισκόμαστε στο Καθαρτήριο. Όπως έγραψε ο Δάντης, πρέπει να περάσεις από το Καθαρτήριο για να δεις τον Παράδεισο. Έχουμε σταματήσει ως κοινωνία, ως οικονομία, να παράγουμε. Φτάσαμε να πωλούνται σκόρδα Κίνας στην Κορώνη. Δεν μπορούμε να στηριχθούμε μόνο στις υπηρεσίες και στις ελπίδες ότι θα έρθουν ξένες επενδύσεις. Η νοοτροπία δεν αλλάζει από τη μια μέρα στην άλλη, δεν αλλάζει με νόμους και με ρητορεία. Η παλιά εποχή τέλειωσε».

Μετά τον σοβαρό οικονομολόγο με διεθνή πείρα Δημ. Κουλουριάνο, ο Ανδρέας Παπανδρέου ανέθεσε το Υπουργείο Οικονομικών στον Δημ. Τσοβόλα, έναν άπειρο και ανώριμο δικηγόρο από την Άρτα, ο οποίος δεν τολμούσε, ούτε ήξερε, να φέρει αντίρρηση στο όργιο των παροχών και δανείων για θήρα ψήφων. Έτσι ο Ανδρέας Π., σε προεκλογική έξαρση ασυνειδησίας, μπορούσε να φωνάζει από το μπαλκόνι το ιστορικός περίφημο «Τσοβόλα δος’τα όλα». Και έτσι, ο ασήμαντος δικηγόρος από την Άρτα, με το θάρρος της αγνοίας του, τα ...«έδινε όλα». Όλα τα δανεικά!

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ;;

Ο Immanuel Kant, αφού κάνει το μεγάλο βήμα στην κριτική ανάλυση του ανθρώπινου λογικού (1770) απογράφει την σημασία του κινήματος Διαφωτισμού της εποχής του για την ανάπτυξη της ανθρωπότητας σε μικρό φυλλάδιο που επιγράφει «Was ist Aufklärung»(30.9.1784). Ο Διαφωτισμός», λέγει, «είναι η ανάδυση του ανθρώπου από την αυτόβουλη ανωριμότητα». Ανωριμότης είναι η αδυναμία να χρησιμοποιείς την νόηση χωρίς την βοήθεια του άλλου. Είναι αυτόβουλη όταν αιτία της δεν είναι η φυσική πνευματική ανεπάρκεια, αλλά έλλειψη βουλήσεως ή θάρρους να σκέπτεσαι χωρίς αλλότρια βοήθεια. Γι'αυτό και ο Καντ θέτει ως έμβλημα της εποχής το *Sapere Aude*, «τόλμα να σκέπτεσαι». Η τεμπελιά και η δειλία κάνουν τους ανθρώπους να μένουν ανώριμοι.

Ο Διαφωτισμός, με αυτά, είναι η αναγέννηση του αρχαίου ελληνικού πνεύματος. Ο Πλάτων, στην Πολιτεία του, ψέγει αυτόν που παρουσιάζεται «φιλομαθής δε μη, μηδέ φιλήκοος, μηδέ ζητητικός αλλ' εν πάσει τούτοις μισοπονεί»(535d). Αποδίδει δε αυτή την ανεπάρκεια στην τεμπελιά: «δοκεί δ'ενίοτε τισίν ικανώς έχουν και ουδέν δειν περαιτέρω ζητείν και μάλα συχνοί πάσχουσιν αυτό διαραθυμίαν»(504c). Στον «Μένωνα» και πάλι ο Πλάτων έχει προλάβει τον Καντ που αποδίδει την ανωριμότητα στην ατολμία: «τ'άλλα πάντα αυτόν ανευρείν (δύναται) ει ανδρείος ή και μη αποκάμνη

ζητών»(31d). Ο Kant λέγει ότι η ανωριμότης αυτή γίνεται δευτέρα φύσις, όταν έχεις μάθει να πληρώνεις τον γιατρό ή τον συγγραφέα για να σου λένε τι πρέπει να σκέπτεσαι. Αν ζούσε σήμερα, θα είχε δει την έξαρση αυτής της ανωριμότητος όπως εκφράζεται στο κινηματογραφικό έργο του Orson Welles «Citizen Kane», άρχοντος των ΜΜΕ, ο οποίος, όταν τον ερωτούν «τι θα σκεφθεί ο λαός;» απαντά με αυτοπεποίθηση «θα σκεφθεί ό,τι του πούμε εμείς να σκεφθεί». Στην εποχή του Καντ δεν υπήρχαν Κόμματα, Τύπος ή Τηλεόραση για την μαζική καλλιέργεια της ανωριμότητος. Υπήρχε όμως το «δόγμα», μηχανικά όργανα νοητικής χρήσεως για τους πολλούς, ενώ μόνον λίγοι μπορούσαν να κάνουν χρήση της ελευθερίας εναντίον του «αυταρχικού δεσποτισμού».

Κύριος στόχος του Καντ τότε ήταν η Εκκλησία και ο «φωτισμένος δεσποτισμός» του Φρειδερίκου του Μεγάλου για τον οποίον «όλοι ήσαν ελεύθεροι να σκέπτονται ό,τι θέλουν, αρκεί να ...υπακούουν»! Μεγάλη ομοιότης της αρχής αυτής του Διαφωτισμού με την σημερινή κατάσταση των βουλευτών, δούλων του Αρχηγού του Κόμματος κατά το ισχύον κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα και όχι μόνον. Στόχος του Καντ, η δογματική προστακτική «πίστευε και μη ερεύνα». Ο Καντ εξανίσταται για όλα αυτά και τα αποκαλεί, προ του γράμματος, «έγκλημα κατά της ανθρωπότητος». Την ελπίδα ότι όλα θα αλλάξουν εκφράζει με τον ωραίο αφορισμό «Εάν τώρα ερωτηθεί αν σήμερα ζούμε σε φωτισμένη εποχή, η απάντησις είναι ότι Όχι, αλλά ζούμε σε εποχή διαφωτίσεως». Ασφαλώς, την ιδιαν απάντηση θα έδινε και αν ζούσε σήμερα, 227 χρόνια μετά, όταν το δόγμα του «φωτισμένου δεσπότη» έχει αντικατασταθεί σήμερα από το ιδιοτελές συμφέρον των διαφόρων Citizens Kane και των πολιτικών Κομμάτων των διαφόρων

Μικραρχηγών (Micro-Führer), με επιδείνωση της ανωριμότητας του πολίτου «δια την ραθυμίαν».

Ήταν η Αναγέννηση του ελληνικού πνεύματος που έδωσε το έναυσμα για την έναρξη της Διαφωτίσεως. Η εποχή άρχισε από τα τέλη του 17ου αιώνας και τις αρχές του 18ου, με διακεκριμένες μορφές (Locke, Hume, Kant, Montesquieu, Rousseau, Voltaire κ.α.), εδραιώθη στην Ευρώπη με την Γαλλική Επανάσταση (1789), αλλά δεν ετελειώσε ούτε ετελειώθη ακόμη (όπως ορθά το είχε διατυπώσει ο Καντ). Ότι ήταν το «δόγμα» την εποχή εκείνη είναι σήμερα κάτι χειρότερο με την ανάπτυξη των ΜΜΕ τα οποία έχουν αντικαταστήσει σε ευρύτερη κλίμακα και με μεγαλύτερη δυναμικότητα την τότε επιρροή του «φωτισμένου δεσποτισμού». Η «ραθυμία» και οι αγκυλώσεις του παρελθόντος εξακολουθούν να διατηρούν παρεκκλίσεις μέχρι σήμερα, κυρίως στο σύστημα διακυβερνήσεως που παραμένει ακόμη στο ημίφως του καθεστώτος του «φωτισμένου δεσποτισμού».

Το παρόν κοινοβουλευτικό σύστημα υπήρξε και αυτό απαύγασμα της Διαφωτίσεως με αρχή την Glorious Revolution, ήδη το 1688, όπου θεωρείται ότι άρχισε η άσκηση της Βρετανικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Το νέο σύστημα, εβασίζετο στην ιδέα (αν όχι στο «πράγμα») της Αθηναϊκής δημοκρατίας, προσαρμοσμένης στον βρετανικό χαρακτήρα της εποχής. Επεβλήθη έκτοτε σε όλους τους φιλελεύθερους λαούς, ανεξαρτήτως φυλετικής ή παραδοσιακής ιδιοσυγκρασίας. Ουδέν, όμως, ρόδον χωρίς αγκάθια και ήδη, από τον 19ον αιώνα, ως έδειξε η κριτική του John Stuart Mill, εφάνη ότι το σύστημα «έπασχε». Ήταν διαβεβαίωση της κριτικής του Πλάτωνος ο οποίος απεκάλει στην «Πολιτεία», μετά λόγου γνώσεως και εμπειρίας, την Αθηναϊκή δημοκρατία «πόλεως

νόσημα». Αντιθέτως, ο Πλάτων ανέφερε «την από πολλών επαινούμενην Κρητικήν τε και Λακωνικήν αύτην» (544c). Η Λακωνική, ήταν το σύστημα της Σπάρτης το οποίο δεν ήταν δυνατόν να καταστεί, όπως η Αθηναϊκή δημοκρατία, «ενός ανδρός αρχή». Ούτε επέτρεπε ώστε η δημοκρατία να μεταβληθεί σε ολιγαρχία μειοψηφίας, δηλαδή ηγεμονία μιας κλίκας που απεκαλείτο «Κόμμα» και απηρτίζετο από συρφετόν «βουλευτών» που υπήκουαν τυφλά στον «Αρχηγό» χωρίς ιδίαν βούλησιν. Την απόλυτη εξάρτηση των βουλευτών από το ιερατείο του Κόμματος εκφράζει ο εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Αναστ. Πεπονής ο οποίος παρέχει το εξής μάθημα του δημοκρατικώς φέρεσθαι στους βουλευτές:

«επιτρέψατέ μου να σας θυμίσω ότι εδώ και πολλά χρόνια η Βουλή δεν είναι το άθροισμα 200 ή 300 αυτόνομων πολιτικών βουλήσεων. Τα κοινωνικά στρώματα, τα αντίστοιχα συμφέροντα, τα κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα και οι απόψεις, εκφράζονται και εκπροσωπούνται στην Βουλή συλλογικά, μέσα από τα κόμματα. Τα κόμματα έχουν καταστεί, τελεσίδικα στην εποχή μας, οι οργανωμένες μορφές με τις οποίες ασκείται η λαϊκή κυριαρχία... Με το Σύνταγμα του 1975 παραμερίζεται το νομικό πλάσμα ότι η Βουλή είναι άθροισμα ατομικών βουλήσεων». (Πρακτικά Βουλής 13.1.1986)

Αλλά και ο «Αρχηγός» του κόμματος, ο Ανδρέας Παπανδρέου, είχε δηλώσει σε ομιλία του στο Ίδρυμα Wicksel στην Στοκχόλμη το 1962,

«Η κλασική έννοια της δημοκρατίας σύμφωνα με την οποίαν οι πολίτες υποτίθεται ότι έχουν ίση δύναμη (ή μάλλον αδυναμία) με την άμεση αντιπροσώπευσή τους από εκπροσώπους της επιλογής τους (οι οποίοι κατά κάποιο τρόπο αντιπροσωπεύουν την Γενική Βούληση της Κοινωνίας) δεν είναι ούτε καν μια καρικατούρα της πραγματικότητας. Ο ρόλος του Κοινοβουλίου έχει υποβιβασθεί με την άνοδο του σύγχρονου κόμματος. Οι εθνοσυνελεύσεις είναι απλώς σώματα για να βάζουν σφραγίδες».

Την έννοια αυτή της «Βουλής καρικατούρας», την γενική κοπιοποίηση των άβουλων βουλευτών μιας άβουλης Βουλής, την έλλειψη ελευθερίας μέσα στους κόλπους της Εθνοσυνελεύσεως, την απουσία αυτόφωτης πολιτικής γνώμης, την αστυνόμευση και παγίδευση των «αντιπροσώπων του λαού» από την κλίκα του «Αρχηγού» (Führer), την περιφρόνηση της Γενικής Βουλήσεως για την δουλική εξυπηρέτηση της Ειδικής Βουλήσεως – όλη αυτή την κατάσταση ψεύδους και εσχάτου εκφυλισμού της ιδέας της δημοκρατίας, έχει πλήρως αποδεχθεί σήμερα σαν «συνθήκη ζωής» όλος ο πολιτικός κόσμος, τα ΜΜΕ αλλά και ο λαός! Υπάρχει και κυβερνά μόνο το κόμμα της μειοψηφίας, δηλαδή η Βούλησις του Ενός. Για να θυμηθούμε το ερώτημα του Kant, η απάντηση στην εποχή μας είναι ότι «δεν ζούμε σε φωτισμένη εποχή αλλά, το χειρότερο, ούτε καν σε εποχή διαφωτίσεως». Το *sapere aude* έχει αναληφθεί από μια κλίκα κομματικής ιδιοτέλειας που βοηθείται από τα ΜΜΕ και τις εξελιγμένες μορφές της Προπαγάνδας ως μέσου βιασμού των λαών. Όταν ο Σωκράτης επεχείρησε να εισαγάγει «εποχήν διαφωτίσεως» εδολοφονήθη σε παρωδία πολιτικής Δίκης.

Το αντικείμενο κριτικής της Αθηναϊκής δημοκρατίας από αυτόν δεν ήταν βέβαια εγκώμιο της τυραννίας. Ήταν ο έλεγχος της αγνοίας «δια ραθυμίας» και επιλογής αυτών που επιχειρούν «άρχειν μη επιστάμενοι και οι πλείστοι των στρατηγών αυτοσχεδιάζουσι» (Ξεν. Απομν. Γ,5,21). Η δημαγωγία εστρέφετο προς τον λαόν ο οποίος εκαλείτο να αποφασίσει σε ποιους θα αναθέσει την εξουσία χωρίς να έχει υποστεί την κατάλληλη Παιδεία γι' αυτό το σοβαρό λειτούργημα. Κατάστασις η οποία επικρατεί ακόμη και σήμερα, σε ένα σοβαρό θέμα για την ύπαρξη του ανθρώπου ως πολίτου, χωρίς καμία προσπάθεια διαφωτίσεως, από μικρή ηλι-

κία, για τις αρχές που διέπουν το σύστημα διακυβερνήσεως και της «πολιτικής αρετής». Ο Montesquieu είχε πει ότι «η διαφθορά κάθε κυβερνήσεως αρχίζει πάντοτε με την διαφθορά των αρχών».

Έτσι λοιπόν, η έλλειψη «πολιτικής αρετής» εμφανίζεται όταν το άτομο, ή οι ομάδες ατόμων ως «ειδικές βουλήσεις», ενεργούν προς το ίδιον μόνο συμφέρον (όπως τα καρκινογόνα κύτταρα) αδιαφορώντας για το συμφέρον (δηλ. την αυτοσυντήρηση) του Όλου Οργανισμού. Με άλλους λόγους, όταν με τον εκφυλισμό της κοινωνικής συνοχής έχει νεκρωθεί ο πατριωτισμός, η αγάπη προς το Όλον το οποίο, στην περίπτωση αυτή, καλείται Πατρίς και, σε ευρύτερη έννοια, Έθνος.

Κ. Σημίτης:

«η πολιτική μας είναι να ενισχύσουμε με κάθε μέσο την αδιαφορία απέναντι σε εξελίξεις με ιδεολογικό περιεχόμενο μια χωρίς απήχηση ελληνική χριστιανική παράδοση. Να εμποδίσουμε και να αποτρέψουμε με κάθε κόστος την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους και στην χριστιανική παράδοση, που αποδυναμώνει και εγκυμονεί κινδύνους σε μια σύγχρονη παρουσία που πρέπει να έχει η Ελλάδα!»

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

Το Βρετανικό κοινοβουλευτικό σύστημα υπεβλήθη σε σοβαρή κριτική, ήδη κατά τον 19ο αιώνα από το Άγγλο φιλόσοφο John Stuart Mill (1806-1873). Διακρίνει τρεις κυρίως κινδύνους στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία κατά την εφαρμογή της στην Βρετανία.

(α) Τον κίνδυνο από το σύννηθες χαμηλό επίπεδο του σώματος των αντιπροσώπων,

(β) τον κίνδυνο από την πολιτική απαιδευσία της κοινής γνώμης που το ελέγχει,

(γ) τον κίνδυνο της «ταξικής» νομοθεσίας που επιβάλλει εκάστοτε η συμβατική αριθμητική πλειοψηφία.

Βασικός φόβος του Mill είναι η τυραννία της πλειοψηφίας επί της μειοψηφίας εξ ίσου αποκρουστικό με την περίπτωση που συμβαίνει το αντίθετο. Ασφαλώς, το πρόβλημα αυτό γίνεται επικίνδυνα σοβαρότερο όταν η πλειοψηφία που επιτυγχάνεται τεχνητά και κατά πρόσχημα στην Βουλή, ανταποκρίνεται σε ένα μόνο χαμηλό ποσοστιαίο τμήμα του ολικού πληθυσμού (π.χ το 30%, ως «πρώτο κόμμα» σχηματίζει κυβέρνηση με πλειοψηφία 60% στην Βουλή!) υπό το σαθρό πρόσχημα της «σταθερότητας» της κυβέρνησεως το οποίο, αυτό και μόνο, αναιρεί την έννοια της δημοκρατίας. Γράφει ακόμη ο J.S.Mill:

«Στην ψεύτικη δημοκρατία που παρέχει αντιπροσώπευση μόνο στις τοπικές πλειοψηφίες, η φωνή της μορφωμένης μειοψηφίας είναι πιθανόν ότι δεν θα εκπροσωπείται στην Βουλή, εκτός αν υπάρξουν μέλη της κοινωνίας με ανώτατη μόρφωση που θα εδέχοντο να θυσιάσουν την κρίση τους και να καταστούν δουλικά φερέφωνα των κατώτερας συνήθως μορφώσεως παραγόντων του κόμματος».

Είναι όμως σαφές ότι «η θυσία της αυτόνομης κρίσεως» αποτελεί αντίφαση προς τον όρον «ανώτατη μόρφωση»! Επειδή οι άριστοι είναι οι ελάχιστοι, θα πρέπει να βρεθεί κοινοβουλευτικό σύστημα όπου οι άριστοι θα γίνουν, ή οι πλείστοι εντός της Βουλής ή οι πλείστοι εκτός Βουλής από τους έχοντες δικαίωμα ψήφου αφού αποκτήσουν την απαραίτητη Παιδεία για την άσκηση του δικαιώματος. Η Εθνική Παιδεία θα πρέπει τότε, με ρητή συνταγματική διάταξη, να εφαρμόζει την διδασκαλία της Αγωγής του Πολίτου από τις τελευταίες τάξεις της κατωτάτης μέχρι τις τελευταίες τάξεις της Μέσης εκπαίδευσως με εντατική εφαρμογή της αρχής του Αριστοτέλους ότι «τας αρετάς λαμβάνομεν ενεργήσαντες πρότερον» και του Πλάτωνος περί συνδυασμού παιδείας και παιδιών.

Ο Rousseau, θαυμαστής της Πολιτείας της Σπάρτης, προέβη στην κλασική διατύπωση του προβλήματος διακυβερνήσεως, διαχωρίζων τις έννοιες της Γενικής και Ειδικής Βουλήσεως. Γράφει στο Κοινωνικό Συμβόλαιο:

«Από τον μεγάλο αριθμό των μικρών διαφορών μεταξύ των πολιτών ακολουθεί η γενική βούληση όταν όμως δημιουργούνται επί μέρους ενώσεις εις βάρος της μεγάλης, η βούληση κάθε μιάς από αυτές είναι γενική σε σχέση με τα μέλη της αλλά ειδική σε σχέση με το σύνολο του λαού και όταν μία από αυτές γίνεται κατά συμβατική πλειονοψηφία τόσο μεγάλη ώστε να επιβάλλεται στις άλλες, τότε αναιρείται η γενική βούληση και το ιδεολόγημα που επικρατεί και επιβάλλεται είναι μια απαράδεκτη για την Πολιτεία ειδική γνώμη» (*Κοινωνικό Συμβόλαιο II,3*)

Την τελευταία αυτή περίπτωση εξυπηρετεί, εις βάρος της Γενικής Βουλήςσεως, το παρόν κοινοβουλευτικό σύστημα. Οι κυβερνήσεις της μειοψηφίας σχηματίζονται με πλαστή πλειοψηφία στην Βουλή όπου, π.χ., το 30% των ψήφων αναδεικνύει, με πλασματικό κατά το εκάστοτε κομματικό συμφέρον ρυθμιστικό νόμο, το πρώτο Κόμμα παντοδύναμο, με συντριπτική πλειοψηφία εδρών στην Βουλή. Είναι εμφανές ότι το ακολουθούμενο αυτό σύστημα αποτελεί πλήρη κατάλυση της εννοίας της δημοκρατίας. Το μειοψηφούν Κόμμα, δηλ. μία κάποια «ειδική βούλησις» με ίδια συμφέροντα ή θεωρητικές αγκυλώσεις, «επιβάλλεται στις άλλες και αναιρείται η Γενική Βούλησις».

(βλ. στο Παράρτημα του παρόντος βιβλίου, *in fine*, το «Πρόσχεδιο Συντάγματος» που καταρτίστηκε στην Γενεύη μέσα στα πλαίσια της EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA)

Έτσι, κατά το παρόν κοινοβουλευτικό σύστημα, Βρετανικής προελεύσεως και νοοτροπίας, η έννοια της δημοκρατίας έχει ανεπανόρθωτα νοθευθεί. Η χώρα κυβερνάται πάντοτε από την μειοψηφία με, συνήθως, ολέθρια αποτελέσματα για την Γενική Βούληση. Είναι σαφές ότι κατά το σύστημα της Σπάρτης, όπου οι αποφάσεις των δύο «βασιλέων», δηλ. της «κυβερνήσεως», υπόκεινται στον έλεγχο των Εφόρων και αυτών εις άλλην επιτροπήν 29 αρχόντων και τελικώς υποβάλλεται προς έγκρισιν (με Ναι ή Όχι) από τον λαόν (την Απέλλαν), είναι σύστημα διακυβερνήσεως το οποίον δικαίως «επαινούν» οι Πλάτων, Αριστοτέλης και οι νεότεροι, Montesquieu και Rousseau. Η σοφία του «Λακωνικού» συστήματος έχει βρει σήμερα ευφυά υποστήριξη από μια και μόνη χώρα στην Ευρώπη, την Ελβετία, αλλά, βεβαίως, με την κατάλληλη προσαρμογή στις σημερινές τοπικές συνθήκες.

Οι δύο «βασιλείς» της Σπάρτης είναι οι επτά (7), και μόνον επτά, Υπουργοί της Ελβετικής κυβερνήσεως, εξ επιλογής από ΟΛΑ τα Κόμματα των οποίων οι αποφάσεις κρίνονται από δύο Σώματα (2 Βουλές). Αλλά και αυτό δεν αρκεί. Ο λαός έχει σε κάθε απόφαση δικαίωμα επεμβάσεως με δημοψήφισμα (μοντέρνα μορφή της Σπαρτιατικής «Απέλλας»). Το σύστημα της Ελβετίας είναι, ίσως, δύσκολο να εφαρμοσθεί σε χώρες με πολύ μεγάλο πληθυσμό αλλά είναι το πλέον κατάλληλο για μικρές χώρες, όπως η Ελλάς. Το πρόβλημα λοιπόν που τίθεται σήμερα, σε εποχή που ο Διαφωτισμός δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί, είναι το εξής:

«Πώς είναι δυνατόν να διασώζεται η πολυφωνία των απόψεων αλλά ταυτοχρόνως να διατηρείται η κατεύθυνση της συνισταμένης των Ειδικών Βουλήσεων προς την Γενική Βούληση»

Αυτό είναι το πολιτικό πρόβλημα που οφείλει να λύσει η σύγχρονη διαμόρφωσις ενός Νέου Συντάγματος (βλ. τέλος παρόντος βιβλίου). Κατά τις ανωτέρω αναλύσεις, επειδή η επίμονη τάση της Ειδικής βουλήσεως κάθε κόμματος (ως «μονάδος χωρίς παράθυρα» κατά την έννοιαν του Leibniz), είναι η νομή της εξουσίας, δύο λύσεις υπάρχουν: ή η κατάργηση των κομμάτων, πράγμα αδύνατον διότι οδηγεί στην κατάλυση της δημοκρατικής ελευθερίας. Η ρεαλιστική ικανοποίηση της κάθε ειδικής βουλήσεως, αλλά κατά τρόπον που αίρει τα μειονεκτήματα της καρκινωματικής ιδιοτέλειας.

Ο Rousseau είχε μιλήσει για το «πνεύμα συγκαταβάσεως και συμβιβασμού», το οποίο αποτελεί το κύριο στοιχείο της επιτυχίας του Ελβετικού πολιτικού συστήματος. Τούτο, για να αναπτυχθεί προς ολοκλήρωση της Διαφωτίσεως, συνεπάγεται στην πράξη ένα σύστημα ανάλογο με εκείνο της Σπάρτης όπως έχει εκσυγχρονη-

σθεί στην περίπτωση της Ελβετίας. Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας από εκπροσώπους των κομμάτων που έχουν εξασφαλίσει άνω του 7% των ψήφων, επιβαλλόμενη με Συνταγματική διάταξη για την εξασφάλιση της μονιμότητας του συστήματος, αποκλεισμό ακραίων απόψεων, πλήρη χωρισμό των Εξουσιών, ολιγομελή κυβέρνηση με συλλογική ευθύνη, δύο Βουλές, σταθερό και συνεχές μέλημα της Παιδείας για διάπλαση αγωγής του πολίτου. Σε περίπτωση κάθε διαφοράς κατά ειδική περίπτωση, προσφυγή σε δημοψήφισμα επί του συγκεκριμένου θέματος με τελική απόφαση της «Απέλλας», δηλαδή όχι του «φωτισμένου δεσπότη» αλλά του, χάρη στην κατάλληλη Παιδεία, «φωτισμένου λαού».

Βιβλιογραφία:

Πλάτωνος, Πολιτεία, Μένων, Ίων
Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια
J.J.Rousseau, Du contrat social
Discours sur l'origine de l'inégalité
John Stuart Mill, Utilitarianism
On Liberty

Representative Government

(Βλ. και τα «πολιτικά βιβλία» του Ν.Καλογεροπούλου-Καλογ,
Ασθένειες της δημοκρατίας και Πολιτική Μεταρρύθμιση
Η Δημοκρατία, μορφές και έννοια
Η Προπαγάνδα, μέσον βιασμού των λαών
Ποιοι εδολοφόνησαν την Ελλάδα
Η πολιτική σημασία του βλακός)

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(I) Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ²

Σε συζητήσεις οικονομικών κύκλων στην Ευρώπη έχει γενικευθεί πλέον η αντίληψις ότι η οικονομική δυσπραγία στην Ελλάδα οφείλεται στην ανεπάρκεια όλων των μετά το 1975 κυβερνήσεων να εκμεταλλευθούν τις πραγματικές δυνατότητες του εθνικού πλούτου και του δημιουργικού πνεύματος των Ελλήνων. Το ότι η ελληνική Ναυτιλία είναι πρώτη στον κόσμο αποδίδεται αβίαστα στο γεγονός ότι η ναυτιλιακή δραστηριότητα των Ελλήνων δεν εξαρτάται από τις αγκυλώσεις των ελληνικών κυβερνήσεων. Οί Έλληνες εφοπλιστές είναι ελεύθεροι να αναπτύξουν τις ικανότητές που διαθέτουν για την αντιμετώπιση του διεθνούς ανταγωνισμού.

Ο Καναδός οικονομολόγος με βραβείο Νόμπελ Mundell έχει δηλώσει το 2000 ότι η Ελλάς θα μπορούσε να είναι χώρα οικονο-

2. Το άρθρο μου αυτό δημοσιεύθη στην ΗΛΙΑΙΑ το 2007 και αξίζει επαναλήψεως σήμερα. Ήταν προφητικό; Ασφαλώς όχι. Ο Κάλχας και η Κασσάνδρα ανήκουν μόνο στα Ομηρικά έπη. Η «προφητεία» αρχίζει από μία αρχική κατάσταση και είναι απλώς επέκταση με διορατικότητα στις συνέπειες που επιβάλλει η αλληλουχία του δικτύου της Αιτιότητας. Είναι απλώς η διαδικασία της λογικής λειτουργίας του εγκεφάλου που ο Πλάτων απεκάλεσε «ανιούσα και κατιούσα διαλεκτική». Το άρθρο αυτό (και το ακόλουθο, στο επόμενο τεύχος) ήταν απλώς η ανάλυση και οι συνέπειες μιας καταστάσεως που ήταν τόσο εμφανής στο εξωτερικό (όπου ευρίσκομαι) όσο παρέμενε αφανής στην Ελλάδα. Διότι ο πολύς κόσμος δεν αφήνεται από τους πολιτικούς και τα ΜΜΕ να αντιληφθεί ότι ήδη από το 1975 γράφεται το προοίμιο της σημερινής τραγικής καταστάσεως της χώρας μας και του λαού της. Ένα προκαθορισμένο και συντονισμένο σχέδιο πλήξεως του ελληνισμού χρειάζεται μακρό χρόνο επώασεως.

μικώς ισχυρότερη από την Αγγλία εάν η ιδιωτική πρωτοβουλία μπορούσε ελεύθερα να αναπτυχθεί και στην ξηρά. Απόδειξις ότι όπου οι Έλληνες ανέπτυξαν στο εξωτερικό επιχειρηματική πρωτοβουλία διακρίθηκαν. Ουδείς όμως έχει διερωτηθεί, διατί η Ελλάς δεν είναι οικονομική δύναμη ενώ έχει όλες τις δυνατότητες, και σε έμπυχο και σε άψυχο υλικό, για ανάπτυξη. Αλλά πρέπει να αναπτυχθούν στους πολίτες οι λόγοι οι οποίοι είναι τόσο εξωγενείς όσο και ενδογενείς. Οι εξωγενείς είναι απότοκοι του «Ανατολικού Ζητήματος» που σημαίνει ότι οι εκάστοτε «μεγάλες» δυνάμεις (η Αγγλία άλλοτε, η Αμερική σήμερα) δεν είναι δυνατόν να αφήσουν την Ελλάδα, στον ζωτικό γι' αυτούς χώρο που ευρίσκεται, να αναπτυχθεί ώστε να μπορεί να ακολουθεί και επιβάλλει αυτόνομη πολιτική.

Από αυτόν τον αρχικό παράγοντα ακολουθούν οι ενδογενείς λόγοι διότι οι εκάστοτε πολιτικοί, από το 1975, ενδιαφέρονται περισσότερο στην δημαγωγική αναζήτηση ψήφων για να νέμονται την εξουσία. Όχι στην ευσυνείδητη προσπάθεια μακροχρονίου πολιτικού σχεδιασμού για οικονομική ανάπτυξη. Αποτελούν Ειδικές βουλήσεις που αντιπαρατάσσονται στην Γενική βούληση. Συνεπώς, για την εξασφάλιση της επαγγελματικής τους θέσεως, επιδιώκουν την εύνοια των παραδοσιακών «μεγάλων δυνάμεων». (Ας θυμηθούμε μόνον το του Stern «δεν μας ενδιαφέρει τι λέγει ο Ανδρέας Παπανδρέου αλλά τι κάνει» και τις επεμβάσεις του «συμμαχικού παράγοντος» είτε άκουγε στο όνομα Πιουριφόι, είτε Κρίστοφερ, είτε Ωλμπράϊτ!).

Εξασφαλίζοντας τον (δήθεν) «συμμαχικό παράγοντα» οι Ειδικές βουλήσεις δεν διστάζουν να καταχρεώσουν την Ελλάδα προσφέροντας «παροχές» για κατανάλωση με την τακτική, που ει-

σήγαγε στην Ελλάδα ο Ανδρέας Παπανδρέου του «δανείσου και μοίραζε». Ο λόγος αυτοί αθροιστικώς κατέληξαν στην αποκαλυφθείσα ιδιορρυθμία του προϋπολογισμού του 2007. Σε αυτόν, ο φορολογούμενος υποχρεούται να καταβάλει τοκοχρεολύσια για το υπέρογκο δημόσιο χρέος (που άρχισε αναπτυσσόμενο από το μοιραίο έτος 1981) 34 δις. ευρώ όταν το σύνολο των φορολογικών εσόδων δεν υπερβαίνει τα 48 δις. Απομένουν δηλαδή μόνον 14 δις. για να πληρωθούν οι λειτουργικές δαπάνες του κράτους οι οποίες όμως ανέρχονται σε 85 δις. παρ' όλον ότι οι μισθοί βρίσκονται στο χαμηλότερο επίπεδο από τα κράτη της δυτικής Ευρώπης. Άρα η Ελλάς, το 2007, χρειάστηκε να συνάψει νέο δάνειο, για να συνεχιστεί έτσι ο φαύλος κύκλος. Αυτό εξηγεί διατί, το 2007, η καμπύλη του χρέους που είχε υποστεί κάποια μείωση επαναλαμβάνει την προς τα επάνω πορεία της. Αυτά συμβαίνουν (και οι ξένοι στην Ευρώπη το γνωρίζουν καλώς και χωρίς οίκτο) διότι η πολιτική των κυβερνήσεων, για να εξασφαλίσουν την εξουσία, δεν ήταν δανεισμός για παραγωγικά έργα. Ήταν έξαλλος δανεισμός για παροχές με καταναλωτικούς σκοπούς κατά το σύστημα που εξέθρεψε ο «οικονομολόγος» από το Berkeley Ανδρέας Παπανδρέου με μοναδικό σκοπό την άγρα ψήφων που θα του εξασφαλίζουν την εξουσία.

Ο ψηφοθηρικός αυτός σκοπός, επί πλέον, συντελεί στην αύξηση των εισαγωγών (λόγω παράλληλης συστηματικής καταστροφής της ελληνικής βιομηχανίας) με συνέπεια τον συνεχώς πρόσθετο δανεισμό διευρύνοντας τον φαύλο κύκλο. Υπήρξε τόσον σαφώς αντιοικονομική η πολιτική αυτή του «οικονομολόγου από το Berkeley» ώστε να προκαλεί σοβαρές υπόνοιες. Ήταν απλώς ένας δρόμος προς τον όλεθρο που ακολούθησε ο Α.Π. εν γνώσει των συνεπειών, για να πραγματοποιήσει το μικροπρόθεσμο (λόγω

ηλικίας) πάθος του για εξουσία; Ή μήπως επρόκειτο για εφαρμογή ανειλημμένων υποχρεώσεων έναντι εκείνων οι οποίοι τον χρηματοδότησαν για την ανάληψη της εξουσίας; Δηλαδή η απορία είναι αυτή ακριβώς: επρόκειτο για εξογκωμένη ψυχοπαθολογική ανευθυνότητα η επρόκειτο για ενσυνείδητη και πληρωμένη προδοσία; Βεβαίως, το ένα ενδεχόμενο του αινίγματος δεν αποκλείει το άλλο!

Αντιθέτως, εάν ο δανεισμός, σύμφωνα με υγιείς οικονομικές αρχές όπως ξέρει ο κάθε πρωτοετής φοιτητής, είχε στραφεί σε παραγωγικά έργα και αν δεν είχε δημιουργηθεί χάριν δημαγωγίας για προσέλκυση ψήφων, κλίμα εχθρικό προς το επενδυτικό κεφάλαιο, προς τους «εφοπλιστές και τους βιομηχάνους που πίνουν το αίμα του λαού», η Ελλάς θα ήταν, όπως είπε ο Mundell, πλουσιότερη χώρα από την Αγγλία και οι μισθοί θα ευρίσκοντο στα σημερινά Ευρωπαϊκά επίπεδα. Όπως μου έλεγε Ελβετός τραπεζίτης, η Ελλάς βρίσκεται σε επικίνδυνο αδιέξοδο αλλά πρέπει να στραφείτε προς αυτούς που το δημιούργησαν με μοναδικό σκοπό να εξασφαλίσουν την εξουσία (αυτό ελέγετο το 2007).

Σοβαρά συζητείται στους διπλωματικούς κύκλους το ότι όχι μόνον η Ιταλία αλλά και η Ελλάς είναι οι μεγάλοι άρρωστοι της Ευρώπης. Για την Ελλάδα, το έργο αυτό συντελείται χωρίς ενδοιασμό και οίκτο από το 1975, με πρωτεργάτη τον Κωνσταντίνο Καραμανλή τον οποίον δεν άφηγε «καθεύδειν το του Ανδρέα τρόπαιον». Τότε, και από αυτόν, ερρίφθη η πρώτη πέτρα του αναθέματος κατά του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου». Το «σκεπτικόν» ήταν η άκριτη μίμηση του αντιπάλου στον επαγγελματικό αγώνα για την άγρα ψήφων. Η Αμερικανική Εταιρία Standard and Poor's που αξιολογεί την οικονομική κατάσταση επιχειρήσεων και κρατών, υπεβάθμισε ήδη την Ιταλία της οποίας το δημόσιο χρέος

υπερβαίνει το 100% του ΑΕΠ σε ανάλογη κατάσταση με της Ελλάδος. Αλλά και η Ελλάς, σε λίγο, υπεβαθμίσθη ως προς το λεγόμενο rating της ίδιας Εταιρίας. Τούτο σημαίνει ότι τα συναπτόμενα δάνεια γίνονται υπό εξαιρετών δυσμενείς συνθήκες επιτοκίου το οποίον οι κυβερνήσεις θα σύρονται να πληρώνουν για να αποφύγουν την αναγνώριση του «δυστυχώς επτωχεύσαμεν».

Οι οικονομικοί κύκλοι ασχολούνται με ανάλυση των συνθηκών που επικρατούν στις δύο χώρες, ανατρέχοντας στα πρώτα αίτια που οδήγησαν σε αυτή την απελπιστική κατάσταση. Γενικός παράγων στις δύο χώρες είναι ο εκφυλισμός του κοινοβουλευτικού συστήματος όπου οι πολιτικοί ενδιαφέρονται μόνο για την εξασφάλιση του βιοποριστικού τους επαγγέλματος και όχι για το γενικό συμφέρον. Θεωρούν ότι ως «αντιπολίτευση» έχουν καθήκον έναντι του «κόμματος» να βυσοδομούν κατά του κυβερνητικού έργου. Πρόκειται για νοσηρό συνδυασμό πολιτικής και ηθικής κρίσεως. Ως ειδική βούληση, επικρατεί και στην Ιταλία όπως και στην Ελλάδα η τακτική εφαρμογής διαρκώς πολλαπλασιαζόμενων παροχών με συνεχή δανεισμό ο οποίος, με την υποχρέωση εξοφλήσεως των τεραστίων χρεολυσίων, εξελίσσεται σε φαύλο κύκλο που πνίγει το Έθνος.

Η διελκυστίδα των κομμάτων, που μόνο μέλημα έχουν την εξασφάλιση της εξουσίας, τα αναγκάζει να ωθούν τα συνδικάτα σε απαιτήσεις παροχών. Οι παροχές του τύπου «Τσοβόλα δόσ'τα όλα» συνεπάγονται δανεισμό. Η ανάγκη ικανοποιήσεως των δανείων προς αποφυγή χρεοκοπίας οδηγούν σε νέα δάνεια και οι παρακινούμενες από την αντιπολίτευση κινητοποιήσεις και απεργίες, ελαττώνουν την αποδοτικότητα, αποδιώχνουν οποιονδήποτε καλοπροαίρετο επενδυτή και εμποδίζουν την ικανοποίηση των δα-

νείων με ιδίους πόρους. Ειδικώς για την Ελλάδα, αναφέρεται η ιδιορρυθμία, μετά το 1975, της δημιουργίας εχθρικού κλίματος έναντι των κεφαλαιούχων (capitalists). Μέχρι σημείου που έχει προσδοθεί κοπρολογική σημασία, κατά το σύστημα του Orwell, στις λέξεις «κεφάλαιο» και «πλουτοκρατία». Η δημαγωγία κοπρολογεί για αυτούς που θα μπορούσαν να ενισχύσουν τις επενδύσεις οι οποίες ακολούθως θα πολλαπλασίαζαν τις θέσεις εργασίας με βαθμιαία αυτοδύναμη αύξηση των αποδοχών μέχρι τα επίπεδα που ισχύουν στην λοιπή Ευρώπη.

Στην Ελλάδα παρατηρείται ότι το κλίμα εχθρότητας προς το παραγωγικό κεφάλαιο αποθαρρύνει τους επενδυτές ενώ το άρθρο 106 του ισχύοντος Συντάγματος (όπως θα δείξουμε στο επόμενο άρθρο) ενεργεί ως σκιάχτρο για κάθε πιθανό επενδυτή. Η πολιτική του «δανείσου και μοίραζε», της προωθήσεως από την αντιπολίτευση των συνδικάτων για κινητοποιήσεις, το εχθρικό κλίμα εναντίον των «εφοπλιστών και των βιομηχάνων», έχουν εκδιώξει από την Ελλάδα όλα τα στοιχεία εκείνα, του «ντόπιου και ξένου κεφάλαιου», που θα είχαν αναδείξει την χώρα σε μεγάλη οικονομική δύναμη και εξασφαλίζει στους κατοίκους τα επίπεδα διαβιώσεως που ισχύουν στην λοιπή Ευρώπη.

(II.) Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Το άρθρο 106 του Συντάγματος το εφεύρε και κατεσκεύασε κατά την μεταπολίτευση ο Κωνσταντίνος Καραμανλής (ο επιλεγόμενος και «Εθνάρχης») σε εποχή που ο «σοσιαλισμός» αποτελούσε μόδα. Πρόθεσή του ήταν η σειρά από κρατικοποιήσεις στις οποίες προέβη για δημαγωγικούς λόγους αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας το 1975, με κύριο στόχαστρο τον Ανδρεάδη, τον Νιάρχο και άλλους δημιουργούς μεγάλων επιχειρήσεων διεθνούς κύρους. Όπως εξομολογήθηκε τότε στον συμπαραστάτη του Γεώργιο Μαύρο, πολιτικός σκοπός του ήταν «να προλάβουμε τον Ανδρέα»!

Το άρθρο 106 λέγει τα εξής:

§2. Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν επιτρέπεται να αναπτύσσεται εις βάρος της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ή προς βλάβη της εθνικής οικονομίας.

(ΣΗΜ. Ποία ιδιωτική πρωτοβουλία, κατά τον Κ. Καραμανλή, υπήρχε ποτέ, στην Ελλάδα ή σε άλλη ευνομούμενη χώρα, που ανεπτύσσετο εις βάρος της ελευθερίας και ανθρώπινης αξιοπρέπειας; Δεν αρκεί γ'αυτά το υπάρχον Ποινικό Δίκαιο και οι νόμοι; Ποίος καθορίζει τι είναι προς «βλάβη» της εθνικής οικονομίας» και με ποία αντικειμενικά κριτήρια; Είναι προφανής ο *a priori* εχθρικός τόνος του νομοθέτου προς την «ιδιωτική πρωτοβουλία» και η πρόθεση προς αποπομπή της).

§3. Με την επιφύλαξη της προστασίας που παρέχεται από το άρθρο 107 ως προς την επανεξαγωγή κεφαλαίων εξωτερικού, μπορεί να ρυθμίζονται με νόμο τα σχετικά με την εξαγορά επιχειρήσεων ή την αναγκαστική συμμετοχή σ'αυτές του κράτους ή άλλων δημοσίων φορέων, εφόσον οι επιχειρήσεις αυτές έχουν χαρακτήρα μονοπωλίου ή ζωτική σημασία για την αξιοποίηση των πηγών εθνικού πλούτου, ή έχουν ως κύριο σκοπό την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο.

(ΣΗΜ. Ο αναγνώστης καλείται να εύρει μίαν (αρ.1) επιχείρηση η οποία δεν είναι (α) «αξιοποίηση εθνικού πλούτου» ή (β) δεν έχει «κύριο σκοπό την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο». Εδώ, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής περιέλαβε τα πάντα, από (α) τον «εθνικό πλούτο» των αμπελώνων και ελαιώνων μέχρι τα ορυχεία υπογείου πλούτου και την αφαλάτωση των θαλάσσιων υδάτων. Και από (β) τις αεροπορικές συγκοινωνίες μέχρι τα ταξί που «παρέχουν υπηρεσίες στο κοινωνικό σύνολο»! Όπως παρατήρησε ο γνωστός δημοσιογράφος Γιάννης Μαρίνος σε άρθρο του στο ΒΗΜΑ, όταν το ΚΚΕ έλθει στην εξουσία δεν έχει ανάγκη να αλλάξει το Σύνταγμα για να κρατικοποιήσει τα πάντα κατά το σύστημα της Σοβιετικής Ενώσεως).

Πρέπει να σημειώσουμε ότι κατά την απόπειρα αναθεώρησης του Συντάγματος το 2007, έγινε σειρά παραστάσεων προς την κυβέρνηση της ΝΔ για αναθεώρηση του ατυχούς αυτού άρθρου (βλ. σχετ. Αναστ. Ζολώτα, Αντισυνταγματικά διατάξεις του Συντάγματος και Πάνου Καζάκου, Αναθεώρηση του Συντάγματος και Οικονομία). Η European League of Geneva, ένα Think Tank διεθνούς κύρους του οποίου είμαι Πρόεδρος στην Γενεύη, απετάθη και στην Commission της ΕΕ στις Βρυξέλλες με το επιχείρημα ότι οι μαζικές εθνικοποιήσεις, όπως εκείνες των Ανδρεάδη, Νιάρ-

χου, Τσάτσου κλπ, που έγιναν στην Ελλάδα βάσει του άρθρου 106, συνιστούν, σε τελευταία ανάλυση, «μονοπώλιο» του κράτους που αντιτίθεται στις βασικές αρχές της ΕΕ περί ελεύθερου ανταγωνισμού. Η απάντηση της Commission, με επιστολή της 10ης Ιανουαρίου 2007 ήταν η εξής:

«Αντιλαμβανόμεθα ότι το άρθρο 106 χωρίς αμφιβολία αποθαρρύνει κάθε προσπάθεια επενδύσεων στην Ελλάδα και πράγματι έχει αρνητικό αντίκτυπο στην οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδος. Όμως δυστυχώς, η ΕΕ δεν έχει νομικόν βάθρον για να επέμβει σε αυτή την περίπτωση. Θα έχουμε πάντως υπόψιν να επέμβουμε όταν μια συγκεκριμένη ενέργεια κυβερνήσεως έρχεται εις αντίκρουσιν προς την αρχήν του ελεύθερου ανταγωνισμού».

Οι επιπτώσεις του άρθρου αυτού στις ιδιωτικές επενδύσεις είναι προφανείς κατά το απλούστατο «λογικώς ζητείν». Αλλά και η πράξις αποτελεί την τρανότερη απόδειξη της καταστροφής που επιφέρουν στην ανάπτυξη μιας χώρας. Πράγματι, δύο περιεργα πράγματα ορίζουν την πολιτική μετά το 1975. Το ένα είναι ότι μόλις το νέο Σύνταγμα ετέθη σε εφαρμογή, αμέσως και το ίδιο έτος, οι ιδιωτικές επενδύσεις που επί μία εικοσαετία ήσαν κατά μέσον όρο και κάθε έτος σε τάξη αυξήσεως κατά 10% (του ΑΕΠ) έπεσαν στο 0,6% και έκτοτε διατηρούνται σε αυτό το επίπεδο. Το δεύτερο περιεργο είναι ότι παρά την ευρύτατη αναγνώριση του αιτίου και της αποδείξεως για την τραγική συρρίκνωση των επενδύσεων ΚΑΜΙΑ κυβέρνηση δεν εδέχθη, ούτε τολμά να δεχθεί, την τροπολογία του άρθρου!

Όταν, τον Απρίλιο 2007, η European League of Geneva πληροφορήθη ότι τελική απόφαση του Προέδρου της κυβερνήσεως Κώστα Καραμανλή ήταν να μη περιλάβει την αναθεώρηση του καταστρεπτικού για την οικονομία άρθρου στον κατάλογο των

υπό αναθεώρησιν άρθρων, απέστειλε επιστολήν προς τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως με την ειδοποίησιν ότι, σε περίπτωση που η απόφασις αυτή είναι οριστική, θα προβεί σε αποστολή Οδηγίας προς όλα τα διεθνή χρηματιστικά κέντρα. Και θα επισημάνει τον σοβαρό κίνδυνο που ενέχει το άρθρο αυτό του Συντάγματος για κάθε επενδυτή. Είναι φυσικόν ότι ο επενδυτής ο οποίος αποφασίζει μακροχρόνια επένδυση στην Ελλάδα διαθέτει, αφού έχει λάβει άδειαν εγκαταστάσεως από το Ελληνικό Κράτος, κεφάλαια, know-how και goodwill. Δεν είναι δυνατόν να βρίσκεται συνεχώς υπό την Δαμόκλειο σπάθη του άρθρου 106 το οποίον μπορεί να εφαρμόσει κατά το δοκούν οιαδήποτε προσωρινή και περιστασιακή κυβέρνηση ή οιοσδήποτε Υπουργός μετρίου ή ...ανύπαρκτου βεληνεκούς! Μη έχοντας, μέχρι τα μέσα Μαΐου 2007, λάβει απάντηση από τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως (τον Κώστα Καραμανλή), η European League of Geneva προέβη στην αποστολή της κάτωθι Οδηγίας προς όλα κύρια χρηματιστικά κέντρα της ΕΕ και ΗΠΑ:

CIRCULAR to prospective investors of the European Union and of USA

The European League of Geneva wishes to bring to the attention of all prospective investors in the Greek economy a particular situation prevailing in Greece on account of article 106 of the Greek Constitution showing the danger that a long-term investment involves. The European Commission in Brussels, in a letter addressed to the European League dated 10th January 2007 admits that "the article concerned is likely to discourage investments in Greece and even have a negative impact on the country's eco-

nomie growth. However, it is regretted that the European Union possesses no juridical basis to intervene on this issue". Please note the following paragraphs of article 106:

.....

"§3. With the reservation of the protection provided in article 107 in connection with the re-export of foreign capital, the law may regulate the acquisition by purchase of enterprises or the compulsory participation therein of the State or other public agencies, in the event these enterprises are of the nature of a monopoly or are of vital importance to the development of sources of national wealth or are primarily intended to offer services to the community as a whole.

§4. The cost of purchase or the counterpart to the compulsory participation of the State or other public agencies must indispensably be determined by a court and must be in full, so as to correspond to the value of the purchased enterprise or of the participation therein.

§5 A shareholder, partner or owner of an enterprise, the control of which devolves upon the State or upon an agency controlled by the State as a result of compulsory participation in accordance with §3, is entitled to request the purchase of his share in the enterprise, as specified by law".

.....

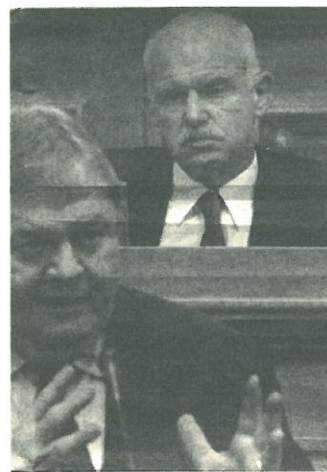
Be it noted that this article has been applied on several occasions since 1975 among which the Andreadis set of companies (banks, shipbuilding etc) and the Niarchos oil Refinery. Ever since, no important investments were made in Greece. On the occasion of the present revision of the Constitution, all efforts made for the revision of this article were rejected by the present government particularly under the pressure of powerful left-wing parties and syndicates that dominate the political scene in that country.

Investors planning a long term participation in the Greek economy are advised to carefully examine the risks involved on account of the stipulations of article 106 of the Greek Constitution, matched with the observations of the European Commission's letter of 10th January 2007 mentioned above.

Η καταστρεπτική επίδραση του άρθρου 106 §3 του Καραμανλείου Συντάγματος αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ενώ οι ιδιωτικές επενδύσεις από 1953 μέχρι 1973 ήσαν κατ'έτος της τάξεως του 10% του ΑΕΠ αμέσως μετά το 1975 κατέρρευσαν στο 0,6% και εκεί παρέμειναν μονίμως έκτοτε!

Η European League παραθέτει με διαύγεια τα βαθύτερα αίτια που ανάγκασαν την ελληνική κυβέρνηση να αρνηθεί την αναθεώρηση του καταστρεπτικού για την οικονομία άρθρου 106. Είναι ο φόβος της κυβερνήσεως, η οποία βάλλεται πανταχόθεν από τα πολιτικά κόμματα που επιδιώκουν να την ανατρέψουν, ότι θα προκαλέσει μίαν ακόμη διείσδυση της κομματικής προπαγάνδας που θα την κατηγορήσει ότι «υπερασπίζεται το μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και την πλουτοκρατία». Δεν αντιλαμβάνονται, άραγε, τα αντιπολιτευτικά κόμματα την ολέθρια επίδραση του άρθρου στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας; Το αντιλαμβάνονται διότι δεν είναι δυνατόν να εκπροσωπούνται από ηλιθίους. Αλλά γι' αυτούς ισχύει περισσότερο το συμφέρον της Ειδικής Βουλήσεως παρά η ευημερία της Γενικής Βουλήσεως. Σε τελευταίαν ανάλυση, η βασική αιτία του ότι η Ελλάς «δεν είναι πλουσιότερη της Αγγλίας» όπως παρετήρησε ο Καναδός οικονομολόγος Mundell, δεν είναι τίποτε άλλο από το εκφυλισμένο κοινοβουλευτικό σύστημα. Το σύστημα αυτό ήταν Βρετανική εφεύρεσις (με την Glorious Revolution του 1688) κατά το πρότυπο της Αθηναϊκής δημοκρατίας την οποίαν ο Πλάτων απεκάλεσε «πόλεως νόσημα». Σύστημα εκφυλισμένο, το οποίον πρέπει να αλλάξει εάν είναι δυνατόν να ευημερήσει ο τόπος. Η αλλαγή δεν μπορεί να είναι κυβέρνηση εθνικής ενότητας και συναίνεσεως. Διότι παρόμοια κυβέρνηση εθνικής ενότητας κατά το πρότυπο της Γερμανίας, θα είναι ακό-

μη πιο καταστρεπτική λύση για το ελληνικό πρόβλημα. Θα σημαίνει πλήρη αδράνεια και καχεξία πάνω στα πεπατημένα όπως έχουν δείξει προηγούμενα παραδείγματα. Το μεγάλο πρότυπο που είναι ακριβώς προσαρμοσμένο στα μέτρα (πληθυσμιακά και γεωγραφικά) της Ελλάδος με πρότυπο την δημοκρατία της Σπάρτης, είναι η κοινοβουλευτική «ημιήμεση» δημοκρατία της Ελβετίας την οποίαν προσπαθούμε να γνωρίσουμε στο ελληνικό κοινόν με σειρά άρθρων μας. Αλλά είναι τόσον ενσφηνωμένα τα κομματικά συμφέροντα στην συνείδηση των κληρονομικών «δυναστειών» της νοσηράς κομματοκρατίας και τόσο προχωρημένο το «πόλεως νόσημα» των αρτηριοσκληρωτικών ιδεολογημάτων, ώστε το μέλλον της Ελλάδος και των παιδιών μας να καθίσταται αυτόχρημα προβληματικό. Εκτός εάν, εκτός εάν ...κάτι συμβεί!

Acculée, la Grèce renonce au vote

ATHÈNES. Le premier ministre grec, Georges Papandréou, a quasiment entériné jeudi son projet contesté de référendum sur le plan européen de sauvetage de la Grèce. Il espère pouvoir éviter à son pays, qui vit une crise politique aiguë, la faillite et la sortie de l'euro, alors que les pays créanciers se font toujours plus pressants. Réunis à Cannes, les participants au sommet du G20 ont applaudi la décision grecque.

PAGE 13

«Pour nous, ce sont les actes qui comptent. L'important, c'est

Ο Γιώργος-Γιάννης Παπανδρέου, στις Κάννες 4.11.2011, είναι Αμερικανός υπήκοος, εγγονός Πολωνίδος, γιός Αμερικανίδος, στερούμενος παιδιόθεν, λόγω συνεχούς παραμονής στο εξωτερικό, ελληνικής Εθνικής Παιδείας και ελληνικών βιωμάτων. Είχε την τύχη, ως συνεχιστής της Δυναστείας, να «πρωθυπουργεύει» στην Ελλάδα κατά την τελική έκρηξη της λαϊκίστικης πολιτικής φούσκας, που εγκαίνιασε ο πατέρας του Ανδρέας Π. από το 1974. Αμαρτίαι γονέων παιδεύουσιν τέκνα.

Από ελβετική εφημερίδα. Συγκρίνατε το ύφος αμφοτέρων.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Στις 29.11.2010 η European League of Geneva έστειλε email στους Έλληνες βουλευτές ότι η περίπτωση του ελληνικού χρέους αποτελεί το αρ.1 σκάνδαλο για το οποίο πρέπει να γίνει Εξεταστική Επιτροπή για να διαπιστωθούν οι πολιτικές ευθύνες. Ο λαός και η Ιστορία πρέπει να γνωρίζουν γιατί η Ελλάς υπέστη αυτή την δεύτερη (μετά την Μικρασιατική) εθνική καταστροφή. Το email έχει ως εξής:

«Από πηγές προσκείμενες στην Commission της ΕΕ στις Βρυξέλλες ήρθαν σε γνώση μας τα κατωτέρω στατιστικά στοιχεία που δείχνουν την πορεία της ελληνικής οικονομίας και του δημοσίου χρέους.

PRIOR STATISTICAL DATA

1953-1973: (a) GNP: annual average increase	8%
(b) Priv.Investment: annual average increase	10%
(c) annual average inflation	4,5%

Greek Public debt in 1973: was equiv. 335 mln Euro (less than 25% of GNP)

However,

1974-1980. annual increase of the GNP	3,5%
annual increase of Private investment	0,6%
annual inflation	17,5%

(note: the period covers K. Karamanlis' government)

1981-1990: annual increase of GNP	1,6%
annual increase of Private investment	0.6%
annual inflation	19,1%

(note: the Andreas Papandreou government)

1991-1993. annual increase of GNP	1,22%
annual difference of Private investment	-5,05%
annual inflation	16.56%

(note: the Mitsotakis ND government)

Από τα στοιχεία αυτά σε γενικές γραμμές φαίνεται ότι η ελληνική οικονομία μέχρι, όπως φαίνεται, και το 1973, ήτο πράγματι πρωτοπόρα σε όλη την Ευρώπη με αύξηση του ΑΕΠ που την έφερνε σε ανάπτυξη δεύτερη χώρα μετά την Ιαπωνία. Η Ευρώπη μιλούσε για το «ελληνικό οικονομικό θαύμα». Αντιθέτως η παρέκκλιση αρχίζει να εκδηλώνεται μετά το 1974 ενώ από το 1981, δηλ. το έτος της πλήρους εντάξεως στην ΕΕ (τότε ΕΟΚ) και μετέπειτα, εισέρχεται σε επίπεδο υψηλού κινδύνου, που προδικάζει την μετέπειτα εξέλιξη που έφθασε στο αδιέξοδο του 2010 και στις τραγικά δυσμενείς προβλέψεις για την περίοδο που ακολουθεί. Η παρέκκλιση αυτή εκτός του ότι οδήγησε τον ελληνικό λαό σε τραγική οικονομική κατάσταση με πρόβλεψη περαιτέρω επιδείνωσης, είχε και έχει σοβαρές συνέπειες στην εν γένει υπόσταση της ΕΕ και της Ζώνης του Ευρώ.

Γνωρίζετε ότι σκοπός της EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA είναι η προώθηση των αρχών, πολιτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών, της ΕΕ. Οι αρχές αυτές κινδυνεύουν όταν τα κράτη μέλη δεν εφαρμόζουν τις γενικές αρχές της ευνομίας οι οποίες πάντοτε σε μία πολιτισμένη κοινωνία διατηρούνται μόνον όταν η δικαστική εξουσία είναι ανεξάρτητη από πολιτική και κομματική επιρροή

και ενεργεί σύμφωνα με τις βασικές αρχές της Γενικής και Ειδικής προληψείας του Ποινικού Δικαίου. Στην προκείμενη περίπτωση της Ελλάδος προκύπτει ότι η εξέλιξη της οικονομίας και, συνεπώς, της ευημερίας του λαού, από την πρώτη θέση κατά την 20ετία 1953-1973 (ως προς την Ελλάδα) στην σημερινή κατάρρευση, με επίταση της κατάρρευσης μετά το 1981, ενέχει σοβαρότατες πολιτικές ευθύνες εκ μέρους αυτών που διαχειρίζονται, από το 1974 μέχρι σήμερα τις τύχες του ελληνικού λαού.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω, προκύπτει η ανάγκη της συστάσεως έντιμης και ουδέτερης Εξεταστικής Επιτροπής για να διαπιστωθεί:

ΓΙΑΤΙ το χρέος που μέχρι το 1980 ήταν κάτω του 25% του ΑΕΠ, στο τέλος της δεκαετίας του 1990 έφτασε στο 90%.

Όταν, επί πλέον, η ελληνική οικονομία ενισχύετο από τις εισφορές της ΕΕ!

δηλ ΠΩΣ ΔΙΑΤΕΘΗΚΑΝ ΤΟΣΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ, ΔΙΑΤΙ και ΠΟΥ διατέθηκαν και ΓΙΑΤΙ από το 1953 μέχρι το 1973 το χρέος ήταν μόνο περίπου 335 εκμ. εκατ. ευρώ αλλά το ΑΕΠ 8% και οι ιδιωτικές επενδύσεις 10%, ενώ μετά το 1981 το ΑΕΠ κατέπεσε στο 1,6% και οι ιδιωτικές επενδύσεις στο 0,6% ??

Είναι σαφές ότι σε ένα Ευρωπαϊκό και γενικότερα ανεπτυγμένο κράτος όπως (πρέπει να) είναι η Ελλάδα, η τραγική παρέκκλιση πρέπει να εξεταστεί από την ανεξάρτητη Δικαστική Εξουσία και οι υπεύθυνοι να τιμωρηθούν - εφόσον και κατά το μέτρο που αυτό επιβάλλεται Αυτό απαιτεί η καλή τάξη που μπορεί να εξασφαλίσει ένα ευοίωνο μέλλον για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι επίσης σαφές ότι η ενέργεια αυτή πρέπει να αναληφθεί ομόθυμα με πρωτοβουλία του σώματος των Ελλήνων αντιπροσώπων στο Κοινοβούλιο.

Η EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA θα παρακολουθεί με ενδι-

αφέρον τις εξελίξεις και θα δίδει σε αυτές ευρεία δημοσιότητα διεθνώς. Είναι χαρακτηριστικό ότι τον 20όν αιώνα η Ελλάς υπέστη δύο μεγάλες εθνικές καταστροφές οι οποίες, και οι δύο, οφείλονται σε ένα αίτιο - στην ανικανότητα και διαφθορά της πολιτικής ηγεσίας. Ήδη στο βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος», το 1984 (το 1984), γράφω (σελ.37, σημ.2) «η οικονομική καταστροφή Ελλάδος είναι τόσον ιστορικός τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή». Και για μεν την τελευταία επελήφθη η Νέμεσις. Αλλά για την πρόσφατη, την τραγική, που καταδικάζει τις ελληνικές γενεές στην φτώχεια, στην διεθνή περιφρόνηση και στην εκμηδένιση μέχρι εξευτελισμού της γεωπολιτικής σημασίας της χώρας, σε τι θα απομείνουμε; Στο ψεύδος του πρωθυπουργού Γ.Α. Παπανδρέου ότι «φταίει η προηγούμενη κυβέρνηση»; Ή στην παχυδερμική αναισθησία του «δευτέρου τη τάξει» ότι

«τα φάγαμε μαζί, σας διορίζαμε για χρόνια, τα φάγαμε μαζί ακολουθώντας πρακτική αθλιότητα, εξαγοράς και διασπάθισης δημόσιου χρήματος»

- και, «ζήσανε αυτοί καλά και εμείς χειρότερα»; Εκεί θα μείνει ο κύκλος; Ή μήπως είναι άσχετες με αυτά και οι εξής φράσεις του Κ. Σημίτη:

«Η πολιτική μας είναι να ενισχύσουμε με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο την αδιαφορία απέναντι στις εξελίξεις με ιδεολογικό προσανατολισμό, να εμποδίσουμε και αποτρέψουμε με κάθε κόστος την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους και στην χριστιανική παράδοση...»;

Είναι ή όχι αναγκαία η εξωκοινοβουλευτική Εξεταστική Επιτροπή από αδιάβλητους δικαστές και εμπειρογνώμονες - Ηρακλείς, για να γίνει η κάθαρση από την κόπρη του Αυγείου;

ΔΙΑΤΙ ΑΠΟΡΟΥΜΕ;

Έχουμε φθάσει στο τέλος μιας μακράς διαδικασίας που έχει αρχίσει από το 1973 και φθάνει σήμερα να πλησιάζει τον τελικό της σκοπό. Δεν θα σταματήσω να το τονίζω, όπως ο Κάτων. Delenda Carthago και Delenda η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδος. Την θέση του Κάτωνος έχουν σήμερα οι κληρονόμοι του ιστορικού γεγονότος που λέγεται «το Ανατολικό Ζήτημα». Άρχισε επί Αικατερίνης συνεχίζεται με την Ιερή Συμμαχία και υπάρχει ολοζώντανο μέχρι σήμερα. Το μόνο που έχει αλλάξει είναι οι πρωταγωνιστές και τα αίτια. Όχι όμως και οι προθέσεις των Ισχυρών.

Τα αίτια τότε ήσαν «ο δρόμος προς τις Ινδίες». Σήμερα είναι «ο θεός Πετρέλαιον». Και είναι η σαθρή βάση όπου, με την ευθύνη των Αμερικανικών κυβερνήσεων, ετέθη εξ αρχής το θέμα του Ισραήλ. Για το τελευταίο θα βρω ευκαιρία να επανέλθω άλλη φορά διότι δεν είναι το κύριο θέμα αυτού του άρθρου. Με συντομία θα πω ότι η σαθρότης της βάσεως είναι ότι η δίκαιη απόφαση για ίδρυση του κράτους ακολουθείται με την άδικη μεταχείριση του λαού της Παλαιστίνης. Ο λαός αυτός, εξ αρχής εθεωρήθη, αλαζονικά από τις ΗΠΑ, ως λαός εσχάτης κατηγορίας. Το ότι δεν απεκατεστάθη ταυτοχρόνως ο λαός της Παλαιστίνης με ένα πλουσιοπάροχο είδος Σχεδίου Μάρσαλ έχει οδηγήσει σε τραγικό αδιέξοδο

που είναι και η κύρια, μάλιστα η μοναδική, αιτία της εξαπλώσεως της τρομοκρατίας και του Μουσουλμανικού κινδύνου που διείδε, κάπως αργά, ο Huntington. Οι ΗΠΑ επήραν αλαζονικά, μετά τον πόλεμο, τον ρόλο της Πλανητικής Ηγεμονίας. Οι Αμερικανοί ηγέτες, αρχικώς τελείως άπειροι και ανώριμοι, απεδείχθησαν ανίκανοι να μάθουν από τα πάθη τους. Ανιστόρητοι θεμελιωδώς, δεν αντελήφθησαν τίποτε από την σοφή πολιτική ψυχολογικής διεισδύσεως του μαθητή του Αριστοτέλους Αλέξανδρου την οποίαν κατόπιν εφήρμοσαν οι Ρωμαίοι με μίαν Pax Romana όπου κυριαρχεί το Ρωμαϊκό Δίκαιο, που εκράτησε σταθερά πάνω από 700 έτη με συνέχειαν άλλων 1000 θαυμαστών ετών της Βυζαντινής κυριαρχίας. Μετέβαλαν την Pax Romana σε παχυδερμική αλαζονεία που κατέληξε να δημιουργήσει τον τύπο του Ugly American (όπως το έδειξε ένα ομώνυμο φιλμ με ευρείαν απήχηση).

Αλλά η Πλανητική απόπειρα Αυτοκρατορίας συνεχίζεται, φθίνουσα, μέχρι σήμερα. Οδηγείται αργά αλλά σταθερά στο τελευταίο στάδιο επιθανάτιου ρόγχου με παραληρήματα που αναβιώνουν τις Χιτλερικές παραισθήσεις περί Νέας Τάξεως Πραγμάτων και Lebensraum, ανάμικτες με τις Σταλινικές ουτοπίες περί Παγκόσμιας Κυβέρνησης (είδους 4ης Διεθνούς!) για την οποίαν ο ημέτερος πάλαι ποτέ πρωθυπουργός εδήλωσε ότι και ...«πρέπει να βιαστούμε»! Το τραγικόν αυτής της ανήκεστης ασυναρτησίας παραλογισμών δεν είναι τόσον το ότι η Ελλάς βρίσκεται μέσα στο μάτι του τυφώνος αλλά ότι βρίσκεται εκεί να παραδέρνει χωρίς πηδάλιο και χωρίς πηδαλιούχο.

Τι συνέβη ακριβώς, το έχουμε άραγε όλοι οι Έλληνες συνειδητοποιήσει; Πώς μία χώρα και ένας περήφανος λαός, από το 1953 μέχρι και το 1973 προχωρούσε με ετήσια αύξηση του ΑΕΠ 8% και

των ιδιωτικών επενδύσεων 10% του ΑΕΠ και ξαφνικά (πράγματι ξαφνικά) με την έλευση του «Εθνάρχη» φθάνει το 1975 σε αύξηση ΑΕΠ 3,5% και, το τραγικότερο, πτώση των ιδιωτικών επενδύσεων στο ...0,6%; Μηδέν, κόμμα έξη, που συνεχίζεται και μετά την έλευση το 1981 του «Χαρισματικού» ο οποίος, κατά την Τσαρούχειον δήλωση ως δήθεν ...«μεγάλος οικονομολόγος» εξ Αμερικής, κατόρθωσε να κατεβάσει το ΑΕΠ στο 1,5%! Και έκτοτε η συνέχεια της εκκολάψεως με τον αχαλίνωτο δανεισμό για εξαγορά ψήφων, με το «Τσοβόλα δώσ'τα όλα» τα δανεικά, με την δαιμονοποίηση και δίωξη του επενδυτή επιχειρηματία, με την Οργwellική κοπρολόγηση λέξεων όπως πατρίδα, έθνος, προσπάθεια πρωτιάς, αγώνας για εργασία και βελτίωση, με την πιστή εφαρμογή της αποδοιδομένης δήθεν στον Kissinger εθνικής εξουθενώσεως και ευτελισμού αλλά εφαρμοζόμενης από πλήθος προθύμων «Ελλήνων» οπαδών του, η από 1975 εκκόλαψις τελικώς έτεκεν όχι μυν αλλά όρος. Η Πτώχευση με μουσική υπόκρουση το περίφημο παλιό τραγούδι που ξαναθυμόμαστε «Βρέχει στην φτωχογειτονιά, βρέχει και στην καρδιά μου». Και παρηγοριά για καλύτερες μέρες το ...Μνημόνιο, ύστερα από ...«σκληρή διαπραγμάτευση» του αδαούς πηδαλιούχου με το ...«μηδέν στο πηλίκιο» και το σπασμένο πηδάλιο!

Βεβαίως ούτε εγώ ούτε κανείς άλλος πίστεψε από την αρχή, ότι η Ελλάδα ΔΕΝ θα χρεοκοπήσει. Έχει χρεοκοπήσει ήδη από το 1984 (το 1984!) όταν έγραφα στο βιβλίο μου Ο Μαρξιστικός Μύθος (σελ. 37 Σημ. 2) «η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσον ιστορικός τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή». Και προσθέτω τώρα: για τους ίδιους λόγους! Ποιούς ακριβώς; Αλλά πώς είναι δυνατόν ένας λαός που ανέδειξε την πρώτη Ναυτιλία στον κόσμο (αναπτυσσόμενη εκτός Ελλάδος), που δοξάστηκε

με δύο βραβεία Νόμπελ και μεγάλους καλλιτέχνες στο εξωτερικό, που επί μία εικοσαετία (1953-1973) είχε την δραχμή ως «σκληρό νόμισμα», που ήταν δεύτερος στην ανάπτυξη μετά την Ιαπωνία, που όλη η Ευρώπημίλαγε για το «ελληνικό οικονομικό θαύμα» - πώς είναι δυνατόν αυτός ο λαός ΞΑΦΝΙΚΑ να γίνει διεθνώς περίγελως ως τεμπέλης, ως απατεών, ως ΤΙΠΟΤΑ; Πώς είναι δυνατόν αυτός ο λαός να βλέπει τα παιδιά του να μαθαίνουν στο σχολείο από την ΓΓ του Υπουργείου Παιδείας ότι «δεν είναι Έλληνες», να ακούει από τον πρωθυπουργό Σημίτη ότι πρέπει «να αποτρέψει με κάθε κόστος την ιδέα του έθνους», να βλέπει τον «πρωθυπουργό» του να λέει στον Erdogan σαν ψοφοδεής ραγιάς «φοβάμαι μη μου επιτεθείς και μου πάρεις κανένα νησί»; Ποιοί και γιατί τον έκαναν να ντρέπεται για την Ιστορία του και για τα «κίνητρα» που τον έφεραν στην Επανάσταση του 1821;

Θα πω με λίγα λόγια τον λόγο για όλα αυτά. Μετά την εξουθένωση του πολέμου και την «ολόμαυρη ράχη» που άφησε η κομμουνιστική ανταρσία, οι Αμερικανοί βοήθησαν στην οικονομική ανάπτυξη. Όχι από φιλελληνισμό αλλά διότι σκέφθηκαν ότι αν τον αφήσουν στην εξαθλίωση θα γινόταν κομμουνιστής - ναι, αυτό μου έλεγαν! Αλλά με τον θρίαμβο της 20ετίας, την εισροή των Ελλήνων της διασποράς και του επενδυτικού κεφαλαίου τους προς την πατρίδα, είδαν ότι η κατάσταση του προτεκτοράτου κινδύνευε να τους ξεφύγει από τα χέρια. Η Ελλάς «κινδύνευε» να γίνει Μεγάλη Οικονομική Δύναμις. Έτσι, όπως ο Μαρδόνιος, ανεζήτησαν τους πρόθυμους Εφιάλτες. Είναι πάντοτε παρόντες στην Ιστορία της Ελλάδος, από την αρχαιότητα. Έχουν άλλοτε την ωραία μορφή του Αλκιβιάδη, άλλοτε την αποκρουστική του Σατύρου.

Τότε ακούστηκαν οι φωνές για το «μεγάλο ντόπιο και ξένο κε-

φάλαιο που πίνει το αίμα του λαού». Τότε άρχισε ο διωγμός των επενδυτών με την επιδοκίμασία των αγυρτών «καλά κάναν και τους τα πήρανε». Τότε ξεριζώθηκε κάθε βιομηχανία που μόλις είχε αρχίσει να φυτρώνει και αναπτύσσεται. Τότε ογκούται ανδρούμενη η 5η Φάλαγξ που είχε αρχίσει να εκπαιδεύεται επί Χίτλερ και για την οποίαν σήμερα διατίθενται μεγάλα ποσά από τους διάφορους Σόρος, τα διάφορα Αμερικανικά Ιδρύματα και τις υπαγορεύσεις προς τους ημετέρους αεί θαμώνες της Λεσχης Bilderberg. Τότε, μπροστά στην φυγή του κεφαλαίου των επενδυτών που οι αγύρτες «πηδαλιούχοι» προκάλεσαν, άρχισε ο ασύστολος δανεισμός με τις παροχές για την εξαγορά ψήφων. Το χρέος, από τα αντίστοιχης αξίας 335 εκατομμύρια Ευρώ το 1973 που το άφησε η Χούντα, οι αγύρτες της πολιτικής το έφθασαν 400 δισεκατομμύρια! Και η Ελλάς έγινε ΤΙΠΟΤΑ.

Διατί απορούμε γι' αυτό το κατάντημα; Όλα αυτά «τυχαίως» έγιναν; «Ο όφισ με ηπάτησε» είχε πει η αγαθή πρωτόπλαστη. Λαός «πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδομένος» είπε ο ποιητής. Η φιλοσοφία του Ανατολικού Ζητήματος υπό μακράν εκκόλαψη πλέον των 35 ετών με την ένδον βοήθεια του μοιραίου ιστορικού Εφιάλτη, έτεκε τελικώς το γιγάντιον όρος. Το 1853 ο Τσάρος Νικόλαος Α' άκουγε τον Βρετανό Πρέσβυ να θέτει την απαράβατη ντιρεκτίβα: «Δεν θα επιτρέψουμε ποτέ η Ελλάδα να γίνει Μεγάλη Δύναμη» (πβ J.A.R.Marriott, The Eastern Question.σελ.230). Και ούτω «επληρώθη το υπό του Προφήτου λεχθέν». Έτσι, μετά την τελική εκκόλαψη της πολιτικής ατιμίας, για την οποίαν ο Ανδρέας Παπανδρέου είναι αποκλειστικά «κυρίως υπεύθυνος», ξεπουλήθηκε ό, τι η Ελλάς είχε πολύτιμο, εδαφικό πλούτο, κοινωνική συνοχή, εθνική συνείδηση, πολιτική αρετή, ατομική αξιοπρέπεια.

Θα επαναλάβω εδώ σήμερα, (22.11.2011), ό,τι έγραφα το 1995 στον επίλογο του βιβλίου μου «Ποιοί εδολοφόνησαν την Ελλάδα». Τότε, το 1995, πριν 17 ολόκληρα χρόνια συνεχούς καταπτώσεως, κανείς σχεδόν δεν θέλησε να καταλάβει τι εννοούσα. Διότι κανείς δεν ήθελε να δει την νομοτελειακή εξέλιξη μιας τραγικής για το Έθνος περιόδου που άρχισε να εκκολάπτεται αμέσως μετά την «μεταπολίτευση», ήδη από το 1975. Έγραφα στην σελ. 162-163 αυτό που σήμερα πλέον αποτελεί γεγονός, γραμμένο ανεξίτηλα στις σελίδες της Ιστορίας:

«Αυτός είναι ο ρόλος που διάλεξε να παίξει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Γιός μητέρας Πολωνίδας, δεν είχε καμία συναισθηματική δέσμευση με την «πατρίδα». Είχε, αντιθέτως, πλήρες το υποσυνείδητο με ποικίλους λόγους εκδικήσεως, καταφρόνιας, μίσους. Όμως το τραγικό για την ύπαρξη αυτού του ανθρώπου είναι άλλο. Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε την δυνατότητα να καταστεί η μεγαλύτερη πολιτική φυσιογνωμία της νεωτέρας Ελλάδος. Να αναπτύξει την οικονομική ευρωστία του Έθνους ώστε με την προσέλκυση του μεγάλου ελληνικού κεφαλαίου του εξωτερικού να καταστήσει την Ελλάδα μεγάλη οικονομική δύναμη, στην ξηρά όπως είχε ήδη καταστεί στην θάλασσα. Να αναπτύξει, σαν πανεπιστημιακός δάσκαλος, την Παιδεία των Ελλήνων ώστε να καταστεί εκ νέου πρότυπο στην Δύση. Να προσδώσει με ορθή επιλογή συνεργατών, τα «ανώτερα πρότυπα προς μίμηση».... Αντ'αυτών, ο Ανδρέας Παπανδρέου, τραγική μορφή μέσα στην βορβορώδη δίνη των απωθημένων του, κατόρθωσε μετά από πολυετή κραιπάλη, μετά από ανίερο looting (καταλήστευση), να εκδιώξει ολοσχερώς το μεγάλο κεφάλαιο που θα δημιουργούσε θέσεις εργασίας, συγχρονισμένη τεχνολογία και οικονομική ισχύ. Να παραδώσει μιαν Ελλάδα καταχρεωμένη, μετά από την ανέντιμη, ασυνείδητη και εγκληματική πολιτική του «δανείσου και μοίραζε παροχές χάριν ψήφων». Να καταστήσει την Ελλάδα περιφρονητέα και μισητή στην Ευρώπη. Να διαλύσει κατά τρόπο τραγικό την Δημόσια Διοίκηση, την Αστυνομία, την Παιδεία, την ελληνική Γλώσσα, τα Μέσα και Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Να προβάλει

ως πρότυπα προς μίμηση τις ειδικές μορφές των υβριστών, χυδαίων και ημιμαθών acolytes του, κατ'είκόνα και ομοίωσιν. Να εξευτελίσει κατά τον πλέον χαμερπή τρόπο τα ήθη, τις οικογενειακές παραδόσεις, την φιλότιμη προσπάθεια του Έθνους μας... Αυτόν τον Ανδρέα Παπανδρέου, όταν συνειδητοποιηθεί πλήρως η πολιτεία του, θα τον συνοδεύει εσαεί η κατάρα του Έθνους. Ενός Έθνους που το βρήκε αναπτυσσόμενο και υγιές, το εμάρανε και το κατέστρεψε».

Αυτά, το 1995, ακούγονταν ακόμη περίεργα και, ίσως, υβριστικά. Όμως η ιστορική περιγραφή δεν συνηθίζει ευγένειες «κοσμικών δεξιώσεων». Η Ιστορία δεν εδίστασε να ονομάσει έναν Αυτοκράτορα του Βυζαντίου «Κοπρώνυμο», έναν Γάλλο Βασιλέα «Φαλακρό», έναν Σουλτάνο «Ηλίθιο». Πώς θα ονομάσει τελικώς τον Ανδρέα Παπανδρέου, τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, τον Κώστα Σημίτη, τον Γιώργο Α. Παπανδρέου κατά την τραγική αυτή περίοδο για το Έθνος των Ελλήνων;

Σήμερα αυτά έγιναν περιεχόμενο της Ιστορίας του Έθνους. Σήμερα, το 2012 που κυκλοφορεί το παρόν βιβλίο, ο κόσμος βλέπει ολοφάνερα την αλήθεια των λόγων του 1984, 28 χρόνια πριν, στο βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος» (σελ. 37 σημ.2): «η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσο ιστορικά τελεσίδικη, όσο και η Μικρασιατική καταστροφή». Ο γιός του Ανδρέα, Γιώργος Τζέφφρυ Παπανδρέου, εγγονός Πολωνίδας, υιός Αμερικάνας, χωρίς εθνικά βιώματα, που απεχώρησε με καταισχύνη από το κληρονομικό πολιτικό προσκήνιο τέλος 2011, αφού κατεξευτέλισε διεθνώς την Ελλάδα, «ολίγιστου» πνευματικού βεληνεκούς, είχε την ατυχία να επαληθεύσει το βιβλικό «αμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα». Διατί απορούμε;

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ, ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η σημερινή οικονομική κρίσις αποκαλύπτει ότι το βαθύτερο πρόβλημα είναι περισσότερο η κρίσις διακυβερνήσεως. Η νεογερμανική αλαζονεία νομίζει ότι η Ευρώπη ξέχασε τις τραγικές ημέρες της Γερμανικής κατοχής. Με αδικαιολόγητη εσωστρέφεια επανέρχεται με την γνωστή κατά το παρελθόν σκληρή, Τευτονική, ιδιοσυγκρασία. Το πρόβλημα επιδεινώνει η απουσία σημαντικών πολιτικών προσωπικοτήτων γενικότερα και προ παντός στις Βρυξέλλες. Η παθητικότης των μετριοτήτων καλύπτεται μόνον από την υποκρίσις, κύρια αιτία μιάς κρίσεως που κινδυνεύει να υπερκεράσει τις συνέπειες της κρίσεως του 1929 η οποία, μοιραίως, κατέληξε στον παγκόσμιο πόλεμο. Σφάλματα της διακυβερνήσεως Bush οδήγησαν στην απαρχή της κρίσεως στις ΗΠΑ. Σφάλματα των κυβερνήσεων της Ελλάδος, από το 1975 και ίδια το 1981, εδημιούργησαν το μοιραίο ξετίληγμα της αλυσίδας του συνεχούς δανεισμού ο οποίος ερρίφθη σε καταναλωτικές δαπάνες παροχών με αποκλειστικό σκοπό την άγρα ψήφων. Σφάλματα της ανικανότητος της ηγεσίας στις Βρυξέλλες. Σε συνέχεια άτυχων διαδοχών μετριοτήτων μετά την λαμπρή ηγεσία του Delors, είναι το ότι η ΕΕ που ξεκίνησε με τις ελπίδες των λαών της Ευρώπης βρίσκεται σήμερα στα πρόθυρα της διαλύσεως.

Σε άρθρο, οι Financial Times, υποστηρίζουν ότι οι διεθνείς

επενδυτές θέτουν δύο στοιχήματα για την Ευρωζώνη. Το ένα σχετικό με την οικονομία, το άλλο με την πολιτική διακυβέρνηση. Για το πρώτο είναι γενική η πεποίθηση ότι η Ελλάς δεν θα μπορέσει να εξοφλήσει τα χρέη της και ότι σε λίγο ακολουθεί η Ισπανία και Πορτογαλία. Η Ελλάς θα αναγκασθεί να αναδιρθώσει το χρέος με τρομακτικές δυσμενείς επιπτώσεις στο διεθνές τραπεζικό σύστημα. Επιπτώσεις που θα πλήξουν κυρίως τις οικονομίες της Γαλλίας και της Γερμανίας. Σε αυτά προστίθεται η πολιτική ανικανότης των ηγεσιών της ΕΕ. Ανυπαρξία βουλήσεων για ενίσχυση μόνιμης και σταθεράς διακρατικής συμφωνίας προς εξασφάλιση της σταθερότητας του Ευρώ. Η αμοιβαία αλληλεγγύη που υποτίθεται ότι ισχύει για το ΝΑΤΟ απεδείχθη, με την σκληρή στάση της Μέρκελ, ότι δεν πρόκειται να καταστεί κανών που να εξασφαλίζει τους επενδυτές για την σταθερότητα του νομίσματος. Με άμεση συνέπεια την κατάρρευση του Ευρώ. Λίγο πριν από την κατάρρευση της ΕΕ.

Ειδικώς για την Ελλάδα, θα πούμε ότι η λογική του άρθρου των Financial Times, βρίσκεται σε αντίφαση με την αισιοδοξία του πρωθυπουργού (σημ. γράφεται όταν «πρωθυπουργός» είναι ο ΓΑΠ) ότι η Ελλάς θα λύσει το πρόβλημά της με ξένες ιδιωτικές επενδύσεις. Είναι και αυτή η πεποίθηση του πρωθυπουργού, του ιδίου επιπέδου που ήταν και η προεκλογική φούσκα «λεφτά υπάρχουν». Δεν είναι απολύτως ακόμη βέβαιον αν και οι δύο περιπτώσεις ήταν αποτέλεσμα επικίνδυνης άγνοιας ή ηθελημένο ψεύδος. Πρέπει όμως ο ελληνικός λαός να αντιληφθεί ότι η προσοχή δεν πρέπει να συγκεντρώνεται, όπως επιδιώκεται και από την κυβέρνηση και από τα ΜΜΕ, μόνο στα σκάνδαλα που εκλήθη να αποκαλύψει η εξεταστική επιτροπή της Βουλής.

Η προσοχή πρέπει να στραφεί στην πραγματική αιτία του σημερινού και, χειρότερα, του αυριανού αδιεξόδου που απειλεί όχι μόνον την ευημερία του πληθυσμού αλλά και την ύπαρξη της Ελλάδος. Βασική μεθοδολογική αρχή είναι αυτό που οι αρχαίοι ονόμασαν «ανιούσα διαλεκτική» δηλαδή η αναγωγή στις πρώτες αρχές «μέχρι του ανυποθέτου» (Πλάτ. Πολ.511β). Πρέπει να το επαναλαμβάνουμε συνεχώς μέχρις ότου γίνει «βίωμα». Από το 1953 μέχρι το 1973 η ανάπτυξις ακολουθούσε σταθερά τον ρυθμό της ετησίας αυξήσεως του ΑΕΠ κατά 8% κατά μέσον όρο. Η Ελλάς ήταν δεύτερη χώρα μετά την Ιαπωνία. Μεταξύ 1951 και 1973 οι ιδιωτικές επενδύσεις ηύξαναν κατά μέσον όρον 10% ετησίως και δή 1959-1966 ετήσια αύξηση 10,7%, 1967-1973 10,90%. Κατά την περίοδο αυτή τα *maxima* ανήλθαν σε 27,8% (1968), 25% (1964), 16,5% (1969). Δηλαδή παγκόσμιο ρεκόρ ώστε όλοι εμίλαγαν για «ελληνικό οικονομικό θαύμα». Υπήρχε, ιδίως μεταξύ των Ελλήνων εφοπλιστών, «ορμή προς Ελλάδα», *ruée vers la Grèce!* Φίλος Ιταλός εφοπλιστής μου έλεγε «για να πηγαίνει ο Ωνάσης και ο Νιάρχος στην Ελλάδα θα πει ότι υπάρχει μέλλον». Και υπήρχε και μέλλον και αισιοδοξία.

Αλλά τι συνέβη ώστε μεταξύ 1974 και 1980 η μέση ετήσια αύξηση των ιδιωτικών επενδύσεων κατέρρευσε στο 0,6%; Τι συνέβη ώστε το «θαύμα» άρχισε να μεταβάλλεται σε εφιάλτη; Η πρώτη λοιπόν αρχή βρίσκεται στο 1975 με την δίωξη από τον Καραμανλή (τον επιλεγόμενο «Εθνάρχη») των μεγάλων Ελλήνων επενδυτών δηλ. του Ανδρεάδη και του Νιάρχου (και όχι μόνον). Η κρατική τηλεόραση ερωτούσε τους πολίτες στον δρόμο τι νομίζουν, για να ακούσει και μεταδώσει το «καλά κάναν και τους τα πήρανε!» Ο Καραμανλής, ακολουθών ως ουραγός το πνεύμα της κοι-

νης αντιλήψεως, αντί ως Ηγέτης να την καθοδηγήσει, προέβη και στην κατοχύρωση των κρατικοποιήσεων με το άρθρο 106 του Συντάγματος. Στην παράγραφο 3 γράφει:

«... μπορεί να ρυθμίζονται με νόμο τα σχετικά με την εξαγορά επιχειρήσεων ή την αναγκαστική συμμετοχή σ' αυτές του Κράτους ή άλλων δημόσιων φορέων, εφόσον οι επιχειρήσεις αυτές έχουν χαρακτηριστήρα μονοπωλίου ή ζωτική σημασία για την αξιοποίηση των πηγών του εθνικού πλούτου, ή έχουν ως κύριο σκοπό την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο».

Αλλά ποία επιχειρήσεις δεν αφορά στην αξιοποίηση πηγών εθνικού πλούτου ή στην παροχή υπηρεσιών; Με άλλους λόγους το Σύνταγμα λέγει στον επενδυτή «σου δίνω άδεια για εγκατάσταση αφού φέρεις τα κεφάλαια αλλά σε κάθε στιγμή ο πρώτος τυχόν υπουργός μπορεί να κάνει ένα νόμο και να σε πετάξει έξω από την επιχείρηση που εσύ εδημιούργησες», όπερ και ο Καραμανλής έπραξε με τους Ανδρεάδη και Νιάρχο.

Και έκτοτε άκουσα στην Γενεύη «ούτε δραχμή πλέον στην Ελλάδα». Αυτή είναι η πρώτη αρχή, το κατά Πλάτωνα «ανυπόθετον», για την εξαφάνιση των επενδυτών. Και ερχόμαστε εις τον (κατά Πλάτωνα) «δεύτερον πλουσιον επί την της αιτίας ζήτησιν» (Φαιδ. 96α)! Αρχίζει το 1981. «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο» (εν μέσω ψυχρού πολέμου!), «ενάντια στο μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο» (που πίνει το αίμα του λαού) και το περίφημο κερασάκι στην σοσιαλιστική τούρτα «Τσοβόλα δώστα όλα». Τα όλα που έδινε αφειδώς ο άσημος και ανώριμος δικηγόρος της Άρτας Τσοβόλας, ήσαν τα δανεικά. Αρχή της αλυσίδας του χρέους και των ελλειμμάτων. Μέχρι 1979 ο προϋπολογισμός είχε περίσσειμα. Αρχίζει το έλλειμμα με 0,3% του ΑΕΠ το 1979 για να φθάσει 19,2% το 1991.

Το 1974 το εξωτερικό χρέος της Ελλάδος ήταν το αντίστοιχο των

335 εκατ Ευρώ. Το 1980, € 1,391 δισ, το 1981 1,972, το 1990 €27,536.! Έτσι φθάσαμε στο σημερινό αδιέξοδο των 350 δις. Ευρώ αφού, σε μια Ελλάδα η οποία είχε ρημάξει όλες τις βιομηχανίες, οι παροχές «στον λαό μας» ηύξαναν τις εισαγωγές οι οποίες ηύξαναν τον δανεισμό και τα τοκοχρεολύσια εξοφλούντο με νέα δάνεια κ.ο.κ. Για ανάλογο τροπάριο ο Madoff βρίσκεται στην φυλακή. Παρήμιν, ο λαός προσέρχεται στις κάλπες για να ψηφίσει αυτούς που του υποσχονται ότι ...«λεφτά υπάρχουν». Σε λίγο η χρεοκοπία είναι επί θύραις. Αλλά κανείς ακόμη δεν ξέρει «Τις Πταίει». Ούτε θέλει να μάθει.

Ξέρει ότι και να μάθει, δεν πρόκειται να τιμωρηθεί κανένας. Ούτε καν με απλή διαπόμπευση (δεν αφήνουν τα ...«προσωπικά δεδομένα») - σε μια κοινωνία που, στο μεταξύ, έχει εθισθεί να θεωρεί την κλοπή του δημόσιου πλούτου ένδειξη ευφυΐας. Ο εθισμός έχει γενικεύσει το slogan: «κλέβε, μην είσαι κουτός». Οι πολλοί, hoί πολλοί, μάζα των τίμιων Ελλήνων και Ελληνίδων, ο συνετός οικογενειάρχης, ο νέος που «τιμά τον πατέρα και την μητέρα του», ο αγνός πατριώτης που έχει την «πολιτική αρετή» να αγαπά την Πατρίδα ως το «σεμνότερον και αγιότερον» και να σέβεται την Σημαία ως Σύμβολον, ο μαθητής που με προσεκτική μελέτη προσπαθεί να είναι «ο πρώτος» στην Τάξη του, ο φοιτητής που ξέρει «να κουράζεται» και να ξενυχτά πάνω στο βιβλίο και την έρευνα, όλα αυτά υπάρχουν προοδευτικοί εκπαιδευτικοί και «εκσυγχρονιστές» πολιτικοί, με Ηγέτη τον Κώστα Σημίτη, που θέλουν να «αποτρέψουν με κάθε κόστος την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους» (Σημίτης *dixit*) - τα θεωρούν τελείως «ξεπερασμένα»! Έτσι η Ελλάς οδεύει, συστηματικά καθοδηγούμενη, στον βάλτο της «Νέας Τάξης», της «παγκοσμιοποίησης» και της American Way of Life. Η σήψις είναι ήδη προχωρημένη.

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΕΩΣ ΕΔΩ - Η «ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ»

- «1951-1973: (κατ'έτος) ΑΕΠ 7%, Ιδιωτ. Επενδ. 10%, Τιμάρ. 4,5%, < Εξωτ.Χρέος (1974) 335 εκατ. €
1974-1980: ΑΕΠ 3,5% Ιδ. Επ. 0,6% Τιμ. 17,5% < Εξωτ. Χρέος (1980) 1,391 δισεκ. €.
1981-1990: ΑΕΠ 1,6% Ιδ. Επ. 0,8% Τιμ. 19,1% < Εξωτ..Χρέος (1990) 27,536 δισεκ. €»

Η σημερινή κυβέρνηση, κατά μία συνήθεια, ελληνικής ευρεσιτεχνίας, επιμένει να αποδίδει το κατόντημα της χώρας μόνο στην προηγούμενη κυβέρνηση! Μόνο σε αυτήν - αν και, στην ρήμη του λόγου, της ξεφεύγει και το «για δεκαετίες». Σε εκπομπή TV όπου παρίστατο πληθωρικώς ο κ. Πάγκαλος, δημοσιογράφος ηθέλησε να ανατρέξει στα προηγούμενα όταν ο κ. Πάγκαλος τον απεστόμωσε με το αυτοκρατορικό «δεν θα πάμε και στο 1821!» Και ο μεν δημοσιογράφος εισώπησε, διότι (μόνο) στην Ελλάδα επικρατεί η αντίληψις ότι δεν πρέπει να φέρνουμε σε δύσκολη θέση μπροστά στην τηλεόραση τα πολιτικά πρόσωπα (σεβασμός προς ανωτέρους γαρ!). Η παρατήρησις όμως του κ. Πάγκαλου δείχνει πως ο ίδιος (και, κατ' επέκταση, μέγα μέρος του πολιτικού κόσμου) βρίσκονται τελείως αποξενωμένοι από την επιστημονική σκέψη. Άλλωστε, ο κ. Ευάγγελος Βενιζέλος έχει πει «ο επιστήμων, όταν γίνεται πολι-

τικός, παύει να είναι επιστήμων» πράγμα που βέβαια σημαίνει ότι, με παρόμοια αντίληψη, ουδέποτε υπήρξε επιστήμων.

Όμως είναι γνωστόν, ότι απαράβατος κανών κάθε φιλοσοφίας και, συνεπώς, επιστήμης, είναι αυτό που ο Πλάτων εδίδαξε ως «ανιούσα διαλεκτική» με την φράση «υποθέσεις ποιούμενος επιβάσεις τε και ορμάς ίνα μέχρι του ανυποθέτου επί την του παντός αρχήν ιών...» (Πολιτ.511β). Κατά δε τον Αριστοτέλη, η φιλοσοφία ως «μάλιστα επιστήμη» έχει ως αντικείμενο «τα πρώτα και τα αίτια» (Μτφ.Α,2,982β1). Αλλά, βέβαια, δεν μπορούμε να απαιτούμε από έναν «πολιτικό» να σκέπτεται ως «επιστήμων». Στην επιστήμη, οι αρχικές αυτές φιλοσοφικές βάσεις, έχουν αποδειχθεί με έρευνες στα μαθηματικά, φυσική και φιλοσοφία που εξετάζουν την συμπεριφορά δυναμικών συστημάτων. Οι έρευνες έχουν καταλήξει σε αυτό που λέγεται «Θεωρία του Χάους» (Chaos theory), και, κοινώς, χρησιμοποιείται η φράσις butterfly effect (επίδραση της πεταλούδας). Η θεωρία αυτή έλκει την καταγωγή από την θεμελιώδη μεθοδολογική παρατήρηση του Πλάτωνος και του Αριστοτέλους. «Επί την πρώτην αρχήν ιόντες» λοιπόν, γνωρίζουμε ότι κάθε δυναμικό σύστημα (όπως π.χ. η ιστορική εξέλιξη εθνών ή και ατόμων) εξαρτάται από τις «αρχικές συνθήκες» (initial conditions). Είμαστε εμείς (εσείς και εγώ) τώρα «αυτό», το οποίο καθορίστηκε από το ό,τι είμαστε πριν. Και, ακόμη, όχι από την στιγμή της συλλήψεως αλλά και από το «πριν» των προγόνων μας. Στην Ινδική φιλοσοφία αυτό λέγεται karma, στην σύγχρονη επιστήμη λέγεται «θεμελιώδης οντογενετικός νόμος» όπου, κατά τον Haeckel, «η οντογένεσις αντιγράφει την φυλογένεση», νόμος που έχει γενική εφαρμογή σε κάθε εξελικτικό σύστημα. «Επί την πρώτην αρχήν ιόντες» λοιπόν, σημαίνει όχι μόνο 1821 αλλά και πολύ πιό πριν και, για να

φθάσουμε στις δικές μας σημερινές συνθήκες της θεωρίας του χάους και το butterfly effect, ας δούμε ακριβώς περί τίνος πρόκειται.

Η θεωρία του Χάους εφαρμόζεται σήμερα (όχι βέβαια από τους πολιτικούς αλλά από τους επιστήμονες) στα εξής πεδία: μαθηματικά, προγραμματισμός, βιολογία, οικονομικά, μηχανική, χρηματογορά, φυσική, κβαντική, ιατρική, φιλοσοφία, ιστορία και πολιτική. Ο πρώτος που διετύπωσε την θεωρία είναι ο μεγάλος μαθηματικός και πρόδρομος του Einstein, Henri Poincaré γύρω στο 1880. Ακολούθησαν πολλοί όταν, το 1961, ο Αμερικανός μαθηματικός και μετεωρολόγος του MIT Edward Lorenz (1917-2008), εξετάζοντας τις διακυμάνσεις των μετεωρολογικών συνθηκών σε υπολογιστή της εποχής, διεπίστωσε ότι μικρές αλλαγές των αρχικών συνθηκών προκαλούν τεράστιες αλλαγές στην εξέλιξη των συνεπειών (λόγος για τον οποίον το Μετεωρολογικό Δελτίο δεν μπορεί να προβλέψει πέραν των πέντε ημερών και αυτό όχι με απόλυτη βεβαιότητα). Η παρατήρηση αυτή γενικεύεται στις διάφορες επιστήμες.

Το 1963 ο Lorenz δημοσιεύει τις έρευνες στην Ακαδημία Επιστημών της Ν.Υόρκης όπου γράφει «το χτύπημα των φτερών ενός γλάρου» μπορεί να αλλάξει την μετεωρολογική πρόβλεψη. Αργότερα, χρησιμοποιεί την ποιητικότερη λέξη «πεταλούδα» (butterfly) σε διάλεξή του το 1972 στην American Association for the Advancement of Science με τίτλο «Μπορεί το χτύπημα των φτερών μιάς πεταλούδας στην Βραζιλία να προκαλέσει τυφώνα στο Τέξας;». Έκτοτε, η φράσις butterfly effect, effet de papillon, έχει πολιτογραφηθεί στους κύκλους της επιστήμης και της φιλοσοφίας ως πειραματική επιβεβαίωση της διαισθήσεως του Πλάτωνος περί «ανιούσης διαλεκτικής μέχρι του ανυποθέτου». Ανάλογη είναι και η γνωστή έκφραση domino effect.

Ελπίζω να μου συγχωρήσει ο αναγνώστης αυτή την επιστημονικο-φιλοσοφική μακρηγορία προτού ανατρέξω στα επόμενα στην εξέταση των αιτίων της σημερινής καταστάσεως (χωρίς να φτάσω στο ...1821 του ανεπιστήμονος κ. Πάγκαλου). Ίσως θεωρηθεί (κακώς) αυθαίρετο το αποτέλεσμα της ερεύνης μου ως «επί την πρώτην αρχήν ιόντος...» όταν πω ότι «το χτύπημα των φτερών της πεταλούδας» για το σημερινό οικονομικό και πολιτικό αδιέξοδο, είναι οι ...«Ηρώες του Πολυτεχνείου» τους οποίους ακόμη έχουμε την αφέλεια και υποκρισία να εορτάζουμε. Συνοψίζω εδώ, στην ανιούσα διαλεκτική, την ιστορική συνέχεια της οντογενέσεως από μία αυθαίρετη «πρώτη». Ο «ανένδοτος αγών» ενός αποτυχημένου πολιτικού οδηγεί στην Χούντα. Τελικώς η Χούντα, αν και ηλιθίως καθυστερημένα, αναγκάζεται να προκηρύξει εκλογές για πρωτογενή μετάβαση στην δημοκρατία με την λύση Μαρκεζίνη. Αυτή η «ομαλή» (όπως περίπου στην Ισπανία του Φράνκο) πορεία προς την Μεταπολίτευση διαταράσσεται, ξαφνικά και παραλόγως, ένα μήνα προ των εκλογών με την απρόοπτη εξέγερση των ...«Ηρώων του Πολυτεχνείου» οι οποίοι (άκαιρα αφυπνισθέντες μετά από 7ετή λήθαργο-από ποίους άραγε;) αναστέλλουν την πορεία εξέλιξεως της ομαλοποιήσεως και φέρνουν στην εξουσία τον Ιωαννίδη. Αυτός έδωσε την αφορμή που περίμεναν εναγωνίως οι Τούρκοι (και οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί!) για επέμβαση στην Κύπρο. Άκαιρη και μοιραία εξέγερση των «Ηρώων» την οποίαν ακόμη και σήμερα γιορτάζουμε με απύθμενη υποκρισία (ή, μήπως, βλακεία) ως ...«αποκατάσταση της δημοκρατίας»(!).

Και η συνέχεια της «πεταλούδας» των Ηρώων: Έλευσις Καραμανλή ο οποίος («για να προλάβει τον Ανδρέα» όπως εξήγησε στον Γ. Μαύρο!) φορεί τον μανδύα του «σοσιαλιστή» και διώκει πρώτος το «με-

γάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο» στο πρόσωπο Ανδρεάδη, Νιάρχου, Ωνάση, Τσάτσων κλπ, και, προς αποκρυστάλλωση των εθνοσωτήριων πρωτοβουλιών του, συντάσσει το άρθρο 106 του Συντάγματος που ακόμη ισχύει ως σκιάχτρο για κάθε καλοπροαίρετο επενδυτή. Συνέπεια του φτερουγίσματος της πεταλούδας ο.. Τυφών! Άμεση μείωση του ΑΕΠ από το σταθερό 7-8% στο 3,5% και των ιδιωτικών επενδύσεων από το 10% στο ...0,6% (πώς να μη θαυμάζουμε ακόμη τον «Εθνάρχη»). Ακολούθως, αναρρίχηση του Ανδρέα, της Δυναστείας Παπανδρέου, στην εξουσία με αποτέλεσμα «σταθεροποίηση» του ΑΕΠ στο 1,6%, πτώση ιδιωτικών επενδύσεων στο 0,6%, απαρχή, ως νέας initial condition προς μίμηση, του πολιτικού δόγματος «Δανείσου και Μοίραζε» για καταναλωτικά αγαθά του «λαού μας» (δηλ. χάντρες και καθρεφτάκια για τους ιθαγενείς) με την εντολή, στα προεκλογικά μπαλκόνια του ολέθριου και ασυγκράτητου δημαγωγού, «Τσοβόλα δώστα όλα» (δηλαδή τα δανεικά). Έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, άνοδος του εξωτερικού χρέους με αρχικό δάνειο, μοίρασμα σε συντάξεις και άλλες καταναλωτικές παροχές ακόμη και στους προ 45 ετών δήθεν «αντιστασιακούς»³, αύξηση εισαγωγών (σε χώρα που είχε αποψιλωθεί από βιομηχανία), πληρωμή όλων αυτών μόνο χάρη σε νέα δάνεια, καταβολή και των τοκοχρεολυσίων με νέο πρόσθετο δανεισμό από τον «μεγάλο οικονομολόγο του Berkeley» και μοιραία πορεία του χρέους από

3. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, από πατριωτικό καθήκον, απεφάσισε να μοιράσει συντάξεις σε 175,000 «αντιστασιακούς» κατά τον πριν από 45 έτη λήξαντα 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο! Μεταξύ αυτών και άτομα που κατά την περίοδο εκείνη ήσαν ... μωρά - αλλά ήταν όλα εφοδιασμένα με συστατικό έγγραφο της Κλαδικής του ΠΑΣΟΚ. Αυτό το «πατριωτικό καθήκον» προσέπóρισε στο ΠΑΣΟΚ περισσότερους από 350,000 ψήφους ευγνώμωνων, δικαιούχων και μελών της οικογενείας των! Ο αριθμός αυτός ψήφων, κατά την στατιστική των ελληνικών εκλογών, απαιτείται για να εξασφαλίζει την νίκη! Είναι περίεργοι και απρόβλεπτοι οι δρόμοι προς τους οποίους οδηγεί η οξυδερκής και δημιουργική ευφυΐα των ορισμένους πολιτικούς!

ποσό που αντιστοιχεί σε 335 εκατ. Ευρώ το 1973 στα 27,536 δισεκατομμύρια Ευρώ το 1990. Για να φτάσει, κατά την αρχήν «έξις, δευτέρα φύσις» των ανικάνων επιγόνων (Μητσοτάκη, Σημίτη, Καραμανλή junior), η μοιραία spirale τα 350 δισεκατομμύρια Ευρώ (=455 δισ. δολ.) το 2010 και άνω των 460 δισ. Ευρώ (=600 δισ.δολ) το 2011 κ.ο.κ για το άδηλο μέλλον...

Ίσως τώρα αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης ότι η πεταλούδα ονόματι «εξαλλοσύνη του Ανένδοτου» και οι πεταλούδες «Ηρωες του Πολυτεχνείου» ήταν οι διάμεσες initial conditions για το σημερινό γενικότερο οικονομικό, ηθικό και εθνικό κατάντημα. Έτσι βλέπουμε την ιστορική εξέλιξη της «θεωρίας του Χάους», χωρίς πολιτικές προκαταλήψεις, εμείς οι Έλληνες της Διασποράς. Η αναδρομή στο παρελθόν, που πάντοτε εμπεριέχει ως έμβρυο και το ΠΑΡΟΝ και το ΜΕΛΛΟΝ, μας γεμίζει εθνική οδύνη αν αναλογισθούμε ότι η «λύσις Μαρκεζίνη» (που ανεκόπη από τους ...«Ηρωες» του Πολυτεχνείου) θα είχε αποτρέψει τον όλεθρο της Κύπρου και θα είχε θέσει τις βάσεις για συνέχιση ενός ΑΕΠ στα επίπεδα του 8% και μιας ομαδικής ροής των επενδυτών, Ελλήνων κυρίως, της Διασποράς (δηλ. των εφοπλιστών), για την ανάδειξη της Ελλάδος σε μεγάλη οικονομική δύναμη στην Ξηρά, όπως είναι, και παραμένει, η πρώτη οικονομική δύναμη στην Ναυτιλία. Τότε, το 1975, οι διεθνείς συνθήκες ήταν περισσότερο από ευνοϊκές ενώ σήμερα δεν υπάρχουν πλέον και είναι άνευ επιστροφής. Η Ελλάς έχασε το τρένο της ευημερίας με τις initial conditions του butterfly effect κατά την επιστημονική «Θεωρία του Χάους». Το τραγικό είναι ότι ο ελληνικός λαός, γενικώς, δεν φαίνεται να έχει απόλυτη συνείδηση (ούτε τα ΜΜΕ τον αφήνουν να έχει) επί του «Τις και Τι πταίει» για το σημερινό ξεπούλημα της χώρας στο διεθνές παζάρι. Θα τον υποκαταστήσει η κρίσις της Ιστορίας του Ελληνισμού. Με αντικειμενικά στοιχεία και με αριθμούς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ «ΣΑΡΑΚΙ» ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ

Ενώ το άρθρο 106 του Συντάγματος, σκιάχτρο ενώπιον των επενδυτών, καλά κρατεί (κανείς δεν θέλει και δεν τολμά να το αλλάξει), η Παγκόσμια Τράπεζα δημοσιεύει στοιχεία τα οποία ενισχύουν τις αποτρεπτικές τάσεις για επενδύσεις στην Ελλάδα. Ο Καναδός οικονομολόγος Robert Mundell, βραβείο Νόμπελ Οικονομίας το 1999, έχει δηλώσει κατά πρόσφατη επίσκεψη στην Ελλάδα «η χώρα σας θα μπορούσε να ήταν πλουσιότερη από την Αγγλία». Κανείς δεν έχει ενδιαφερθεί να μάθει, μεταξύ παρακολούθησής ποδοσφαιρικού αγώνος και των αλληλοκατηγοριών με τα άπλυτα των πολιτικών, που αποτελούν την αποκλειστική καθημερινή απασχόληση των ΜΜΕ, γιατί η Ελλάς δεν είναι πλουσιότερη από την Αγγλία.

Η κυβέρνηση, σε απάντηση ειδοποίησής από την European League of Geneva ότι θα κοινοποιήσει σε όλους τους χρηματοδοτικούς οργανισμούς Ευρώπης και Αμερικής το περιεχόμενο του άρθρου 106 του Συντάγματος, σεμνύνεται να υποστηρίξει ότι «πολλές συγχωνεύσεις και αγορές έχουν γίνει από ξένους επενδυτές». Παραβλέπει τελείως το γεγονός ότι συγχωνεύσεις ήδη υπάρχουσών επιχειρήσεων και αγορές ακινήτων από Γερμανούς συνταξιούχους δεν μπορεί να λέγονται «επενδύσεις» σαν αυτές που εννοεί ο διάσημος Καναδός οικονομολόγος ότι θα μπορούσαν να κάνουν

την Ελλάδα πλουσιότερη από την Αγγλία. Ούτε είναι αυτές που θα συγκρατήσουν την φυγή του επενδυτικού κεφαλαίου προς την Βουλγαρία και τα Σκόπια. Ούτε είναι αυτές που θα φθάσουν την επιχειρησιακή δραστηριότητα στην Ελλάδα στο επίπεδο των επιτευγμάτων της ελληνικής εμπορικής Ναυτιλίας, η οποία έφθασε σε αυτά, διεθνώς, τα επιτεύγματα διότι δεν εξαρτάται από τις αγκυλώσεις των ελληνικών κομμάτων που σταματούν με επικέντρωση στην φθηνή δημαγωγία κάθε πρόοδο στην Ελλάδα.

Κατά την Έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας για τις συνθήκες ιδρύσεως μιας επιχειρήσεως, η Ελλάς κατατάσσεται στην 152η θέση από την 140ή που ήταν προηγουμένως. Για ίδρυση επιχειρήσεων απαιτούνται 15 διαδικασίες και 2 μήνες σε σύγκριση με 2 διαδικασίες και 2 ημέρες στην Αυστραλία, 3 διαδικασίες και 4 ημέρες στο Βέλγιο, 5 και 7 αντιστοίχως στην Γαλλία. Στην Ελβετία αρκούν ολίγες ημέρες διότι επιχειρηματικές δραστηριότητες που απαγορεύονται για λόγους υγείας και κοινωνικής προστασίας καθορίζονται ρητώς από το Σύνταγμα. Μία αίτηση τυπικής απλώς αλλαγής παραγράφου του Καταστατικού ενός Ιδρύματος χρειάστηκε στην Ελλάδα 2 χρόνια (!) για να εγκριθεί. Όταν ο ενδιαφερόμενος ο οποίος είδε το σχετικό έγγραφο να παραμένει ανυπόγραφο στο Υπουργείο Παιδείας επί 6 μήνες διεμαρτυρήθη, η απάντηση ήταν ότι ...«λόγω φόρτου εργασίας» η κ. Υπουργός δεν είχε τον χρόνο να υπογράψει! Για σχετική τυπική αίτηση στην Ελβετία θα ήτο αρκετή μία εβδομάδα. Και ερωτάται, οι χώρες αυτές είναι ανόητες και μόνον η Ελλάς πρέπει να είναι κέρβερους μη τυχόν και καταστρατηγηθεί η παράγραφος 2 του άρθρου 106 το οποίον επιδεικνύει όλο το δηλητήριο του επισήμου κράτους εναντίον της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Λέγει η σχετική παράγραφος του Συντάγματος:

«Η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν επιτρέπεται να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ή προς βλάβη της εθνικής οικονομίας».

Και ερωτάται: δεν υπάρχουν νόμοι Ποινικού Δικαίου προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας; Ποίος ο λόγος να τεθεί η παράγραφος στο Σύνταγμα άλλος από του να επιδείξει την απαξίωση και εχθρότητα του κράτους προς την ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία; Αλλά δεν είναι βέβαια η παράγραφος 2 του άρθρου 106 που έχει αναγκάσει το επενδυτικό κεφάλαιο να αποστρέψει με βδελυγμία το πρόσωπό του από την Ελλάδα. Η παράγραφος 3 μεταβάλλει την αργιστή εχθρότητα σε χαριστική βολή, όπως έχουμε ήδη εξηγήσει.

Στον τραγέλαφο των 15 διαδικασιών που επικρατούν στην Ελλάδα, πρέπει να προστεθεί, όπως υπαινίσσεται η Παγκόσμια Τράπεζα, και η γνωστή αδιαφάνεια των «γρηγορόσημων» με τα φακέλακια αλλά και το γεγονός ότι η Ελλάς κατέχει την 166η θέση όσον αφορά την προστασία των επενδυτών, τους οποίους, με τα δημαγωγικά κηρύγματα «ενάντια στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο», η κοινή γνώμη έχει μάθει να χαρακτηρίζει ως «εχθρούς του λαού». Για λόγους ψευδεπίγραφου «πολιτικού κόστους» καμία κυβέρνηση δεν δέχεται να προτείνει την αναθεώρηση του άρθρου 106. Έτσι η Ελλάς βυθίζεται συνεχώς στο τέλμα της ανέχειας και της παρακμής, όταν άλλες γειτονικές χώρες, όπως η Βουλγαρία και τα Σκόπια, ήδη τρέχουν ολοταχώς να την ξεπεράσουν.

Ακούμε την ηχώ της δηλώσεως του Robert Mundell, «η Ελλάς θα μπορούσε να είναι πλουσιότερη από την Αγγλία». Και απορούμε ακόμη γιατί δεν είναι, γιατί οι πηγές του εθνικού πλούτου μένουν ακόμη ανεκμετάλλευτες. Πού διетέθησαν από τον Ανδρέα Παπανδρέου τα γιγαντιαία ποσά των δανείων; Αλλά τα λεγόμενα

«ΜΜΕ» περί άλλων τυρβάζουν. Ο λαός γαλουχείται συστηματικά με θεάματα και σήριαλ κατωτάτης πνευματικής υποστάθμης. Για πρόσφατο παράδειγμα, οι προσπάθειες της περιέργης ΕΛΙΑΜΕΠ με το πολυέξοδο φιλμ υποτιμήσεως του απελευθερωτικού αγώνος αλλά και του Έθνους των Ελλήνων. Το ΕΛΙΑΜΕΠ έχει γίνει γνωστόν ότι χρηματοδοτείται αφθόνως από ελληνικές και αμερικανικές Τράπεζες, την Αμερικανική Πρεσβεία, τα Σκόπια και τα «Ιδρύματα» του Soros στην Ουγγαρία και στην ...Ρίγα!. Διατί άραγε το χρηματοδοτούν αυτοί οι φαινομενικώς άσχετοι με τα άμεσα ελληνικά συμφέροντα; Γιατί οι Ελληνικές και Αμερικανικές Τράπεζες, γιατί τα Σκόπια, γιατί η Αμερικανική Πρεσβεία, γιατί η ...Ρίγα; Γνωρίζει τίποτε σχετικώς η υπεύθυνη Ελληνική Κυβέρνηση;

Ελάχιστα είναι τα Κανάλια, όπως της Βουλής, με προβολή έργων ποιότητας και σοβαρό λογοτεχνικό και μουσικό πρόγραμμα. Αλλά το βάθος της παρακμής αποδεικνύεται από την μεγάλη διαφορά του ποσοστού θεαματικότητας. Εάν η Παιδεία βρίσκεται σε τόσο χαμηλό επίπεδο, εάν το εκπαιδευτικό προσωπικό υποβάλλεται για πρόσληψη σε εξετάσεις και το 70% των υποψηφίων απορρίπτεται λόγω ανεπαρκούς καταρτίσεως, πώς ακόμη δεν εσκέφθη κανείς να εκπαιδεύσει τους ...εκπαιδευτικούς και να συμπληρώσει το κενό με την δημιουργία ενός πρότυπου σταθμού τηλεοράσεως για την συμπλήρωση της παιδείας. Μήπως παρόμοιος σταθμός με τα άφθονα εκπαιδευτικά προγράμματα που έχουν δημιουργηθεί σε προοδευτικές Ευρωπαϊκές χώρες, θα μπορούσε, να καλύψει το κενό της τυπικής διδασκαλίας, να διδάξει ακόμη και τους δασκάλους και να απαλλάξει τους γονείς από τις δαπάνες των «φροντιστηρίων», θεσμού για τον οποίον η Ελλάς κατέχει διεθνώς το προνόμιο της ευρεσιτεχνίας! Η ελληνική Παιδεία έχει

ανάγκη δύο κρατικών σταθμών τηλεόρασης με ευρύτατο βελη-
νεκές προς κάθε σημείο της χώρας και ιδίως στην ύπαιθρο. Ενός
για την Μέση Εκπαίδευση και ενός για την εν γένει διάδοση της
ελληνικής κουλτούρας σε ελληνικό και διευρωπαϊκό επίπεδο. Και
ας μη πει κανείς ότι «δεν υπάρχουν κεφάλαια» για την πραγμα-
τοποίησή τους αφού οι σταθμοί αυτοί, με την ευρεία διάδοσή τους
θα είναι και προσοδοφόροι!

*Αμερικανός Πρέσβης Στέρνς:
«Δεν μας ενδιαφέρει τι λέει (σε αυτούς!)
ο Ανδρέας, αλλά τι κάνει (για μας!)».
(Υπήρχε πλήρης συνεννόηση για την δράση
εντός της Ελλάδος).*

Ο ΕΠΑΧΘΗΣ ΤΙΜΩΡΟΣ (I)

Οι Αμερική, όπως την περιγράφει ο Γάλλος Δικαστής Alexis de
Tocqueville περί το 1831, είναι μια πρωτόγονη κοινωνία κυρίως με
Αγγλους αποίκους οι οποίοι επιβάλλουν την γλώσσα αλλά και τις
βασικές κοινωνικές και ηθικές δομές της μορφής Προτεσταντισμού
που απεκλήθη Πουριτανισμός⁴. Αυστηροί κανόνες καθορίζουν την
ηθική τάξη και τα ήθη της κοινωνίας. Στην κλειστή αυτή κοινωνι-
κή τάξη θεμελιώνονται και οι αρχές της δημοκρατίας, άγνωστες
στην κεντρική Ευρώπη, αλλά θεμελιωμένες στην αγγλική κοινω-
νία από τον 17ο αιώνα (1688, *Glorious Revolution*). Έτσι, στην αρ-
χή, ο χαρακτήρ του Αμερικανικού πολιτισμού καθορίζεται από δύο
αρχές, Θρησκεία και Ελευθερία. Οι ελεύθεροι πολίτες «αναζητούν
με το ίδιο πάθος τα υλικά αγαθά και την ηθική τελείωση, τους ου-
ρανούς στον άλλο κόσμο αλλά την ευημερία και ελευθερία στην
γη...Δεν νομίζω», γράφει ο Τοκβίλ, «ότι υπάρχει άλλη χώρα στον
κόσμο όπου ευρίσκονται τόσο λίγοι αμαθείς και τόσο λίγοι σοφοί».
Οι λαοί που στο παρελθόν έζησαν σε αυταρχικά καθεστώτα, όπως
στην Ευρώπη, βλέπουν τον δημόσιο λειτουργό μόνο σαν εξουσία.
«Ο Αμερικανός βλέπει το δίκαιον» λέγει ο Τοκβίλ. Και μία ακόμη
σύγχρονη (για εμάς!) παρατήρησή του:

4. (βλ. το βιβλίο μου «Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος», Τόμ. II
σελ.287-298)

«ενώ τα φυσικά ένστικτα της δημοκρατίας ωθούν τους λαούς να αποκλείουν τους διακεκριμένους ανθρώπους από την εξουσία, ανάλογο ένστικτο ωθεί και τους ίδιους να απομακρύνονται από την πολιτική σταδιοδρομία - αντιλαμβάνονται ότι τους είναι αδύνατον να παραμείνουν ακέραιοι ως έχουν, ή να προωθηθούν χωρίς να χειροτερεύσουν»!

Η παιδεία των Αμερικανών αρχίζει από μικρήν ηλικία στην πρακτική εξάσκηση ενός επαγγέλματος. Τούτο εδραιώνει την βασική νοοτροπία της κοινότητας. «Οι αφηρημένες ιδέες τρομάζουν το πνεύμα των Αμερικανών». Αυτό συνετέλεσε αργότερα στην ανάπτυξη από τον Pierce της φιλοσοφίας του Πραγματισμού (Pragmatism) κατά την οποίαν η έννοια ενός πράγματος είναι «το κατά τι είναι χρήσιμο» (the meaning is the use, παλαιά ιδέα του Σωκράτη «προς ό αν έκαστον χρήσιμον ηι») και, κατά την θεωρία περί Αληθείας του William James, «αληθές είναι ό,τι δουλεύει στην πράξη» (if it works. Πβ Σωκράτης: «το ωφέλιμον αγαθόν εστίν ότωι αν ωφέλιμον ήι»). Γράφει ακόμη ο Τοκβίλ στο μνημειώδες έργο του:

«Στις ΗΠΑ η θρησκεία καθορίζει τα ήθη και εφόσον καθοδηγεί την οικογένεια, καταλήγει να καθοδηγεί και το κράτος--η Αμερική είναι η μόνη χώρα στον κόσμο όπου ο δεσμός του γάμου είναι ιδιαίτερα σεβαστός. Στην Ευρώπη, σχεδόν όλες οι αταξίες της κοινωνίας γεννώνται γύρω από την οικογενειακή εστία και όχι μακριά από την συζυγική κλίνη. Ο Αμερικανός, στην οικογενειακή εστία συναντά την εικόνα της τάξεως και της γαλήνης την οποία μεταλαμπαδεύει στις υποθέσεις του κράτους...Στην Ευρώπη, πνεύμα θρησκείας και πνεύμα ελευθερίας βαδίζουν πάντα προς αντίθετη κατεύθυνση».

Αυτά αποτελούν την παράδοση που θεμελίωσε την νοοτροπία της Αμερικανικής κοινωνίας σε μια διατήρηση του Πουριτανισμού αλλά και των άλλων χαρακτηριστικών που ο Τοκβίλ είδε και περι-

έγραψε το 1831. Όταν ακόμη ο κοινωνικός ιστός ήταν στην «παρθενική» του περίοδο. Βλέπουμε, σε αυτή την περιγραφή, τον αποχρώντα λόγο της εκπληκτικής αναπτύξεως σε αυτό μόνο το τμήμα της Αμερικανικής Ηπείρου. Αναγέννηση, άρνηση της αυθεντίας, φιλελευθερισμός, πουριτανιστική ηθική, εργατικότητα, το Δημιουργικό πνεύμα του κατατρεγμένου, ο σταθμιστικός ρόλος της γυναίκας και της οικογένειας, ο προσανατολισμός της παιδείας προς την πρακτική εξάσκηση και την μεθοδολογία της εργασίας – η σύνθεσις αυτών των στοιχείων εξηγεί το αμερικανικό θαύμα σε αντίθεση προς τα άλλα τμήματα της Ηπείρου.

Αλλά σε κάθε εξέλιξη, ιστορική ή κοινωνική, έρχεται η ώρα που το butterfly effect προσδιορίζει την μοιραία παρέκκλιση η οποία επικάθεται στον αρχικό πυρήνα όπως το παρασιτικό γκι στο πράσινο έλατο. Το butterfly, στην περίπτωση της Αμερικανικής εξελίξεως, ασκεί την μεταποιητική του επιρροή αμέσως μετά τον 2ο Παγκόσμιο πόλεμο. Μέσα σε μία κατεστραμένη Ευρώπη αναδύεται η μοναδική στον κόσμο επικράτηση της αλώβητης από τις καταστροφές ισχύος των Ηνωμένων Πολιτειών. Το «πραγματιστικό» πνεύμα, η βαθμιαία παρέκκλιση από τις ελληνικές ουμανιστικές σπουδές, η «περιφρόνηση των αφηρημένων ιδεών», ο υπέρμετρος λιμπεραλισμός και η παγκόσμια ισχύς, μετεποίησαν την πουριτανιστική θρησκευτικότητα και ηθική σε απροκάλυπτη Υποκρισία. Το φαινόμενο εγιγαντώθη μετά την κατάρρευση του μόνου αντίπαλου δέους που παρουσίαζε απατηλά η Ρωσία ως Σοβιετική Ένωσις.

Τον ίδιον εκφυλισμό του πουριτανισμού σε απροκάλυπτην Υποκρισία και Αλαζονεία βλέπουμε σήμερα να γιγαντώνεται και στις διεθνείς σχέσεις. Η αμερικανική εξωτερική πολιτική χρησιμο-

ποιεί τους ηθικούς και θρησκευτικούς κανόνες, με συνεχή επίκληση στο όνομα του θεού και το «δεξιό χέρι στην καρδιά»(!), μόνον ως πρόσχημα για να καλύψει την ανηλεή και απάνθρωπη εξυπηρέτηση των πραγματιστικών υλιστικών συμφερόντων μιας κλειστής αμερικανικής κοινωνίας με βάση την απάτη. Οι αρχές της Ελευθερίας, της Μη-Επιθέσεως, των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Μειονοτήτων έχουν εκπέσει στο σημασιολογικό επίπεδο των απλών βερμπαλισμών. Ο Πουριτανισμός που υπήρξε ο πυρήν της Αμερικανικής αναπτύξεως επιβιώνει μόνον ως αξιοθρήνητη Υποκρισία. Πρόσφατο παράδειγμα, είναι αυτή η καρικατούρα Πουριτανισμού που δημιούργησε, ως «κεραυνός εν αιθρία», μια αναβίωση της ελληνικής τραγωδίας με την απίστευτη περιπέτεια του Dominique Straus-Kahn ο οποίος συνεθλίβη ανελέητα από τα Αμερικανικά Media και την συμπεριφορά των Αμερικανικών αρχών προτού ακόμη κριθεί ως ένοχος από τον φυσικό Δικαστή του.

Την Αμερικανική αλαζονική παραβατικότητα εκφράζει η περίπτωση του Προέδρου Johnson κατά την προσπάθεια επιβολής των Αμερικανικών προτάσεων για την διχοτόμηση της Κύπρου και την παράδοση του Καστελόριζου στον Τούρκο δήμιο. Άρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου να συμμορφωθεί όταν του είπε

«μας λέτε ότι ή θα υποταγείτε ή θα γίνει εισβολή, αυτό σημαίνει τηλεσίγραφο. Τέτοια τηλεσίγραφα έχει λάβει η Ελλάδα από τον φασισμό και τον ναζισμό. Ποτέ δεν περιμέναμε να τα λάβουμε από τους συμμάχους. Σας δίνω την απάντηση που υπαγορεύει η ιστορία και η τιμή του Έθνους μου. ΟΧΙ».

Όπως αναγράφεται στο πρόσφατο βιβλίο του κ. Παπαϊωάννου «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», ο υπερφίαλος Johnson, γεμάτος οργή, κάλεσε τον Έλληνα Πρεσβευτή Αλ. Μάτσα και επανέλαβε τις προτάσεις. Ο Έλληνας Πρέσβης απάντησε ότι

«καμία ελληνική Βουλή δεν θα μπορούσε να δεχθεί τέτοιο σχέδιο που το Σύνταγμα δεν επιτρέπει».

Και η απάντηση του γόνου της κατά καρικατούρα Πουριτανικής παραδόσεως ήταν

«Τότε ακούστε με κ. Πρέσβη- I fuck (!) την Βουλή και το Σύνταγμά σας. Η Αμερική είναι ελέφαντας. Η Κύπρος και η Ελλάδα είναι ψύλλοι. Αν αυτοί οι δύο ψύλλοι εξακολουθούν να φέρνουν φαγούρα στον ελέφαντα, μπορεί ο ελέφαντας να τους ρουφήξει μιά και καλή με την προβοσκίδα του».

Ολόκληρος ο κόσμος άκουσε και την Albright να λέγει στον Αμερικανό Αρχιστράτηγο Powell

«τι σημασία να έχετε την μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη όταν δεν την χρησιμοποιείτε»,

να απαντά με «πουριτανική» αλαζονεία όταν της αναφέρουν ότι τα παιδιά στο Ιράκ πεθαίνουν λόγω του embargo «*it serves them right*» και να δηλώνει οργισμένη όταν ο καλός Γεν. Γραμματέας του ΟΗΕ Boutros Gali αρνήθηκε να εφαρμόσει μίαν επιταγή της «θα μου το πληρώσει αυτό» (και ο Boutros Gali εκπαρθυρώθηκε και αντικαθίσταται έκτοτε με Αμερικανικά κνώδαλα!).

Σε αυτό το πνεύμα της καρικατούρας του Πουριτανισμού, με υποκριτική επίκληση στον θεό και το ...«δεξιό χέρι στην καρδιά»(!) πρέπει να θέσουμε και την γνωστή έκφραση που αποδίδεται στον Kissinger και εφαρμόζεται σήμερα κατά γράμμα με Έλληνες εξωνημένους εκτελεστές στο Υπουργείο Παιδείας, στα Media και στις «μυστικές διπλωματικές διαπραγματεύσεις», που αποβλέπει στην παράδοση, όχι μόνο της Κύπρου αλλά και της Ελλάδος (των δύο ...«ψύλλων») από την Δύναμη της καρικατούρας του Πουριτανισμού, στον Τούρκο. Με αναβίωση των κελουσματικών του Mein Kampf και των μοιραίων λέξεων «Νέα Τάξις Πραγ-

μάτων» και Lebensraum από την Αμερικανική Υπερδύναμη σήμερα και με προσθήκη ακόμη, προς πληρότητα, της ιδεολογίας του Στάλιν για «Παγκόσμια Κυβέρνηση»(sic) που επικαλείται και ο Έλλην Πρωθυπουργός,

«we need a global government and we need it fast!»

Κατά τι θα διέφερε ο κόσμος εάν είχε νικήσει ο Χίτλερ;

Αυτή είναι η ηθική κατάπτωση που επέφερε το butterfly effect κατά τον WWII, στην ηθική δύναμη που εθαύμαζε το 1831 ο Γάλλος Δικαστής Alexis de Tocqueville.

Αλλέσετ'ήμαρ και «δίκης οφθαλμός». Η οικονομική δύναμη των ΗΠΑ που καταληστεύει τον κόσμο με ένα χάρτινο, άνευ αξίας, δολάριο έχει ήδη προχωρήσει αρκετά στον δρόμο της τελικής καταρρεύσεως. Νέες δυνάμεις και δυνατότητες βρίσκονται ήδη στο γίγνεσθαι. Η Ελλάδα, πρέπει έγκαιρα να στραφεί προς αυτές όσο είναι ακόμη καιρός.

Ο ΕΠΑΧΘΗΣ ΤΙΜΩΡΟΣ (II)

Στο προηγούμενο σημείωμα είδαμε πώς η αλαζονεία της δυνάμεως μπορεί να μεταβάλει τον αγαθό και τίμιο Πουριτανό Dr Jeckyl σε βδελυρό Mr Hide!. Είδαμε πώς η έπαρση μιάς κλίκας τυχαίων που ανέρχονται στον θρόνο της εξουσίας με διάφορα μέσα υπό την επικάλυψη «δημοκρατικών διαδικασιών» υποτάσσουν τους λαούς κάτω από την μπότα της τυραννίας ή της βλακείας των. Πώς μια τυχαία γυναίκα ΥΠΙΕΞ με Μεφιστοφελική φυσιογνωμία μπορεί να απαντά σε αυτούς που της λένε ότι τα παιδιά του Ιράκ πεθαίνουν κάτω από τα μέτρα του embargo, «καλά να πάθουν». Πώς ένας μεγαλοτραπεζίτης της Wall Street που ετοιμάζει την καταλήστευση και πτώχευση μιάς ομάδος ή χώρας να απαντά στον βοηθό του που του λέγει ότι θα πεθάνουν οι άνθρωποι από δυστυχία «και τι σε νοιάζει, ξαδέλφια σου είναι;». Πώς ένας αφελής ολίγιστος για τον οποίον, προ ημερών, το Γαλλικό κανάλι France Info λέγει

«θεωρείται από τους πολιτικούς ως ο πιο ακατάλληλος και ανίκανος από όλους τους πρωθυπουργούς που είχε ποτέ η Ευρώπη»

μπορεί να ονειρεύεται τον εαυτό του σε επιτελή θέση σε ένα ηλιθίως ποθούμενο «global government, a financial global government, and we need it fast»! Ένας από τους τίμιους Αμερικανούς πολίτες (διότι υπάρχουν ακόμη), ο διάσημος καθηγητής φιλοσοφίας στο MIT Noam Chomsky, στο (best seller) βιβλίο του «*Hegemony or Survival, America's Quest for Global Dominance*» αποκαλύπτει όλον το βόθρο

υποκρισίας που κρύβεται κάτω από την Αμερικανική πολιτική «με μία ιδιοτελή ροπή για ηγεμονία η οποία τελικώς απειλεί την ύπαρξή μας» (το «μας» αναφέρεται και στους αγνούς Αμερικανούς πολίτες!) Ας δούμε, μερικά αποσπάσματα.

Από τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αναφαίνεται ο «ιδεαλισμός» του Wilson.

«Στο εξωτερικό, είναι ευθύνη της Washington να εξασφαλίσει ώστε η κυβέρνηση να είναι στα χέρια των καλών αλλά ολίγων. Στο εσωτερικό, είναι ανάγκη να διατηρήσουμε ένα σύστημα εκλεκτών που αποφασίζουν – πολυαρχία όχι δημοκρατία».

Πρέπει να εξασφαλισθεί η υπακοή των «φωνασκούντων ζώων» (roar of beasts) κυρίως με τον έλεγχο της γνώμης, «άλλως έχουμε κρίση δημοκρατίας». «Το κοινό πρέπει να το βάλουμε στη θέση του» διακηρύσσει ο Walter Lippmann στο έργο του περί «Δημοκρατίας» για να «προφυλάξουμε το κοινό συμφέρον από το κακό της δημοκρατικής πλειοψηφίας». «Βιομηχανία κατατεύσεως» είναι το όργανο της κυβερνήσεως, επανάσταση στην πρακτική της δημοκρατίας, που «θα επιτρέψει σε μια εξειδικευμένη τάξη να κατευθύνει τα κοινά ενδιαφέροντα που ευρύτατα είναι διάφορα αυτών της κοινής γνώμης», Ας θυμηθούμε τον Πεπονή, πρωτοκλασάτο του εξ Αμερικής Ανδρέα Παπανδρέου, να διακηρύττει στην Βουλή των Ελλήνων (βλ Πρακτικά 13.1 1986)

«επιτρέψατε να σας θυμίσω ότι Βουλή δεν είναι το άθροισμα αυτόνομων βουλήσεων. Τα κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα εκπροσωπούνται στην Βουλή συλλογικά μέσα από τα κόμματα που έχουν καταστεί, τελεσίδικα, στην εποχή μας, με το Σύνταγμα του 1975, οι οργανωμένες μορφές με τις οποίες ασκείται η λαϊκή κυριαρχία»!

Και τον Ανδρέα Παπανδρέου να διακηρύττει

«οι Εθνοσυνελεύσεις δεν είναι παρά σώματα για να βάζουν σφραγίδες»!

Καμαρώστε την «εξειδικευμένη τάξη» της σημερινής δημοκρατίας υπό το πέλαμα του «Αρχηγού» με την Καστανίδειον ...«εχθροπάθεια»,

έναντι των beasts!! Νέες μορφές για προπαγανδιστικό έλεγχο αντί για διαμόρφωση νέων μεθόδων Παιδείας για διαφωτισμό του κοινού.

Και φθάνουμε στην «Αυτοκρατορική Στρατηγική»! Εδώ ο ειδήμων John Ikenberry περιγράφει την μεγάλη στρατηγική «με το θεμελιώδες καθήκον να διατηρεί εσαεί έναν μονοπολικό Κόσμο στον οποίον οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα ανταγωνιστή». Γενικώς, γράφει ο Chomsky,

«το δόγμα περιφρονεί το Διεθνές Δίκαιο και τους θεσμούς ως εντελώς άνευ αξίας»

(θυμηθείτε τον γελοίο Johnson με τον «ελέφαντα και τους ψύλλους»!). Η αυτοκρατορική μεγάλη στρατηγική επιτρέπει στις ΗΠΑ να κηρύσσουν «προληπτικό πόλεμο» (*pre-emptive war*) έστω και αν δεν υπάρχει καμία προφανής πρόκληση. Χωρίς να έχουν ανάγκη να ζητήσουν και την άδεια του Σ.Α. του ΟΗΕ (αυτό μας έλειπε!). Η ενίσχυση της Τουρκίας για προληπτικό πόλεμο στην Κύπρο ή η αναίτιος επίθεση στο Ιράκ είναι εγκλήματα για τα οποία οι Γερμανοί πολιτικοί κρεμάστηκαν στην Νυρεμβέργη αλλά αυτά δεν είναι θέματα που απασχολούν τις αυτοκρατορίες τύπου Kissinger ή Bush! Ο νομομαθέστατος κ. Glennon (γράφει ο Chomsky) και ο Αντιπρόεδρος Cheney, βεβαιώνουν ότι αυτά είναι άριστα

«αφού οι ΗΠΑ είναι ο ηγέτης των φωτισμένων κρατών και, συνεπώς, πρέπει να αντιτάσσεται σε κάθε προσπάθεια προσβολής της δυνάμεώς, θέσεως και γοήτρου της».

Η στρατηγική αυτή είναι ο νέος κανών Διεθνούς Δικαίου για εξαιρετικές πράξεις. «Οι νικητές δεν εξετάζουν τα εγκλήματά τους, μόνον ο εχθρός διαπράττει εγκλήματα». Εάν δεν βομβαρδίζαμε την Σερβία (για να δολοφονήσουμε αμάχους) είπε ο Tony Blair, πρωθυπουργός της Βρετανίας (perfidious Albion λέγει ο Shakespear!) «θα

ριψοκινδυνεύαμε το γόητρο του ΝΑΤΟ!». Όργανο των ΗΠΑ είναι βέβαια η φενάκη του ΟΗΕ, ως ένα de *facto world government* των αφεντάδων του Πλανήτη» και όταν αυτό δεν γίνεται, ο ΟΗΕ πετιέται στα σκουπίδια. (Έχω ομολογία του τέως ΓΓ Cuellar στην ελβετική *Le Temps* ο οποίος λέγει ότι «εάν ο ΓΓ δεν υπακούει στις διαταγές των ΗΠΑ έχει την τύχη του Μπούτρος Γκάλι»). Ήταν αποτέλεσμα μεγάλης αφέλειας η ανάθεση του Κυπριακού στον ...«αμερόληπτο ΟΗΕ»!

Ο Bush διεκήρυξε ότι «η εισβολή στο Ιράκ ήταν νόμιμη διότι οι ΗΠΑ έχουν την υπέρτατη εξουσία να χρησιμοποιούν βία για να εξασφαλίσουν την εθνική ασφάλεια – ανάμειξη του ΟΗΕ ήταν άσχετη διότι δεν ετήρησε την υπευθυνότητα να εκτελεί τις εντολές των ΗΠΑ»! και ακόμη, «Το μήνυμα είναι καθαρό, θα κάνουμε ό,τι επιλέγουμε χρησιμοποιώντας οιοδήποτε πρόσχημα έχουμε πρόχειρο...η τιμωρία για όποιον είναι αντίθετος θα είναι σκληρή».

Ο Huntington και πολλοί άλλοι Αμερικανοί αναγνωρίζουν ότι «στα μάτια του κόσμου, πράγματι, το πραγματικό αλήτικο κράτος (rogue state) σήμερα είναι οι ΗΠΑ». Όπως διεκήρυττε ο Wilson,

«έχουμε ανώτερα ιδανικά και είμαστε αφοσιωμένοι στην σταθερότητα και το δίκαιο».

Να πώς ο βαφτισμένος Πουριτανός που πιστεύει στην θεία πρόνοια «με το χέρι στην καρδιά», μετέβαλε την ιδεώδη χώρα που περιέγραφε το 1831 ο Tocqueville, σε ένα γλοιώδες rogue state (αλήτικο κράτος) υποκρισίας.

Νομίζω ότι όλοι πρέπει να έχουμε διαβάσει το βιβλίο του Noam Chomsky για να καταλάβουμε το πνεύμα των καιρών. Αλλά και επίσης να καταλάβουμε γιατί όλη αυτή η υποκρισία θα έχει σύντομα το τέλος (by implosion) της άλλης ειδεχθούς υποκρισίας με την οποία είχε εξαπατήσει τους λαούς η Σοβιετική Ένωση.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

Το βιβλίο του Noam Chomsky (*Hegemony or Survival*) που αναφέραμε στο προηγούμενο Κεφάλαιο, είναι καθαρή εικόνα του εκφυλισμού της αγνής περιγραφής των πολιτιστικών αξιών της Πουριτανικής ηθικής που περιγράφει κατά την σύσταση της Αμερικανικής κοινωνίας περί το 1831 το περίφημο βιβλίο του Alexis de Tocqueville. Ένα βρώμικο πέπλο υποκρισίας («με το χέρι στην καρδιά») χαρακτηρίζει σήμερα (κυρίως μετά τον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο) ένα μικρό μέρος της ηγέτιδος τάξεως των ΗΠΑ. Υποκρισία που στρέφεται όχι μόνον εναντίον των λαών του Πλανήτη αλλά και εναντίον του ίδιου του Αμερικανικού λαού.

Ως «βρυχηθμό κτηνών» (roar of beasts) θεωρούν τα αιτήματα του λαού των ΗΠΑ αλλά και των άλλων λαών που συγκεντρώνονται αγανακτισμένοι στις πλατείες των πόλεων. Ο μυστικός στρατός των «κουκουλοφόρων» και των ΜΑΤ εξαπολύονται από τους «ηγέτες» μελετητές των περιγραφών του Μακιαβέλλι και των διαφόρων δημοσιογράφων τύπου Walter Lippman, διαπρύσιου κήρυκος της «manufacture of consent» (βιομηχανίας κατανεύσεως). Δηλαδή, απλώς, της τέχνης της Προπαγάνδας για τον βιασμό των λαών. Η υποκριτική αρχή του Wilson, είναι η σημερινή νέα παραλλαγή του δόγματος του νέου ...«περιούσιου λαού über alles» με την απροκάλυπτη απάτη:

«έχουμε ανώτερα ιδανικά που μας επιβάλλουν να είμαστε οι ισχυρότεροι της γης αφοσιωμένοι στην σταθερότητα και το δίκαιο» (sic!).

Η κλίκα γύρω από έναν αμαυρωμένο Λευκό Οίκο εκπροσωπεί σήμερα την αφρόκρεμα του περιούσιου λαού. Τα ονόματα αυτών Lindon Johnson, George Bush, Bill Clinton, Wolfowitz, Brzezinski, Perle, Allbright και ό,τι άλλο - με acolytes τα ακριβοπληρωνόμενα κνώδαλα του ΟΗΕ και του ΝΑΤΟ, πιστούς διεκπεραιωτές των αποφάσεων της κλίκας. Ο Kant, το 1784, έγραψε ένα φυλλάδιο εξηγών το νόημα της νέας κινήσεως της εποχής του: «Διαφωτισμός, λέγει, είναι η ανάδυση του ατόμου από την αυτόβουλη ανωριμότητα». Ανωριμότης είναι η αδυναμία να χρησιμοποιείς την νόηση χωρίς την βοήθεια του άλλου. Είναι αυτόβουλη όταν αιτία της είναι η έλλειψη βουλήσεως ή θάρρους να σκέπτεσαι χωρίς αλλότρια βοήθεια. Γι'αυτό και ο Kant θέτει ως έμβλημα της εποχής το *sapere aude*, τόλμα να γνωρίζεις. Και ο Πλάτων γράφει στην Πολιτεία: «δοκεί δ'ένιοτε τισίν ικανώς έχειν και ουδέν δειν περαιτέρω ζητείν και μάλα συχνοί πάσχουσιν αυτό δια ραθυμίαν» (504c).

Ο Kant, που θεωρούσε το «πίστευε και μη ερεύνα» ως «έγκλημα κατά της ανθρωπότητας», γράφει: «όταν ερωτηθεί αν σήμερα ζούμε σε φωτισμένη εποχή, η απάντησις είναι Όχι, αλλά ζούμε σε εποχή διαφωτίσεως». Ασφαλώς την ίδια απάντηση θα έδινε και σήμερα, 227 χρόνια μετά, όταν το δόγμα του «φωτισμένου δεσποτισμού» (*despotisme éclairé*) έχει αντικατασταθεί από το ιδιοτελές συμφέρον των διαφόρων δεσποτών του Τύπου και των μικραρχηγών (micro-Führer) των πολιτικών κομμάτων - με επιδείνωση της ωριμότητος του πολίτου «δια ραθυμίαν»! Σε χειρότερο βαθμό από την εποχή του Kant, με την επέκταση και διαφθορά πολλών ΜΜΕ.

Ο Orson Welles στο φιλμ Citizen Kane προβάλλει τον μεγαί-

στάνα του Τύπου να απαντά με αυτοπεποίθηση στο ερώτημα «τι θα σκεφθεί ο λαός» - «Θα σκεφθεί ό,τι του πούμε εμείς να σκεφθεί». Ο Αμερικανός Alex Hamilton, θεωρεί τον λαό «μεγάλο κτήνος που πρέπει να τηρείται υπό χαλινό». Και ο πολύς George Bush εξακολουθεί να ρωτά με αφέλεια «Γιατί μας μισούν;» όταν φωτεινά πνεύματα στις ΗΠΑ, όπως ο Richard Falk θεωρούν τον πόλεμο του Ιράκ ως «έγκλημα κατά της ειρήνης» σαν αυτό για το οποίο το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης τιμώρησε με απαγχονισμό τους ηγέτες της Γερμανίας.

Σκοπός της στρατηγικής είναι να εμποδίσει οτιδήποτε απειλεί «την δύναμη, θέση και γόητρο των ΗΠΑ, χωρίς να θέλει την έγκριση κανενός» διότι «μόνον οι ισχυροί έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν τους κανόνες συμπεριφοράς». Με την ευνόητη προσθήκη στο ολοκληρωτικό δόγμα ότι «όσοι δεν μας ακολουθούν πρέπει να τιμωρούνται σκληρά». Πόσο σκληρά; Ακόμη και με προληπτική (pre-emptive) δολοφονία ατόμων ή λαών, «για να μη διαταραχθεί», όπως δήλωσε ένας κάποιος Tony Blair, «η αξιοπιστία του ΝΑΤΟ» ή έδειξε η προγραμματισμένη απειλή δολοφονίας του Έλληνα πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή για να αποφευχθεί η σωτήρια για την Ελλάδα προσέγγιση στην Αγία Ρωσία!

Ο Αμερικανός καθηγητής Samuel Huntington παρατηρεί ότι η χώρα του έχει καταστεί διεθνώς το πλέον «αλήτικο κράτος» (rogue state) και αποτελεί την μεγαλύτερη εξωτερική απειλή για τις κοινωνίες. Αυτά, κάτω από την επιφανειακή υποκρισία του Δόγματος Wilson με τα ...«ανώτερα ιδανικά, αφιερωμένα στην σταθερότητα και δικαιοσύνη, της Αμερικανικής αποστολής ως ηγέτιδος της παγκόσμιας Ιστορίας». Ή κάποιου «φωτισμένου» George Bush ο οποίος βλέπει εκστασιαζόμενος το μεγαλείον εαυτού ως «εκπρο-

σώπου της Θείας Πρόνοιας για να μεταλλάξει την παγκόσμια τάξη και διατηρήσει την κυριαρχία που θα επεκταθεί παγκοσμίως» (*Chomsky dixit*). προφανώς υπό θείαν εντολήν και εις τους αιώνας των αιώνων!

Όλα αυτά είναι ενδείξεις για μιαν ψυχαναλυτική διατριβή επί των εκτροπών της αλαζονείας εις ψυχικό νόσημα. Και όλα αυτά έχουν συντελέσει στο γεγονός ότι οι ΗΠΑ, άλλοτε οικονομικό, κοινωνικό και ηθικό πρότυπο και σήμερα αντιπαθείς διεθνώς, έχουν καταστεί μια υπερχρεωμένη οικονομία όπου το μεγαλύτερο ποσοστό του χρέους βρίσκεται στα θησαυροφυλάκια της Κίνας, της νέας αναδυομένης δυνάμεως. Όταν τεράστια ποσά ξοδεύονται για ...προληπτικούς πολέμους και δολοφονίες «κατ'έπιταγήν της Θείας Πρόνοιας», 46 εκατ. Αμερικανών πολιτών, δηλαδή το 20% του πληθυσμού, ζουν την καθημερινή ζωούλα τους με κουπόνια συσσιτίου περιμένοντας όρθιοι στην ουρά ενώ το 2005 3,5 εκατομμύρια ήταν ο αριθμός των αστέγων! Το Αμερικανικό δημόσιο χρέος είναι 5,5 φορές μεγαλύτερο από αυτό της Ιταλίας που είναι το σπουδαιότερο στην Ευρωζώνη. Αλλά το ψυχικό νόσημα εκτείνεται και μέχρις αυτών που διαλαλούν «we need a global government and we need it fast», το global government προφανώς με έδρα την Washington ως νέον «ομφαλόν της γης» υπό την κάλυψη της Θείας Πρόνοιας με την «φωνή του Θεού» να ευλογεί τον περιούσιο λαό με τα «ανώτερα ιδανικά»!

Η συντάκτις του ελβετικού περιοδικού *Le Bilan* (13-26.4.2011) στο βιβλίο «Ο μεγαλύτερος πλανητικός κίνδυνος, Το χρέος του δολαρίου» αναγγέλλει το μεγάλο Κραχ του δολαρίου και το τέλος του ως διεθνούς νομίσματος. *Sic transit gloria mundi*. Το μοναδικό στήριγμα του δολαρίου στην Federal Reserve δεν είναι πλέ-

ον ο χρυσός αλλά οι σιδηρές τυπωτικές μηχανές που τυπώνουν δολάρια πάνω στο χαρτί. Ως μοναδική λύση για την περιπόθητη «ανάκαμψη» μιάς καταδικασμένης οικονομίας από την ανικανότητα των πολιτικών ηγεσιών να διαχειριστούν αποτελεσματικά την κρίση που αυτές δημιούργησαν.

Το δολάριο που κατά την δεκαετία του 50 αντιστοιχούσε προς 4,3 ελβετικά φράγκα έχει φθάσει σήμερα 0,70 με προοπτική που αναγγέλλει ο Διοικητής της Ελβετικής Τράπεζας να στερεωθεί στα 0,50. Τα Αμερικανικά ελλείμματα είναι αβάστακτα. Οι ΗΠΑ, τεχνικώς, βρίσκονται σε χρεοκοπία. Η δύσις της Δύσεως θα ακολουθήσει την ιστορική μοίρα όλων των μεγάλων «αυτοκρατοριών». «Είναι το δολάριο και όχι το Ευρώ που θέτει ένα κίνδυνο συστήματος σε πλανητική διάσταση» γράφει η Myret Zaki, αρχισυντάκτις του *Le Bilan*. Το μέλλον και η ζωή της Αμερικής κρέμεται από μια κλωστή που κρατά στο αριστερό της χέρι η Κίνα όταν, με το δεξιό, έχει έτοιμο ένα μεγάλο ψαλίδι προς «χρήσιν εις εύθετον χρόνον»!

Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ⁵

«...Σε προηγούμενο σημείωμα (Π.Θ:1.5.87) είχαμε τονίσει το κύμα αντιπαθείας που έχει σωρευθεί εναντίον της χώρας μας σε επίσημους κύκλους αλλά και σε σημαντικά στρώματα της κοινής γνώμης. Ως προς το οικονομικό μέλλον είναι σήμερα διάχυτος η αντίληψις ότι η χώρα μας έχει εισέλθει στο στάδιο της αποβιομηχανοποίησης με επακόλουθο έναν ανεπανόρθωτα μόνιμο οικονομικό μαρασμό. Η Ελλάς είχε κάθε δυνατότητα στο παρελθόν να βελτιώσει το κατά κεφαλήν εισόδημα... Η αθρόα εισροή του κεφαλαίου διαπρεπών Ελλήνων της διασποράς μέχρι και των αρχών του 1973 είχε δημιουργήσει κλίμα αισιοδοξίας σε σημείο που οι ξένοι οικονομικοί παράγοντες είχαν ήδη αρχίσει να ομιλούν για το «ελληνικό οικονομικό θαύμα». Τα οικονομικά δεδομένα, η προϊούσα άνοδος των συντελεστών παραγωγής, η συνεχής αύξησης του κατά κεφαλήν εισοδήματος, η θεματική ανάπτυξις της Ναυτιλίας, εβεβαίουν του λόγου το αληθές.

Εκτός των καθαρώς υλιστικών φαινομένων θεμελιώδες στοιχείον είναι και η επίδρασις του ψυχολογικού παράγοντος. Ο ολονέν αυξα-

5. Τυχαία είχα ανοίξει ένα τόμο παλαιού αρχείου μου και διάβασα άρθρο μου στα τότε Πολιτικά Θέματα με τον ανωτέρω τίτλο και ημερομηνία 6-12 Νοεμβρίου 1987. Ακριβώς πριν 24 χρόνια, ήμουν τότε 64 ετών! Είναι ακόμη εκπληκτικά επίκαιρο και νομίζω ότι πρέπει να το διαβάσουμε σαν ένα προμήνυμα του τι επρόκειτο να επακολουθήσει ώστε να είναι ακόμη σήμερα τόσο εκπληκτικά επίκαιρο! Θα παραθέσω μόνο τμήματα ενός μακροσκελούς άρθρου.

νόμενος επαναπατρισμός των Ελλήνων της διασποράς ήτο γεγονός. Η διεθνής φήμη των επωνύμων Ελλήνων εφοπλιστών προβαλλόμενη από τα ΜΜΕ είχε συναρπάσει την φαντασία των μαζών και ήταν σημαντικός πόλος έλξεως και για το ξένο κεφάλαιο. «Για να πηγαίνει ο Νιάρχος, ο Ανδρεάδης και ο Ωνάσης στην Ελλάδα», μου έλεγε ξένος οικονομικός παράγων, «θα πει ότι υπάρχει μέλλον και δυνατότητες». Είναι αυτό το δημιουργικό κλίμα που έστρεψε την προσοχή του δυτικού κόσμου προς την Ελλάδα και ζωογόνησε παράλληλα το ενδιαφέρον για τα καλλιτεχνικά και πνευματικά επιτεύγματα που μέχρι τότε παρέμεναν τελείως άγνωστα εκτός Ελλάδος.

Και ξαφνικά επέρχεται η αντιστροφή. Όπως δείχνει η Ιστορία, το πνεύμα ακμής και δημιουργίας μόνον εξωτερικοί παράγοντες μπορούν να ανατρέψουν ανεξάρτητα και παρά την βούληση των κατοίκων. Στον τόπο μας συνέβη ένα πρωτοφανές για την παγκόσμια Ιστορία γεγονός. Αυτό το πνεύμα αναπτύξεως είναι αυτοί οι ίδιοι οι Έλληνες που θέλησαν να ανατρέψουν με φαινομενικώς ανεξήγητη καταστρεπτική μανία. Ξένοι παρατηρηταί ομιλούν περί «αυτοκτονίας» ή περί εσκεμμένης δολοφονίας «της χήνας που κάνει τα χρυσά αυγά». Ένα κύμα χυδαίου λαϊκισμού, μια ακατάσχετη κομματική προπαγάνδα αξιών έφερε στο προσκήνιο τα χαμηλότερα των ενστίκτων. Ο (απ' αρχαιότητος) φθόνος, η «αυθάδεια προς το συμφέρον», η παραλογική ματαιοδοξία έγιναν όπλα μαχητικής προπαγάνδας.

Το αντίπαλο στρατόπεδο έδειξε ότι δεν είχε την οντότητα, την πνευματική υγεία και το ιδεολογικό έρμα για να αντισταθεί και ανασχέσει τον σαρωτικό λαϊκισμό. Αντ'αυτού, επεδόθη στο πνεύμα του παθολογικού μιμητισμού κάτω από την καθοδήγηση ανθρώπων που είχαν την «στόφα» Ουραγού και όχι Ηγέτου. Για τον υποστηρικτή και υποψήφιο επενδυτή, ήδη από το 1975, η εμπλα-

θής απαρχή της διώξεως του κεφαλαίου με την περίπτωση Νιάρχου και Ανδρεάδη, ηχεί σαν το πρώτο κουδούνισμα προειδοποίησης του μεγάλου κινδύνου. «Στόχος μας», έλεγε ο νεόφερτος εξ ΗΠΑ (με ειδικές εντολές) Ανδρέας Παπανδρέου,

«είναι η κατάργηση όλων των νόμων που προβλέπουν ειδική μεταχείριση του ξένου κεφαλαίου και η κοινωνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων που υπάγονται στο ειδικό καθεστώς για την επένδυση ξένων κεφαλαίων» (βλ. Κατευθύνσεις πολιτικής, σελ. 32).

[ΣΗΜ. Τούτο έδωσε την έμπνευση στον Μεγάλο Ουραγό και Μίμο Κωνσταντίνο Καραμανλή, να συντάξει («για να προλάβουμε τον Ανδρέα!») το ολέθριο άρθρο 106 §3 του Συντάγματος του 1975 το οποίοι ακόμη και σήμερα ΟΥΔΕΙΣ τολμά να διαγράψει – *sapere aude!*]. Μόνον εκ των υστέρων, όταν το 1987 η «απεργία των επενδυτών», η εξαθλίωσις και ο ...επαναπατρισμός της «Ψωροκώσταινας» έχει γίνει πλέον ζωντανή πραγματικότητα, ο ίδιος αυτός κύριος, ως πρωθυπουργός, ύστερα από δύο ανεπιτυχή ταξίδια ικέτου στην ...Κανόσα του Νταβός, δηλώνει προς το νέον Υπουργικό Συμβούλιο:

«Χρειάζεται επιθετική πολιτική της κυβερνήσεως στον τομέα των επενδύσεων...με επενδύσεις στην χώρα είτε από ξένους είτε από ντόπιους».

Ο καθέννας αντιλαμβάνεται ότι αυτό που προσπαθεί να ψελλίσει τώρα ο Ανδρέας Παπανδρέου είναι η ελπίδα του στο ...«μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο» (που προηγουμένως είχαν εξορκίσει!)- Αλλά πλανάται όποιος νομίζει ότι είναι δυνατόν τώρα να λησμονηθεί η πραγματικότητα: ότι δηλ. την εγκληματική επίθεση στον τομέα των επενδύσεων, με καταστρεπτικά αποτελέσματα για την ευημερία της Ελλάδος, έκανε ο ίδιος ο Ανδρέας Παπανδρέου, όπως είχε αρχίσει ήδη από το 1974....Πράγματι πώς να αγνοηθεί ότι ο ίδιος εκραύγα-

ζε από του προεκλογικού εξώστου, μόλις ακόμη και κατά το 1985, αποδεικνύων για πολλοστή φορά την ανύπαρκτη «οικονομολογική» του πείρα και την εκπληκτική του ανικανότητα (ή εθνική αδιαφορία;) να αντιλαμβάνεται τις απώτερες συνέπειες των πράξεών του:

«Στην νέα 4ετία θα πάψεις να είσαι αντικείμενο εκμετάλλευσης από το μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό. Αυτό σημαίνει ασυδοσία των μονοπωλίων και, όπως στην Αγγλία της Θάτσερ, κράτος αστυνομικό. Έβγαλε η ΝΔ μία ταμπέλλα, ξένοι προσέλθετε» (sic!!!).....

Με αυτές τις συνθήκες, που είναι ευρύτατα γνωστές στους διεθνείς κύκλους αποτελεί ουτοπία κάθε σκέψις ότι είναι δυνατόν ξένοι επενδυτά να εμπιστευθούν την διάθεση κεφαλαίων τους σε αυτή την χώρα...».

Αυτά έγραφα τότε;; Τον Νοέμβριο του 1987 όταν ήδη το 1984 στο βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος» είχα γράψει (σελ.37, ΣΗΜ.2) «Η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι ιστορικός τόσο τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή». Ο λαός τον άκουγε, τον μοιραίο για το Έθνος αυτόν άνδρα, να φωνάζει στο προεκλογικό μπαλκόνι «Τσοβόλα δώσ'τα όλα» (φυσικά, ΟΛΑ τα ...δανεικά!), και έτρεχε να τον ψηφίζει δίνοντας το παράδειγμα και στην υποτιθέμενη «αντιπολίτευση» (που, υποτιθέμενα, «ελέγχει») η οποία μέχρι σήμερα, εκθαμβωμένη από την τεράστια πολιτική επιτυχία του (ο μακροβιότερος «πρωθυπουργός της Ελλάδος»!), εξακολουθεί να τον μιμείται στον ευτελή του λαϊκισμό.

Το περίφημο άρθρο 106 §3, του Καραμανλικού Συντάγματος, Ευαγγέλιο των μοιραίων «κρατικοποιήσεων», εξακολουθεί να βασιλεύει όταν το πνευματικό βεληνεκές των Ελλήνων «πολιτικών ανδρών» τους επιτρέπει να βαυκαλίζονται και ελπίζουν ότι κάποιος αφελής, που δεν το έχει διαβάσει, θα αποφασίσει, λέει, να έλ-

θει στην χώρα μας ως Επενδυτής ρωτώντας, όπως η Κοκκινোসκουφίτσα, τον λύκο γιατί τα δόντια του είναι τόσο ωραία!

Κλείνω το σημερινό μου σημείωμα και παραθέτω την περίφημη παράγραφο-ταμπού που κανείς δεν τολμά να θίξει, για όσους από τους αναγνώστες έχουν ανάγκη ενός αποτελεσματικού κινήτρου (ελληνιστί incentive) για να προβούν σε σοβαρές στρατηγικές επενδύσεις:

«Με την επιφύλαξη της προστασίας που παρέχεται από το άρθρο 107 ως προς την επανεξαγωγή κεφαλαίων εξωτερικού, μπορεί να ρυθμίζονται με νόμο τα σχετικά με την εξαγορά επιχειρήσεων ή την αναγκαστική συμμετοχή σε αυτές του κράτους ή άλλων δημοσίων φορέων, εφόσον οι επιχειρήσεις αυτές έχουν χαρακτηρα μονοπωλίου, ή ζωτική σημασία για την αξιοποίηση πηγών του εθνικού πλούτου, ή έχουν κύριο σκοπό την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο».

Ο ευφυής Επενδυτής ας προσπαθήσει να εύρει στον αχυρώνα αυτόν μίαν επιχειρηματική καρφίτσα που δεν περιλαμβάνεται στις ανωτέρω κατηγορίες επιχειρήσεων, τις οποίες το Ελληνικόν Κράτος αφού έχει ήδη εγκρίνει με την υπογραφή του την εγκατάστασή τους, μπορεί αργότερα, «με νόμο», να εξαγοράσει ή να ...συμμετάσχει αναγκαστικά σε αυτές – πετώντας τον Επενδυτή έξω από το παράθυρο για να βάλει στην θέση του κάποιον φίλο του κόμματος του κ. Υπουργού!!! *Sapere Aude!*⁶

6 Με «νόμο» κάποιου οιοδήποτε Υπουργίσκου, τον οποίον οι βουλευτές του κόμματος, θα ψηφίζουν πειθήνιοι –διότι, αν δεν τον ψηφίσουν, θα βρεθούν το ίδιο βράδυ «έξω από το μαντρί για να τους φάει ο λύκος», κατά την προσφιλή έκφραση του Ευ. Αβέρωφ. Άλλωστε, όπως τους είχε διδάξει ο Πεπονής (Πρακτικά Βουλής 13.1.1986) «...με το Σύνταγμα του 1975 παραμερίζεται το νομικό πλάσμα ότι η Βουλή είναι άθροισμα ατομικών βουλήσεων» και ο «Αρχηγός» της αγέλης είχε πει «οι Βουλές, καρικατούρα της δημοκρατίας, είναι σώματα για να βάζουν σφραγίδες!» (βλ. το βιβλίο μου «Οι ασθένειες της δημοκρατίας» σελ. 46-47, και ανωτέρω σελ. 21).

Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

Υπάρχει μία ένοχος αποφυγή των «πολιτικών» να εξηγήσουν στον ελληνικό λαό γιατί η Ελλάς δεν είναι μεγάλη οικονομική δύναμη, γιατί είναι πρώτη ναυτιλιακή δύναμη και γιατί οι δημοσκοπήσεις φέρουν τον λαό να έχει εμπιστοσύνη στα κόμματα μόνο κατά ποσοστό 2%. Τρία πραγματικά γεγονότα που προσφέρει η αναμφισβήτητη εμπειρία για τα οποία κανείς δεν μιλά. Αλλά η εξήγηση είναι σειρά γεγονότων. Ουδείς τολμά να αναφέρει ότι η περίφημη «αριστερά και πρόοδος» ήταν αυτή που έκανε το κίνημα της Μέσης Ανατολής και, προς μεγάλη χαρά των Άγγλων, έθεσε την Ελλάδα στο περιθώριο μετά την εκπληκτική νίκη του λαού στα βουνά της Αλβανίας. Ουδείς αναφέρεται στο ότι ο συμμοριτοπόλεμος (με το 40% του στρατού των Σλαβομακεδόνων του Βαφειάδη) στέρησε την Ελλάδα διεθνούς κύρους και εμπόδισε την ανάληψη όταν οι άλλες χώρες ευχούντο με την εκμετάλλευση του Σχεδίου Μάρσαλ. Κανείς δεν τολμά να εορτάσει την μεγάλη νίκη στον Γράμμο («εορτές μίσους») εκτός από την Αλέκα Παπαρήγα που προσήλθε με δάφνες και στέφανον για να θυμίσει τον «αγώνα του λαού» στο ίδιο μέρος. Ουδείς ενθυμείται ότι ο μεγάλος υπαίτιος για την επικράτηση της χούντας ήταν ο Γεώργιος Παπανδρέου ο οποίος, έξαλλος θεατρίνος του «ανένδοτου αγώνος», εκραύαζε εν μέσω ψυχρού πολέμου, «με την δάδα της ΕΔΑ θα πυρπολήσω-

μεν την Ελλάδα» ενώ ο Ανδρέας ωρύετο ότι «ανεξαρτήτως εκλογών θα ορκίσει κυβέρνηση στην Πλατεία Συντάγματος». Ουδείς τολμά να αναφέρει ότι οι «Ηρωες του Πολυτεχνείου» σταμάτησαν ακαίρως μία πρόοδο προς την δημοκρατία με την εκκολαπτόμενη κυβέρνηση Μαρκεζίνη και το μόνο που επέτυχαν είναι να καταστήσουν δικτάτορα τον Ιωαννίδη για να παραδώσει την Κύπρο στον Τούρκο (ποία θα ήταν η κατάσταση αν οι «ήρωες» που επί 7ετία κοιμώντο δεν είχαν αποτρέψει την βέβαιη μετάβαση στο δημοκρατικό καθεστώς;).

Ουδείς τολμά να διανοηθεί ότι το άρθρο 106 του Συντάγματος που εξεμαίευσε ο (Εθνάρχης!) Καραμανλής για να συλήσει την παρουσία του Ανδρεάδη και του Νιάρχου προς δόξαν της δημαγωγικής ψηφοθηρίας («καλά κάναν και τους τα πήρανε!»), ήταν το έναυσμα για την αποχώρηση του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» οριστικώς από την Ελλάδα - πτώση των ιδιωτικών επενδύσεων από το ετήσιο 10% (συνεχώς μεταξύ 1953-1973) στο 0,60% μέχρι του σημερινού μηδενισμού των (δεν θα πάψω να το επαναλαμβάνω!). Τέλος, ουδείς θέλει να ενθυμείται ότι όταν η Ελλάς έγινε μέλος της ΕΟΚ, ο Ανδρέας Παπανδρέου με τους acolytes του δεν προσήλθε επιδεικτικά στο Ζάππειο (προς μεγάλη ικανοποίηση των Αμερικανών συμπατριωτών του) ενώ ο Σημίτης εκραύγαζε «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο» (για να φθάσει προσφάτως να ...εκλιπαρεί μία προσωπική θέση στην ΕΕ!).

Αλλά το όργιο της αυτοκαταστροφής συνεχίζεται και σήμερα. Η δημαγωγική κατασυκοφάντηση του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» και η απεργία των επενδύσεων είναι τα κύρια αίτια της σημερινής κακοδαιμονίας του δυσβάστακτου δημόσιου χρέους, της πλημμυρίδας κηφώνων δημοσιοϋπαλληλικού ήθους

(και ραθυμίας) και των χαμηλών μισθών σε σύγκριση με τα κράτη της Ευρώπης που οι λαοί τους δεν γνώρισαν αυτά τα εκφυλιστικά φαινόμενα. Το κόμμα το οποίο ελυμάνετο την Ελλάδα επί 20ετίαν, που έδωσε αφορμή πρώτης σελίδος στο περιοδικό TIME με τίτλο The Looting of Greece (Η καταλήστευση της Ελλάδος, με φωτογραφίες Κοσκοτά και Ανδρέα Παπανδρέου), που σε κορωνίδα λαϊκισμού δαιμονοποίησε το «μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο που πίνει το αίμα του λαού» και εξευτέλισε την ελεύθερη οικονομία που εξασφαλίζει την ευημερία των λαών από Ελβετία και Ιρλανδία μέχρι και Σουηδία, σήμερα φέρει βαρέως την ευθύνη. Αλλά η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχίζεται. Αυτή η χυδαία προπαγάνδα, ενεργεί ως καταλύτης στην χημική σύνθεση της σήψης και παρακμής που υποσκάπτει την ζωτικότητα του έθνους.

Έτσι ο Έλλην Ευρωβουλευτής Μπεγγίτης, καταψηφίζει στο Ευρωκοινοβούλιο πρόταση αποχωρήσεως των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο, έτσι η Άννα Καραμάνου δεν θέλει να μιλά για «ελληνισμό» γιατί «δείχνει επιθετικότητα», έτσι ο Πρωτόπαπας κατηγορούσε την κυβέρνηση της ΝΔ ότι δημιουργεί ...«κομματικό κράτος» (όταν οι πάντες γνωρίζουν το επί 20ετία όργιο των «κλαδικών»), έτσι το παιδαγωγικό Ινστιτούτο εισάγει την διδασκαλία της τουρκικής γλώσσας στα σχολεία («για να μάθουν τα ελληνόπουλα νέους ...πολιτισμούς»(!)), έτσι στο Συνέδριο του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εκπρόσωποι του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου εξήγησαν ότι «η εθνικιστική συνείδηση που έδινε έμφαση στα εθνικά σύνορα και την πατρίδα θεωρείται πλέον ως κάτι ξεπερασμένο» και έτσι ο εκπρόσωπος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου Θ. Κατσουλάκος δηλώνει «ευχόμαστε να έρθει η ώρα που τα βιβλία της ιστορίας θα γράφονται από μικτές επιτροπές (εννοεί

Ελλήνων και ...Τούρκων) και θεωρώ λογικό να ερωτάται ο άλλος τι θέλει να ξέρουμε γι'αυτόν» και έτσι το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο εξαλείφει το όνομα του Κολοκοτρώνη από τα βιβλία της Ιστορίας. Έτσι το Αμερικανικό βαθύ κράτος κατευθύνει αυτή την ορχήστρα εθνομηδενισμού με την παροιμιώδη δήλωση

«ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι'αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Τότε ίσως συνεισθθεί. Δηλαδή να πλήξουμε την γλώσσα, την θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του να αναπτυχθεί, να επικρατήσει για να μη μας παρενοχλεί στα Βαλκάνια, στην Ανατ. Μεσόγειο και σε όλη την περιοχή τόσο μεγάλης σημασίας για τις ΗΠΑ».

Έτσι ο επί δύο τετραετίες πρωθυπουργός Σημίτης γράφει

«η πολιτική μας είναι να ενισχύσουμε με κάθε μέσο την αδιαφορία απέναντι σε εξελίξεις με ιδεολογικό περιεχόμενο μια χωρίς απήχηση ελληνική χριστιανική παράδοση. Να εμποδίσουμε και να αποτρέψουμε με κάθε κόστος την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους και στην χριστιανική παράδοση, που αποδυναμώνει και εγκυμονεί κινδύνους σε μια σύγχρονη παρουσία που πρέπει να έχει η Ελλάδα»!

Έτσι ο αδελφός του πρωθυπουργού μπορεί να γράφει

«είμαι μεταμφιεσμένος Έλληνας με Αμερικανική καρδιά».

Το ευτύχημα είναι ότι ο λαός δείχνει τα πρώτα σημεία κοπώσεως και μένει μόνο με το 2% να έχει εμπιστοσύνη στους πολιτικούς. Αλλά και το δυστύχημα είναι ότι ο λαός αυτός, θα κρύψει την αηδία του και θα τρέξει μια Κυριακή στις κάλπες για να ψηφίσει τους ίδιους «πολιτικούς» και το ίδιο «σύστημα»!

Όλα όμως δείχνουν ότι όχι τα άτομα αλλά το σύστημα πρέπει να αλλάξει. Είναι μέσα στο ισχύον «κοινοβουλευτικό» σύστημα που τα άτομα έχουν εκφυλισθεί και σαπίσει. Ο Πλάτων δικαίως

είχε αγανακτήσει με το οχλοδημαγωγικό καθεστώς της Αθηναϊκής δημοκρατίας την οποίαν αποκαλεί «πόλεως νόσημα» και δικαίως εθαύμαζε την δημοκρατία της Σπάρτης και της Κρήτης.

Σήμερα, το δημοκρατικό καθεστώς της Σπάρτης και της Κρήτης, με κάποιες σύγχρονες αναγκαίες παραλλαγές, δεν είναι ουτοπία. Ευρίσκεται σε τόπο. Τόπο ο οποίος θάλλει σε πολιτική, οικονομική και κοινωνική ευημερία. Ο τόπος αυτός λέγεται Ελβετία όπου ζω επί 60 έτη.. Το Ελβετικό καθεστώς διακυβερνήσεως διέπεται από τις εξής αρχές: Κυβέρνηση εθνικής ενότητας με Συνταγματική διάταξη. Δύο Βουλές εκλεγόμενες κατά το αναλογικό σύστημα. Ο λαός στην εξουσία με τακτικά (ενίοτε 4 κατ'έτος) δημοψηφίσματα. Ενθάρρυνση πρωτοβουλίας από τους πολίτες για ρύθμιση ή κατάργηση νόμου ή άρθρου του Συντάγματος που, εφόσον συγκεντρώσει 100,000 υπογραφές, τίθεται αναγκαστικά σε δημοψήφισμα. Σαφείς διατάξεις ελευθερίας εμπορίου και βιομηχανίας.

Το πώς αυτό το σύστημα εξασφαλίζει μόνιμες κυβερνήσεις, πώς έχει αποφύγει τις φθοροποιές απεργίες και διαδηλώσεις των Συνδικάτων, πώς διευθύνει με λίγους υπαλλήλους ένα ευνομούμενο κράτος που είναι στο μέγεθος περίπου της Ελλάδος και πώς ο λαός είναι ευτυχής με χαμηλή φορολογία και τέλεια (την τελευταία της Ευρώπης) κοινωνική πολιτική, πρέπει να γίνουν κατανοητά από τους πολλούς Έλληνες. Για να διαμορφώσουν ένα ανάλογο σύστημα διακυβερνήσεως στην Ελλάδα που θα την απαλλάξει οριστικά από την κληρονομική κομματοκρατία διαδοχής ανικών κομμάτων, η οποία την κατέστρεψε (βλ. την πρόταση προσχεδίου Νέου Συντάγματος κατωτ. σελ. 151 κ.ε.)

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΘΟΥΣ

Στο βιβλίο μου «Η πολιτική σημασία του βλακός» [1991] που αποτελούσε μία νέα γνωσιολογική ανάλυση των σοφισμάτων, στην σελ. 83, σαν συνοπτικό συμπέρασμα, γράφω:

«...έγινε σαφές ότι, για την ανθρώπινη νόηση, η Πραγματικότητας αποτελεί ένα πλέγμα σχέσεων που εκτείνεται στο άπειρο. Στην προσπάθεια συνθετικής αντιλήψεως αυτού του ΟΛΟΥ (το οποίο περικλείει το «πριν, το περί και το μετά την έννοια» στις 4 χωροχρονικές διαστάσεις), η νόηση ακολουθεί διεξοδική πορεία από μεμονωμένη ιδέα σε μεμονωμένη ιδέα για να ανέβει την κλίμακα που οδηγεί προς το Όλον. Στον δρόμο της αυτόν, πολύπλοκο και ολισθηρό, διαπράττει πολλά σφάλματα (παραλείψεων ή και συγχύσεων). Οι διαταραχές αυτές στην διεξοδική πορεία της νοήσεως συνιστούν την ανθρώπινη «βλακεία». Κύριο γνώρισμα και λυδία λίθος της βλακείας αυτής είναι αυτό που αποκαλέσαμε «εντοπισμό της προσοχής», επακόλουθο αυτής της νοητικής λειτουργίας που ο Καντ αποκαλεί «Κατηγορία του Περιορισμού». Από αυτά, δηλαδή από την βασική, φυσική, λειτουργία του ανθρώπινου λογικού (brain function), προκύπτει ότι υπάρχει μία ενδημική ανθρώπινη βλακεία η οποία, αναγκαστική και αναπόφευκτη, εκδηλώνεται ως εξής (α) στο μεμονωμένο άτομο, όταν η ικανότης ευρύτερης αντιλήψεως του πλέγματος των σχέσεων και συνθέσεως του

Όλου, εφαρμόζεται με επίμονη «εξειδίκευση» (περιπτώσεις ευφυούς ή και μεγαλοφυούς σε ένα μόνο τομέα δραστηριότητας, ενώ σε άλλους τομείς παρουσιάζεται ως μεγαλειώδης βλαξ), (β) στο μεμονωμένο άτομο, όταν τούτο παρουσιάζει διαταραχές στην λειτουργία της διεξοδικότητας (discursivité) για πρόσκαιρους λόγους, π.χ. επαγγελματική έξις, κούραση, έρωσ, ραθυμία, σφοδρές επιθυμίες (wishful thinking) ή άλλα ψυχολογικά αίτια (γ) στην ανθρωπότητα εν γένει, διότι η νόηση που διέπεται από την λειτουργία της «κατηγορίας του περιορισμού» (Kant: Kategorie der Limitation), δεν μπορεί, λόγω της φυσικής συστάσεώς της, να έχει αυτό που ο Descartes είχε αποκαλέσει «ενόραση του παντός ταυτοχρόνως» (intuition de tout à la fois)»...

Αυτά, με απλούστερα λόγια, σημαίνουν ότι η «πραγματικότητας» εισβάλλει δια των 5 αισθήσεων σαν σύνολο «αισθητικών δεδομένων» (sense data) στον εγκέφαλο, ο οποίος τα υποβάλλει σε εξεργασία κόπτοντάς τα (με την λειτουργία της «Κατηγορίας του Περιορισμού») σε μικρά κομμάτια τα οποία στην φιλοσοφία λέγονται (κατά τον Descartes) «ιδέες καθαρές και ξεχωριστές» (idées claires et distinctes), αλλά στην καθημερινή ζωή «πράγματα», «φαινόμενα» ή και «απόψεις». Ακολουθώντας η «εγκεφαλική λειτουργικότητας» (brain function - Mind, esprit, πνεύμα), μετά την «ανάλυση» προβαίνει στην «σύνθεση» ώστε να συλλάβει το Νόημα σύμφωνα με μία μέθοδο την οποίαν ο Πλάτων έχει ονομάσει «ανιούσα και κατιούσα διαλεκτική». Η «ανιούσα» προσπαθεί να ανεύρει τις πρώτες αρχές «μέχρι του ανυποθέτου» (δηλαδή την γένεση του φαινομένου, πβ Πολ. 511β) και η «κατιούσα» προσπαθεί να συλλάβει τις «συνέπειες» της σειράς των αιτιωδών σχέσεων, μέχρι του απωτέρου. Το πνευματικό αυτό έργο γίνεται ακόμη πιο δύσκολο όταν ξέ-

ρουμε ότι η αιτιώδης σχέσις δεν είναι μονοδιάστατη αλυσίδα αλλά είναι «πλέγμα» (nexus) που αναπτύσσεται στις 4 χωρο-χρονικές διαστάσεις που περιλαμβάνουν και το γνωστό «butterfly effect»!! Έχοντας υπόψιν μας αυτήν την εκτάκτως περίπλοκη πνευματική λειτουργία καταλαβαίνουμε εύκολα, ο καθένας από εμάς, χωρίς καμία εξαίρεση μεταξύ ... «ημών των βροτών», γιατί κάνουμε τόσο συχνά «λάθη» και γιατί το «λάθος» είναι συνώνυμο με την «βλακεία»!

Αυτό το απλό μάθημα της Γνωσιολογίας θέλησα να περιλάβω σε αυτό το βιβλίο όταν διάβασα την συνέντευξη που έδωσε στο Greek American News Agency (Νοέμ. 2011) ο μεγάλης φήμης Αμερικανός οικονομολόγος Richard Wolff, που, όπως λέγεται, υπήρξε και Καθηγητής του Γιώργου Παπανδρέου στο Amherst της Μασσαχουσέτης και σήμερα έχει αναλάβει ενεργό ρόλο στο κίνημα «καταλάβετε την Wall Street». Θα αναπτύξω αποσπασματικά σε ποιο ειδικό σημείο της συνεντεύξεως θέλω να αναφερθώ σε σχέση με την ανωτέρω εισαγωγή μου. Μεταξύ άλλων ο Wolff λέγει:

«Ο Λουκάς Παπαδήμος προέρχεται απ' ευθείας από την τραπεζική πολιτική και ακαδημαϊκή ελίτ που πρωτοστάτησε στην δημιουργία αυτής της κρίσης... αυτό που χρειάζεται η Ελλάδα είναι μια πραγματική ηγεσία με θέληση να αλλάξει τη βασική κατεύθυνση της ανάπτυξης στην Ελλάδα με νέους κοινωνικούς θεσμούς και πολιτικές κατευθύνσεις. Ο Λ. Παπαδήμος δεν είναι ένας τέτοιος ηγέτης»... «Όσο για την πρώτη δανειακή σύμβαση, είναι νόμιμη εφ' όσον την αποδέχεται ο ελληνικός λαός και την εφαρμόζει, σε διαφορετική περίπτωση μπορεί να κηρυχθεί παράνομη και επαχθής αν δεν συμφέρει τον ελληνικό λαό».

Ορθές παρατηρήσεις που αφορούν σε γεγονότα όπου όμως η

τελευταία πρόταση που αναφέρεται στην «κατιούσα διαλεκτική» βρίσκεται σε αντίφαση με την πρώτη θέση ως προς τον απαιτούμενο «Ηγέτη» ο οποίος, στην ελληνική περίπτωση, πάντοτε ήταν και είναι ...ανύπαρκτος! Ο Wolff ορθώς υποστηρίζει ότι «οι Έλληνες κακώς, κάκιστα, δέχτηκαν το χρέος αυτό των δανειστών μας». Ακολούθως προβαίνει «ξεκάθαρος και αποφασιστικός» στα εξής δέοντα: «Ο πρώτος δρόμος είναι αυτός της χρεοκοπίας. Ο δεύτερος είναι αυτός που καμία ελληνική κυβέρνηση δεν θέλησε να ακολουθήσει: να φορολογήσει τις επιχειρήσεις... Η λύση δεν είναι να φορολογήσεις τον μέσο πολίτη διότι έτσι επιδεινώνεις την κρίση. Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι ειδικότερα οι μεγαλύτερες επιχειρήσεις με διασυνδέσεις στο εξωτερικό να πάψουν να μη πληρώνουν φόρους... Όλες οι κυβερνήσεις έχουν ένα όπλο, αν δεν πληρώνεις φόρο δεν αφήνεις καμία άλλη επιλογή στην κυβέρνηση, παρά να κρατικοποιήσει την επιχείρηση. Αν η κυβέρνηση αναλάβει την επιχείρηση τότε απολαμβάνει το κέρδος από την λειτουργία της. Αν η κυβέρνηση απειλήσει ότι θα προχωρήσει σε κρατικοποίηση της επιχείρησης, τότε νομίζω ότι οι ιδιωτικές επιχειρήσεις, υπό την συγκεκριμένη απειλή θα καταβάλουν τους φόρους που πρέπει».

Στο σημείο αυτό η σειρά αιτιωδών σχέσεων κατά την «ανιούσαν και κατιούσαν διαλεκτική» του Αμερικανού οικονομολόγου έφτασαν στο κρίσιμο σημείο της «συνθετικής συγχύσεως» που αποτελεί το «σκόνταγμα του λάθους», Η «λύση» που προτείνει συμπίπτει με την διαλεκτική και ενός άλλου Έλληνα πολιτικού, του κ. Τσίπρα, ο οποίος, με σοβαρό, εμβριθές και απειλητικό ύφος, επρότεινε «να φορολογήσουμε τους εφοπλιστές». Με το παράδειγμα αυτό, ο αναγνώστης θα κατανοήσει καλύτερα το μάθημα

Γνωσιολογίας που έδωσα στην αρχή του άρθρου αυτού. Ορθός ο συλλογισμός, ο οποίος όμως από το πολυδιάστατο «πλέγμα» των σχέσεων, κάτι παρέλειψε! Ο Leibniz έχει πει «Όλες οι φιλοσοφίες είναι σωστές για ό,τι βεβαιώνουν και λάθος για ό,τι παραλείπουν!» Ωραίο, τίμιο και ορθολογικό είναι το πρόσταγμα της λύσεως. Για να έχει όμως Νόημα (Meaning) πρέπει να είναι και αποτελεσματικό. Είναι ο Σωκράτης που έθεσε τις βάσεις της σύγχρονης φιλοσοφίας του Πραγματισμού, κατά ομολογία του ιδρυτού της, στην Αμερική Charles Sanders Peirce. Αυτόν ακολουθεί και ο άλλος μεγάλος Αμερικανός φιλόσοφος, ο William James, ο οποίος ορίζει την «αλήθεια», ως αυτό που «δουλεύει στην πράξη» (what works!). Φυσικόν είναι πως ό,τι δεν «δουλεύει στην πράξη» είναι θαυμάσιο ιδεολόγημα αλλά είναι ψέμα, είναι λάθος, είναι «βλακεία»! Λέγει ο Σωκράτης: «Καλόν δε προς άλλο, ό εκάστω καλώς έχει χρήσθαι. Το χρήσιμον άρα καλόν εστίν προς ό αν ηι χρήσιμον» (βλ. κατ. σημ. 1). Βάσις του Πραγματισμού είναι, σε συμπλήρωση του Σωκράτους, και η φράσις του Ευαγγελίου «από των καρπών αυτών επιγνώσεσθαι αυτούς». Σε ποίους «καρπούς» οδηγούν οι συμβουλές του οικονομολόγου;

Βρίσκω λοιπόν ένα «λάθος» στο σκεπτικό του Καθ. Wolff, ειδικώς σε συνάρτηση με τις ελληνικές συνθήκες οι οποίες προφανώς του διαφεύγουν. Τα λάθη μπορούν και να αποβούν μοιραία.

1ον. Προτείνει φορολόγηση των επιχειρήσεων υπό την απειλή της κρατικοποίησης. Αυτό είναι (ίσως) σωστό μέτρο για τις ΗΠΑ και αυτό είναι πάντοτε σωστό μέτρο σε ένα κλειστό οικονομικό σύστημα. Όταν, όμως, στον περίγυρο της Ελλάδος υπάρχουν κράτη όπως η Βουλγαρία και η Κύπρος όπου η φορολογία είναι 10%, η απειλή της κρατικοποίησης δεν ισχύει. Διότι τα κεφάλαια και οι

επιχειρήσεις θα φύγουν «σε άλλη γη και σε άλλα μέρη». Επί πλέον, κανείς πλέον επενδυτής δεν θα έλθει. (Και αν ο κ. Τσίπρας, ως πολιτική ιδιοφυΐα, «φορολογήσει τους εφοπλιστές», δεν θα μείνει εντός μιας ώρας ούτε βάρκα με ελληνική σημαία!).

2ον. Αυτό που λέω δεν είναι απλή working hypothesis. Είναι αποδεδειγμένο πειραματικά γεγονός και έχει την «μαρτυρία της φύσεως». Στην Γαλλία, μεταξύ άλλων, έχει παρατηρηθεί ότι «ξηλώνουν» τα εργοστάσια και τα μεταφέρουν αλλού. Στην Ελλάδα, όπως ξέρουμε, όταν ο Καραμανλής (ο θλιβερός «Εθνάρχης») επεχείρησε το 1975 το ίδιο με Νιάρχο και Ανδρεάδη, το αποτέλεσμα ήταν η απαρχή του τέλους. Απόδειξις «μαρτυρίας της φύσεως»: οι ιδιωτικές επενδύσεις που επί 20ετία (1953-1973) ήσαν ετησίως 10% του ΑΕΠ έπεσαν έκτοτε στο 0,6%!

3ον. Το σκιάχτρο της «κρατικοποίησης» έχει επίσης εφαρμοσθεί στην Ελλάδα. Εδώ, κρατικοποίηση, σε κατάσταση μιάς εκφυλισμένης κομματοκρατίας, σημαίνει να διώξεις τον «γεννημένο» επιχειρηματία με το know-how του και την goodwill του και να βάλεις στην θέση του τον «πρασινοφρουρό» φιλαράκο του κόμματος. Απόδειξις και μαρτυρία της φύσεως, η αποτυχία των ΔΕΚΟ!

4ον. Αυτό που κρατά τους επενδυτές μακριά από την Ελλάδα (αρχής γενομένης το 1975 – το 1982 ο Ανδρέας Παπανδρέου είχαν «εκπλαγεί»(sic!) με την «απεργία των επενδυτών»!) είναι το μοιραίο άρθρο 106 §3 του Συντάγματος του 1975 – δηλαδή η επικρεμάμενη «Σπάθη του Δαμοκλέους» που προτείνει ως «απειλή» ο Καθηγ. Wolff και το οποίο, παραδόξως, κανείς έκτοτε δεν τολμά να τροποποιήσει!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η Ελλάς δεν πρόκειται να φύγει από την κρίση αν δεν γίνουν επενδύσεις. Και οι επενδύσεις θέλουν know-how

και goodwill και αυτά, μόνον η καταραμένη από όλους «πλουτοκρατία» (κατά την Παπαρρήγα και τους acolytes) μπορεί να προσφέρει. Και δεν πρόκειται να τα προσφέρει αν δεν θεσμοθετηθούν (με Συνταγματική διάταξη) ΚΙΝΗΤΡΑ ΠΡΟΣΕΛΚΥΣΕΩΣ.

Ας κάνουμε μία ονειρική υπόθεση. Ας υποθέσουμε ότι το Σύστημα προστατεύει το ιδιωτικό επενδυτικό κεφάλαιο με εγγύηση ΜΗ κρατικοποίησης και ΜΗ βαρύτερης φορολογίας από ό'τι κρατεί σε άλλες γειτονικές χώρες και ότι η κοινωνία παύει να βομβαρδίζεται καθημερινώς με κηρύγματα μίσους κατά της «Παπαρηγικής πλουτοκρατίας» - τι νομίζετε ότι θα συμβεί;

Μήπως, άραγε, συμβεί ότι οι ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ επενδύσεις θα κατακλύσουν και πάλι την χώρα και τα εργοστάσια και οι επιχειρήσεις θα πληθύνονται και οι άνεργοι θα απορροφώνται και η ευημερία θα επανέλθει μαζί με τα κεφάλαια που έχουν διαφύγει σε ξένους παραδείσους;;; Τι είναι «πραγματιστικά» καλύτερο - αυτό, ή οι ανεδαφικές «απειλές» των κκ. Wolff, Παπαρρήγα και Τσίπρα; Ποιο «δουλεύει καλύτερα στην πράξη»; Ποιο θα παράσχει «καρπούς»; «Ποίον χρήσιμον ήι»; Η ...φορολογία των ανέργων χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα;;

Σημ. 1. Βλ. Ξενοφώντος Απομν. Δ VI, Πλάτωνος, Πολιτεία, και τα ημέτερα:

- Η Πολιτική Σημασία του Βλακός
- Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, Τόμ. III σελ. 99-138
- Εισαγωγή στην Φιλοσοφική Σκέψη, σελ. 54-98

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «ΦΟΥΣΚΑ»

Το κακόγουστο θέατρο με την εκταμίευση σταγονόμετρου της κάθε δόσης του δανείου προς την Ελλάδα τελειώνει και απομένουν μόνο οι επίσημες ανακοινώσεις και οι εκβιασμοί, για κάθε δόση, αλλά και για νέο «πακέτο», που θα αποτρέψει τη χρεοκοπία της χώρας για άλλα δύο χρόνια τουλάχιστον. Τίποτε από όλα αυτά δεν αποτέλεσε έκπληξη στους τραπεζικούς κύκλους: όλοι γνώριζαν ότι η ευρωζώνη δεν αντέχει τη χρεοκοπία της Ελλάδας και ήταν θέμα χρόνου και εκχωρήσεων εθνικής κυριαρχίας από πλευράς μας (βλ. ιδιωτικοποιήσεις από «ξένα χέρια» κ.α.) για να «ανάψει πράσινο» στα χρηματοδοτικά «πακέτα».

Ακόμη και ένας απλός Έλληνας πολίτης ενστικτωδώς αντιλαμβάνεται ότι ούτε το δεύτερο, ούτε το χριστό μνημόνιο έχει περισσότερες πιθανότητες από το πρώτο να οδηγήσει κάποτε την Ελλάδα στον «παράδεισο» των αγορών, όπου θα δανείζεται με τις δικές της δυνάμεις, χωρίς άλλες εκχωρήσεις εθνικής κυριαρχίας. Η Ελλάδα έχει περάσει (οριστικά, άραγε;) στον κύκλο των υπερχρεωμένων χωρών, που θα χάσουν την εθνική τους κυριαρχία και την περιουσία τους, σε μια ατέρμονη προσπάθεια να αποπληρώσουν χρέη που είναι αδύνατο να εξυπηρετηθούν. Ανώριμοι κυβερνήτες βρέθηκαν μέσα στην λαίλαπα και υπέγραψαν δεσμεύσεις χωρίς καν να τις έχουν διαβάσει, πανικόβλητοι να μη χάσουν την «δόση». Ο πανικός και η ανωριμότης δεν επιτρέπουν ούτε δι-

απραγμάτευση αυτού που τίθεται ούτε σκέψη μιάς άλλης ή και αντίθετης λύσεως. Ο θάνατος από υπερβολική δόση είναι γνωστός στους χρήστες ναρκωτικών, τώρα αποκτά και τη χρηματοοικονομική του αναφορά: σε λίγα χρόνια θα μιλάμε για θανάτους χωρών από υπερβολικές δόσεις δανείων.

Γιατί, όμως, η θέση της κάθε χώρας σε αυτή την φάση του κύκλου διόγκωσης της παγκόσμιας «φούσκας» χρέους έχει καθοριστική σημασία; Γιατί χώρες όπως η Σουηδία συζητούν πολύ σοβαρά την πλήρη απαλλαγή τους από χρέη, με ολοσχερή εξόφληση των υποχρεώσεών τους στις αγορές (χρέος = 0% του ΑΕΠ!), την ίδια ώρα ακριβώς που άλλες χώρες βουλιάζουν στην υπερχρέωση; Μήπως πλησιάζει το «τέλος παιχνιδιού» στην παγκόσμια «φούσκα» χρεών και γι' αυτό έχει τόσο μεγάλη σημασία σε ποια θέση τερματίζει κάθε χώρα;

Στους υψηλούς τραπεζικούς κύκλους και σε ελάχιστους υψηλά ιστάμενους πολιτικούς διεθνώς είναι ήδη γνωστό και προδιαγεγραμμένο πού οδηγεί η παγκόσμια «φούσκα» χρέους, που άρχισε να διογκώνεται από τις αρχές της δεκαετίας του '70, όταν οι Αμερικανοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν το νομισματικό σύστημα του Bretton Woods, για να έχουν την ελευθερία να τυπώνουν δολάρια σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Η «φούσκα» του χρέους που άρχισε από τότε να διογκώνεται ήταν γνωστό στους διαχειριστές του συστήματος ότι σε μερικές δεκαετίες δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να μεγαλώνει και θα ήταν υποχρεωτική η μετάβαση στο επόμενο στάδιο. Στην αντικατάσταση των σημαντικότερων διεθνών νομισμάτων, που θα έχαναν μοιραία την αξία τους από την ανεξέλεγκτη κυκλοφορία νέου χρήματος χωρίς αντίκρισμα, με ένα κοινό νόμισμα!

Το σχέδιο αυτό είχε περιγράψει από το 1988 σε πρωτοσέλιδο άρ-

θρο του ο "Economist": ήταν το λεγόμενο «σχέδιο Φοίνιξ». «Φοίνιξ» ήταν η κωδική ονομασία του νέου παγκόσμιου νομίσματος, επειδή ακριβώς η γέννησή του από τις στάχτες του παλαιού νομισματικού συστήματος θα θύμιζε την αναγέννηση του αρχαίου Φοίνικα από τις στάχτες του. Το νέο νόμισμα θα γεννιόταν το 2018, σύμφωνα με την «προφητεία» του Economist, από τον «γάμο» του δολαρίου, των ευρωπαϊκών νομισμάτων και του γιεν και, ίσως, ορισμένων φτωχότερων χωρών. «Η παγκόσμια προσφορά φοίνικα (σ.σ.: χρήματος) θα ρυθμιζόταν από μια νέα κεντρική τράπεζα, που θα αποτελούσε πιθανότατα τη μετεξέλιξη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου».

Αυτό που ξεχνούσε το περιοδικό να αναφέρει ήταν η πολιτική παράμετρος αυτού του μεγάλου νομισματικού παιχνιδιού: για να υπάρξει μία παγκόσμια κεντρική τράπεζα, που θα αποτελέσει τη μετεξέλιξη του ΔΝΤ, χρειάζεται και κάποια μορφή παγκόσμιας διακυβέρνησης, που δεν θα έχει σοβαρούς δημοκρατικούς περιορισμούς (η έννοια των παγκόσμιων εκλογών δεν έχει εφευρεθεί ακόμα) και θα αντλεί την ισχύ της από τις χώρες που κυριαρχούν και στη μετοχική σύνθεση του ΔΝΤ. Δηλαδή τις προηγμένες βιομηχανικές χώρες της Δύσης, με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Από πολιτική άποψη, το «σχέδιο Φοίνιξ» φαίνεται άκρως προβληματικό, τουλάχιστον σε οποιονδήποτε έχει στοιχειώδη δημοκρατική ευαισθησία. Γι' αυτό και το σχετικό άρθρο του "Economist" περιέγραφε εξαντλητικά τις οικονομικές ευκολίες και αρετές ενός παγκόσμιου νομίσματος, χωρίς να μπαίνει στα πολιτικά ζητήματα που σχετίζονται με το νέο νόμισμα. Τέτοιο κοινό νόμισμα προϋποθέτει κοινό έλεγχο εκτός δημοκρατικού συστήματος διακυβερνήσεως. Από ποιόν όμως ο έλεγχος, ή μάλλον από ποιόν θα ασκείται η Δικτατορία;;

Αρκετά χρόνια και πολλές οικονομικές κρίσεις αργότερα, και

ενώ το έτος 2018 δεν φαίνεται πια τόσο μακρινό, αυτή η «προφητεία» του Economist γίνεται εξαιρετικά επίκαιρη. Τρεις μήνες πριν φυλακισθεί και αποπεμφθεί από το ΔΝΤ, ο Dominique Strauss-Khan, ο DSK, περιέγραφε πώς οραματιζόταν την έξοδο από την παγκόσμια οικονομική κρίση με τη δημιουργία ενός παγκόσμιου νομίματος, που θα είχε τη βάση του στα Ειδικά Τραβηκτικά Δικαιώματα (Special Drawing Rights), δηλαδή στο «εικονικό νόμισμα» που χρησιμοποιεί το ΔΝΤ στις συναλλαγές του με τις κυβερνήσεις.

Ο Strauss-Khan φαίνεται ότι έκανε ένα λάθος, από υπερβάλλουσα φιλοδοξία να πάρει τον τίτλο του «πατέρα του νέου νομίματος». Όχι μόνο κινήθηκε πρόωρα για να ανακοινώσει στον κόσμο το φιλόδοξο σχέδιο, αλλά έσπευσε να δηλώσει ότι στη νομισματική βάση του νέου συστήματος θα πρέπει να περιληφθούν και τα νομίσματα μεγάλων οικονομικών δυνάμεων του (πρώην) Τρίτου Κόσμου, όπως της Κίνας, η οποία άλλωστε έχει στα «σεντούκία» της αμερικανικά ομόλογα αξίας 2,85 τρισ. δολ. και δεν μπορεί να αγνοηθεί ως βασικός παγκόσμιος νομισματικός «παίκτης». Ο DSK λέγεται ότι ήταν αποφασισμένος να πιέσει στη Σύνοδο του G8 στην Deauville, που έγινε τελικώς χωρίς την παρουσία του, για την επίσπευση της εφαρμογής του «σχεδίου Φοίνιξ», με συμμετοχή της Κίνας. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στην αμερικανική κυβέρνηση (πάσα σχέση αυτής της δυσσέσκειας με τη δικαστική του περιπέτεια για το σκάνδαλο της καμαριέρας είναι ασφαλώς ...συμπτωματική!).

Γιατί όλα αυτά έχουν σχέση με την Ελλάδα; Πολύ απλά, πριν «μηδενίσει το κοντέρ» στο παγκόσμιο νομισματικό παιχνίδι, θα πρέπει να γίνει ένα μεγάλο «ξεκαθάρισμα», υπό τη μορφή μιας παγκόσμιας κρίσεως χρέους, που θα προετοιμάσει το έδαφος για να γίνει πολιτικά δεκτό με ανακούφιση το «σχέδιο Φοίνιξ». Σε αυτό το «ξε-

καθάρισμα», σε αυτό τον παγκόσμιο νομισματικό πόλεμο, ο πλανήτης θα χωρισθεί σε νικητές και ηττημένους, Νικητές θα είναι όσοι έχουν τα λιγότερα χρέη και την καλύτερη δυνατότητα εξυπηρέτησής τους, αλλά και τα περισσότερα περιουσιακά στοιχεία. Οι ηττημένες χώρες αυτού του πολέμου, αυτές που θα βρεθούν υπερχρεωμένες και χωρίς περιουσία θα καταδικασθούν σε ρόλο παρία στο νέο σύστημα, ή, ορθότερα, σε καθεστώς αιώνιας δουλειάς στο χρέος, σε ένα νομισματικό σύστημα που θα ελέγχεται από τους νικητές και, σε τελευταίαν ανάλυση, από την Δικτατορία του Νικητού.

Το μεγάλο «ξεκαθάρισμα» άρχισε στις ΗΠΑ από Τράπεζες, πέρασε στην Ευρώπη, με τον «πόλεμο» να μεταφέρεται σε ολόκληρα έθνη του αναπτυσσόμενου κόσμου και θα συνεχισθεί μέχρι το τέλος αυτής της δεκαετίας, όπου νικητές και ηττημένοι θα έχουν πια ξεχωρίσει, τόσο σε επίπεδο εθνών, όσο και σε επίπεδο επιχειρηματικών/τραπεζικών οντοτήτων. Γι' αυτό και η σημερινή περιπέτεια της Ελλάδας έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από όση φαντάζονται οι περισσότεροι: δεν είναι απλώς μια κρίση, που αργά ή γρήγορα θα ξεπερασθεί, με περισσότερες ή λιγότερες θυσίες. Είναι μια «πολεμική περιπέτεια», με οικονομικούς όρους, από την οποία θα κριθεί η τύχη της χώρας στο νέο νομισματικό σύστημα που αναδύεται – ΕΑΝ η ιδέα αυτή της Νέο-Ναζιστικής «Νέας Τάξεως» (ο όρος ανήκει στον Χίτλερ με κύριο εκπρόσωπο σήμερα μίαν Αμερικανική κλίκα) αφεθεί από τους λαούς της Ευρώπης να τελειωθεί. Αλλά, τα οικονομικά φαινόμενα, όπως και τα κάθε λογής κοινωνικά, δεν είναι τόσο απλά. Δεν είναι απλά διότι η αιτιώδης σχέση δεν είναι ποτέ μια ευθύγραμμη αλυσίδα. Είναι πλέγμα, nexus, που αναπτύσσεται όχι σε μία, αλλά σε τέσσερις διαστάσεις. Αυτό θα δούμε στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο.

ΔΙΕΞΟΔΑ ΣΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Το σχέδιο Φοίνιξ φαίνεται τελείως αδύνατο να πραγματοποιηθεί. Οι παράμετροι είναι τόσο πολλές ώστε αγγίζουν κατεύθυνση προς το άπειρον. Ποιός θα κάνει την παγκόσμια κυβέρνηση που μόνο στον «βιαστικό», παιδιάστικο, εγκέφαλο του Γιώργου Α. Παπανδρέου μπορεί να σχηματίζεται (με το εαυτό του προφανώς ονειρευόμενο σημαντικό ...πόστο). Στον στενό σημερινό ορίζοντα η χρεωκοπία της Ελλάδος είναι αναπόφευκτη. Το ερώτημα που γεννάται είναι «να παρατείνουμε τον χρόνο ένα ή δύο χρόνια ή να επισπεύσουμε την γέννα;» Αν τον «παρατείνουμε», καθηλωμένοι στον διασταγμό ή στην ραθυμία, το «μηκέτι καιρός» κινδυνεύει να μεταβληθεί σε «ούπω καιρός» - η καιρική της θα έχει πετάξει.

Στην σειρά εκπομπών μου από το HighTV το καλοκαίρι 2010 (βλ 15 εκπομπές στο Dailymotion.fr) έδωσα περισσότερο έμφαση στην αναζήτηση των αιτίων για την σημερινή φοβερή θέση της Ελλάδος. Πώς, μια οικονομία που από το 1953 μέχρι το 1973 ήταν δεύτερη στον κόσμο μετά την Ιαπωνία ως προς τον ρυθμό αναπτύξεως, έφτασε στο σημερινό χάλι. Τις πταίει; Πώς μέχρι το 1973 το ΑΕΠ ηύξανε κάθε χρόνο 8% και ξαφνικά το 1975 (με τον «Εθνάρχη» βασιλεύοντα) έφθασε στο 3,5% και από το 1981 (με τον «μεγάλο οικονομολόγο του Berkeley»!) καταρρέει στο 1,5%! Πώς οι ιδιωτικές επενδύσεις από το ετήσιο 10% έπεσαν το 1975 και εντεύ-

θεν στο ...0,6%? Βεβαίως υπάρχουν αίτια, τα οποία εξετάσαμε σε αυτό το βιβλίο αλλά και στο βιβλίο που εξέδόθη το 1995 με τίτλο «Ποιοι εδολοφόνησαν την Ελλάδα».

Αίτια που δείχνουν ότι η θεραπεία βρίσκεται μόνο και μόνο στην αναστροφή αυτών των ιδίων αιτίων! Το Merkmal εστιάζεται ενδεικτικά στο άρθρο 106 §3 του Καραμανλικού Συντάγματος και στο εν συνεχεία επικρατούν «πνεύμα» το οποίον το ενέπνευσε σε έναν «ηγέτη» ο οποίος σε όλη του την ζωή υπήρξε μόνον ουραγός. Το πνεύμα των «κοινωνικοποιήσεων» και της δαιμονοποίησης του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» που διεκήρυσσε ένας απατεών με εντεταλμένη αποστολή από ξένα κέντρα. Αυτά τα είπαμε και είπαμε επίσης ότι χρειάζεται παραδειγματική τιμωρία των υπευθύνων βάσει της αρχής του Ποινικού Δικαίου περί «Γενικής Προλήψεως». Ο κ. Πάγκαλος, ανάμεσα στις τόσες κουταμάρες που έχει πεί, είπε και κάτι σωστό: «Μαζί τα φάγαμε (δηλ. η νομενκλατούρα του ΠΑΣΟΚ!) ακολουθώντας μια ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ, ΕΞΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΘΙΣΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ».

Η «αθλιότητα» αυτή εκφράζεται σήμερα a posteriori από τρία «πρωτοκλασάτα» μέλη του ΠΑΣΟΚ,

Διαμαντοπούλου-Λοβέρδο-Ραγκούση,

σε ανοικτή επιστολή τους όπου απολογούνται (κατόπιν εορτής) για τα εξής αδικήματα:

«ΥΠΗΡΕΑΝ ΛΑΘΗ, ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ!

ΥΠΗΡΕΕ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ (δηλ. του λαού).

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΚΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ,

ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ.

ΥΠΗΡΞΕ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ, ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ.
ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΥΠΗΡΞΕ ΕΛΛΕΙΨΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ,
ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.
Η ΧΩΡΑ ΔΑΝΕΙΖΟΤΑΝ ΣΕ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ
ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΝΝΟΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟ-
ΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.
Η ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ
ΕΠΕΝΔΥΘΗΚΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ.

Τότε κανείς δεν μίλαγε... Εκτός από μία φράση μου στο βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος» που εξέδωσα το 1984: «η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσο ιστορικά τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή». Οι νεμόμενοι το ΠΑΣΟΚ απεθέω-ναν τον αρχηγό τους διότι η «πρακτική» του εξηγόραζε ψήφους και οι acolytes είχαν εξασφαλίσει τον «λουφέ». Αυτά εν συντομία για το παρελθόν διότι το παρελθόν καθορίζει το μέλλον. Το καθο-ρίζει όταν περιφρονείται ως ...«παρελθοντολογία»!

Τώρα τι κάνουμε; Τώρα ξέρουμε ότι χρειάζεται η αναστροφή των αιτίων. Αυτό για το οποίο πρέπει να «βιαστούμε», όπως λέγει ο «μεταμφιεσμένος Έλληνας με Αμερικανική καρδιά», δεν είναι βέβαια η μεγάλη ανοησία του «global government», νέα, αμερι-κανική, έκδοση της Σταλινικής 3ης Διεθνούς! Είναι Νέο Σύνταγμα και Νέο σύστημα διακυβερνήσεως (και γι' αυτό έχω μιλήσει από το 1996 με άλλο βιβλίο μου, Βλ. «Οι ασθένειες της Δημοκρατίας και η Πολιτική Μεταρρύθμισις»). Τα ανωτέρω αφορούν το μακρινό πα-ρελθόν και το απώτερο μέλλον. Τι θα πούμε για το άμεσο παρόν;

Θα δώσω σύντομη περίληψη άρθρου στην Wall Street Journal

(31.5.2011) του Josef Joffe, συντάκτου του Γερμανικού Die Zeit. «Οι προηγούμενες «σωτηρίες» με τα πακέτα και οι νεότερες που περιμένουμε απλώς αναβάλουν για λίγο την Ημέρα της Κρίσε-ως. Τρεις λύσεις προβάλλουν:

(α) Η Ευρώπη ματώνει αιωνίως ευεργετούσα την Ελλάδα,
(β) η ΕΕ καταπίνει μέρος του χρέους ως ήπιας μορφής χρεοκοπία,
(γ) η Ελλάδα εγκαταλείπει το Ευρώ - επιστρέφει στην Δραχμή.
Τι είναι καλύτερο; Το (α) αποκλείεται, Η Μέρκελ προτείνει το (β) προσπαθώντας να σώσει μέρος του κεφαλαίου των δανειστών. Τε-λικώς το επέτυχε. Αλλά τίποτε από αυτά δεν ταιριάζει στην περι-πτωση Ελλάδος. Όταν η χώρα κατάπιε το Ευρώ κατάπιε μαζί και ένα δηλητήριο. Κατέστη γι' αυτήν δυνατό να χρεώνεται με φτηνό επιτόκιο. Και το έρριξε στα δάνεια!! (Ενώ η επάρατη άφησε οικο-νομική ανάπτυξη 8% και χρέος που αντιστοιχεί σε 335 εκατ Ευ-ρώ) η Αθήνα μετά το έφτασε πάνω από 300 δισεκατομύρια Ευρώ! Το εργατικό κόστος ανέβηκε 15 μονάδες ενώ στην Γερμανία μό-πει να ξεριζώσει τον δημόσιο τομέα που είναι το 25% της εργατι-κής της δυνάμεως. Όπερ άτοπον.

Αυτό μας φέρνει στην λύση (γ). Επιστροφή στην δραχμή, λέγει ο αρθρογράφος. Οι Ευρωπαίοι τρομάζουν με αυτή την λύση (που συνεπάγεται ντόμινο). Ευρώ ή όχι Ευρώ το haircut είναι αναπό-φευκτο με ζημιές στις Τράπεζες και στα Ταμεία. Εδώ ο αρθρο-γράφος φέρνει το «ιστορικό» παράδειγμα της Αργεντινής. Εάν η Ελλάς εγκαταλείψει το Ευρώ και κάνει υποτιμηση της δραχμής θα βρίσκεται σε καλύτερη θέση από οποιοδήποτε «πακέτο» σω-τηρίας. Οι δανειστές της Αργεντινής δέχτηκαν τα haircuts χάνο-ντας 0.65 % ανά δολάριο. Το γνωστό αποτέλεσμα των υποτιμήσε-ων ακολούθησε: πτώσις εισαγωγών, αύξηση εξαγωγών. Αρχικώς κανείς δεν δανείζει την Αργεντινή αλλά επί τέλους (μετεγχειρι-τικά!) οι επενδυτές βλέπουν σταθεροποίηση και επανέρχονται με πρόσθετη την μεγάλη ευκαιρία της υποτιμήσεως. Σήμερα η Αργε-ντινή έχει ανάπτυξη 9% και το χρέος της είναι μόνο 41% του ΑΕΠ. Αν η Ελλάς μείνει στο Ευρώ αντιμετωπίζει χρεοκοπία και μαρα-σμό»- Ο αρθρογράφος βλέπει στην λύση δραχμής ελπίδα για το μέλλον. Και καταλήγει: τι είναι καλύτερο, να μείνει στο Ευρώ ή να ακολουθήσει τον δρόμο της Αργεντινής; A vous de juger!»

Ας κρίνουμε λοιπόν. Η Γερμανική Τράπεζα ΙΚΒ έθεσε το 2008 τους κατόχους ομολόγων στο δίλημμα: Τι θέλετε; Να σας δώσουμε 12% και ξοφλάμε ή να περιμένετε τον Μάη του 2015 μη τυχόν και υπάρξει τριφύλλι;; Τρέξαν οι περισσότεροι και πήραν το 12%. Σκέφθηκαν ότι με τους τόκους που είχαν εισπράξει στο παρελθόν, τελικώς η απώλεια του κεφαλαίου δεν ήταν τόσο τραγική. Να λοιπόν τα παραδείγματα που προτείνονται: Αργεντινή, haircut, παύση πληρωμών, ακύρωση πράξεως που έχει (αντισυνταγματικώς) μόνο την υπογραφή του εκπεσόντος, ίσως και υπόδικου, Υπουργού Οικονομικών. Εξωκοινοβουλευτική Επιτροπή που θα κρίνει και δικάσει τους, κατά την ομολογία και μαρτυρία των Πάγκαλου, Διαμαντοπούλου, Λοβέρδου, Ραγκούση, υπαίτιους της «αθλιότητας, εξαγοράς και διασπάθισης του δημοσίου χρήματος», Νέο Σύνταγμα με ρήτρα προσελκύσεως και εξασφαλίσεως των Επενδυτών (δηλ. άμεση διαγραφή της §3 του άρθρου 106), μονίμως κυβέρνηση εθνικής ενότητας κατά το πρότυπο της Σπάρτης και Ελβετίας με συχνά δημοψηφίσματα και πρόγραμμα Παιδείας, από την 4η Δημοτικού, Αγωγής κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής των πολιτών.

Και κάτι ακόμη: προσέγγιση σε νέους Φίλους και Συμμάχους για τους οποίους έχουμε κάτι να προσφέρουμε εις αντάλλαγμα μιά και, όπως μας δίδαξε το Stratfor, για τους σημερινούς «δεν έχουμε καμμία γεωστρατηγική σημασία». Το αντάλλαγμα είναι ιστορικό σε ό,τι αφορά την προσέγγιση προς την Ρωσία: διευκολύνσεις προς την Ρωσία που, από εποχής Αικατερίνης, αναζητά στην Μεσόγειο, αλλά και εγγύηση της ασφάλειας της Ελλάδος εκ μέρους της Ρωσίας σε περίπτωση επιθέσεως από την Τουρκία. Αυτή η «ανταλλακτική συμμαχία» θα αντιμετωπίσει βέβαια την λυσ-

σώδη αντίσταση εκ μέρους της φθίνουσας «Δυνάμεως» η οποία σήμερα έχει εξελιχθεί σε ελλοχεύοντα εχθρό των ελληνικών συμφερόντων – των ΗΠΑ και Βρετανίας, με βάση πάντα την «Λογική του Ανατολικού Ζητήματος». Μία χλιαρή απόπειρα εκ μέρους του Κώστα Καραμανλή προς αυτήν την σωτήρια κατεύθυνση δεν εδίστασαν να σαμποτάρουν ακόμη και με παρασκευή σχεδίου δολοφονίας, κατά τα γνωστά πατροπαράδοτα. Τέτοιες δολοφονίες η Ελλάς έχει αντιμετωπίσει στο παρελθόν με ολέθρια αποτελέσματα για την εξέλιξη της Ιστορίας της – Καποδίστριας, Γεώργιος ο Α', Μεταξάς, Παπάγος, ζωντανά ονόματα για περίεργες συνθήκες θανάτου. Η πραγματοποίηση αυτών των ιστορικών επαναστατικών λύσεων χρειάζεται δυναμικό Ηγέτη εκτός προσωπικών διαπλεκόμενων εξαρτήσεων – είδος που δύσκολα φυτρώνει στο ξηρό ελληνικό έδαφος!

Το διέξοδο λοιπόν παρουσιάζεται ως μονόδρομος: μόνον όταν πάρει η Ελλάς τις τύχες της στα χέρια της...

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Υποδοχή Καντάφι στην Κρήτη. Υπερηφάνεια, θαυμασμός, ανάμεικτα με ευγνωμοσύνη! Κατά την επίσκεψή του στη Λιβύη, ο πρωθυπουργός του Καντάφι Τζαλούδ τον προσφωνεί «Αδελφέ Παπανδρέου, σας εξετάσαμε, σας δοκιμάσαμε και σας εμπιστευόμαστε. Είμαστε αποφασισμένοι να κάνουμε τα πάντα για να σας ενισχύσουμε γιατί είναι προς το συμφέρον μας να παραμείνετε πανίσχυροι στην εξουσία, ώστε να μπορούμε να συνεργαζόμαστε στο μέλλον. Γι' αυτή τη συνεργασία κανείς περιορισμός δεν είναι δυνατόν να μας επιβληθεί. Υπάρχουν δεσμεύσεις, παραμένουν από προηγούμενες καταστάσεις. Πιστεύουμε ότι θα φανείτε τίμοι και θα πραγματοποιήσετε τώρα ότι υποσχεθήκατε προεκλογικά. Εφημερίδες 2.10.1984».

*Το ΠΑΣΟΚ διασκεδάζει, ο λαός ελπίζει
ο λογαριασμός τώρα πληρώνεται (2011)*

ΜΝΗΜΕΙΟ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

Η κάτωθι επιστολή υπογράφεται από τρία σημαντικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Διαμαντοπούλου, Λοβέρδο, Ραγκούση) κατά μήνα Οκτώβριο 2011.

(υπογραμμίσεις και παρεμβολή Σχολίων από τον Πρόεδρο της EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA, Dr Nicolas Kaloy-Kalogerόπουλο, Geneva):

«Στη μεγάλη οικονομική κρίση που βιώνουμε, συναθροίζονται πολλές προϋπάρχουσες «υποκρίσεις», με βασικότερη όλων το συντεχνιασμό και την εκτεταμένη, αλλά και ιδιότυπη, ανομία, σε όλο το φάσμα της δημόσιας ζωής. Για δεκαετίες, μια σειρά αποφάσεων, επιλογών, κατευθύνσεων, προτεραιοτήτων και ιεραρχήσεων δεν υπήρξαν προϊόν δημοκρατικής σύνθεσης στην υπηρεσία του συλλογικού συμφέροντος.

(Σχόλιο: «Για δεκαετίες» ήτοι από το 1974, ασφαλώς!)

Αντίθετα, επρόκειτο για ωμή επιβολή του κορπορατισμού, όπως εκφραζόταν μέσα από την πρακτική δυναμικών μειοψηφιών. Ομάδες πίεσης επιδίωκαν, με το «έτσι θέλω», την εξυπηρέτηση των συμφερόντων συγκεκριμένων τμημάτων της κοινωνίας και διαμόρφωναν, με την ανοχή ή και την εύνοια του πολιτικού συστήματος, στα μέτρα τους τη δημόσια πολιτική. Το υψηλό κόστος αυτών των αποφάσεων για το κοινωνικό σύνολο δεν το προσμετρού-

σε κανέναν, διότι η μεγάλη πλειοψηφία παρέμενε σιωπηλή, αφού πρόσκαιρα υπήρχαν τα περιθώρια του ανεξέλεγκτου δανεισμού και το πολιτικό σύστημα έκλεινε εύκολες και πάντως εκλογικά προσοδοφόρες συμφωνίες, χωρίς φυσικά κανένα σχεδιασμό, αλλά και την οποιαδήποτε συνείδηση των συνεπειών.»

(Σχόλιο: είναι (ή όχι;) αυτό κριτική βαθιάς μεταμέλειας για τον πλήρη εξευτελισμό του «πολιτικού συστήματος» με «ανεξέλεγκτο δανεισμό»(!) που «δεν το προσμετρούσε κανένας» δηλαδή, οι ίδιοι οι θρασεείς υπογράφοντες και ο Μεγάλος Αρχηγός τους που εισήγαγε αυτή την αθλιότητα και τον οποίον ΥΠΗΡΕΤΟΥΣΑΝ ΠΙΣΤΑ για «εκλογικά προσοδοφόρες» χωρίς «οιαδήποτε συνείδηση» συμφωνίες;;; Φρίκη a posteriori εξομολογήσεως αμαρτωλών χωρίς «συνείδηση συνεπειών»!!)

«Μέσα από τέτοιου είδους κοινωνικοπολιτικές διεργασίες, και με τη λογική «τα θέλουμε όλα δικά μας», φθάσαμε στην περιφρόνηση κάθε έννοιας Δικαιοσύνης και δημόσιου συμφέροντος και στη de facto επιβολή του κανόνα: κατάληψη στο σχολείο, και ενίοτε καταστροφή του, κατάληψη στο πανεπιστήμιο, διακοπή της λειτουργίας των μέσων μεταφοράς, της αποκομιδής των σκουπιδιών και προσβολή της δημόσιας υγείας, κατάληψη δημόσιων κτηρίων, ακόμη και υπουργείων, αποκλεισμοί λιμανιών και αεροδρομίων, και κατά τη διάρκεια της τουριστικής περιόδου, πράξεις και απειλές ακόμη και κατά της ζωής. Το σημαντικότερο όλων δε είναι, πως αυτή η εξαιρετικά αντιδημοκρατική και αντικοινωνική «κουλτούρα» και συμπεριφορά, επενδύθηκε με το μανδύα του προοδευτισμού και της επαναστατικότητας, για να κρύψει το πραγματικό πρόσωπο του συντεχνιακού συμφέροντος. Βαφτίστηκε «κοινωνία» η κάθε συντεχνία, ενώ στην πραγματικότητα οι κοινωνικοί καλούνταν να πληρώσουν τα αιτήματα των συντεχνιών, που μό-

νιμα και σταθερά γίνονται δεκτά. Οι λέξεις, λοιπόν, έχασαν το νόημά τους και επιλογές με υψηλό κοινωνικό κόστος εμφανίζονταν μέσα σε αυτό το ιδιότυπο «matrix» ως «κοινωνικές κατακτήσεις», ενώ στην πραγματικότητα η χώρα απλά δανειζόταν και αργά ή γρήγορα θα πλήρωνε «τα σπασμένα». Ευθύνες για αυτή την κατάσταση έχουμε όλοι!»

(Σχόλιο: Ποιοι ΟΛΟΙ;; Δηλαδή αυτοί οι ίδιοι που περιστοιχίζαν και έγλυφαν τον ανήθικο Αρχηγό της «αντιδημοκρατικής και αντικοινωνικής κουλτούρας» που τους ανέδειξε από το τίποτα!!!)

«Ηρθε, όμως, τώρα η ώρα της πληρωμής αλόγιστων «κατακτήσεων» και αλόγιστων εκλογικών νικών, στη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Το τίμημα είναι πολύ βαρύ. Παρ' όλα αυτά, οι πολιτικοσυνδικαλιστικές συστοιχίες που αναπτύχθηκαν με βάση το νόμο του «τυφλού τσαμπουκά» και της «ψευδοαρχής» πως κερδίζει όποιος εκβιάζει πιέζοντας τους άλλους συμπολίτες του (π.χ. με την οικονομική καταστροφή του εμπορίου στο κέντρο της Αθήνας), εξακολουθούν να συμπεριφέρονται σαν να μην συνέβη τίποτα. Ακόμη δηλαδή και σήμερα, που η Ελλάδα αγωνίζεται να μην γονατίσει, εκδηλώνονται αδικαιολόγητες και ακραίες συμπεριφορές, οι οποίες κάποιες φορές στρέφονται ανοικτά και κατά της Δημοκρατίας. Μάλιστα, δεν παραλείφθηκε, ακόμη μία φορά, να ακουστούν έως και αιτήματα για προνομιακή-πελατειακή μονιμοποίηση συμβασιούχων, με την καθολική σχεδόν στήριξη της αντιπολίτευσης.»

(Σχόλιο: Αλλά, επί ολόκληρης δεκαετίας από το 1981, δεν υπήρχε κυβέρνηση;; Δεν υπήρχε Κυβερνήτης;;)

«Υπάρχει, όμως, σήμερα μια ποιοτική και ελπιδοφόρος διαφορά. Κάποιες φορές, ακόμη λίγες, η πλειοψηφία δεν παραμένει σιωπηλή, αλλά παίρνει την κατάσταση στα χέρια της. Δημιουργούν

εύλογες ελπίδες τα ανοιχτά πανεπιστήμια, τα ανοικτά σχολεία και τα ανοικτά νοσοκομεία, κόντρα στις σκοπιμότητες των αποφάσεων για καταλήψεις, οι γενναίες δημόσιες παρεμβάσεις ορισμένων ανθρώπων του πνεύματος, καθώς και η στάση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, που αποδοκίμασε ανοιχτά τις απαράδεκτες κινητοποιήσεις του Αυγούστου, οι οποίες στράφηκαν εναντίον του μόχθου των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων στο τομέα του τουρισμού. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τους πολίτες της Ρόδου που άνοιξαν το λιμάνι με λουλούδια στα χέρια. Οι πολίτες τον Αύγουστο απαίτησαν, κυριολεκτικά, η κυβέρνηση να μην κάνει πίσω - όπως γινόταν τις τελευταίες δεκαετίες - αλλά να εφαρμόσει τις πολιτικές της. Αυτές, συνεπώς, οι περιπτώσεις αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα της αφύπνισης της κοινωνίας και της αλλαγής της νοοτροπίας της. Κι όσο τη θέση του «δεν βαριέσαι» παίρνει η συμμετοχή στην υπεράσπιση του δικαιώματος πχ. για μάθηση, για παροχή υπηρεσιών υγείας και προστασία της δημόσιας υγείας, καθώς και για την ελεύθερη και ανεμπόδιστη κυκλοφορία των ανθρώπων, τόσο οι ελπίδες θα αυξάνονται».

(Σχόλιο: ομολογία ανάγκης αλλαγής στην ...«αλλαγή» που διευμπάνιζε η «κυβέρνηση τις τελευταίες 10ετίες» (δηλ από το 1981) για να «αυξηθούν οι ελπίδες»!! Θαυμάστε το θράσος και την ασυνειδησία των υπογραφόντων!)

«Μια κοινωνία που αγωνιά και αναζητεί δημιουργικές διεξόδους από την κρίση, προφανώς και δεν μπορεί να τα φορτώνει όλα στην αστυνομία και τους εισαγγελείς. Καμιά εισαγγελική ή αστυνομική ενέργεια δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κοινωνική αυτενέργεια. Η μία δραστηριότητα, άλλωστε, συμπληρώνει και στηρίζει την άλλη. Η μεν κοινωνία έχει υποχρέωση να υπερασπιστεί τον

εαυτό της από κάθε επιβολή ιδεολογικών, κομματικών ή συντεχνιακών συμφερόντων, οι δε δημοκρατικά νομιμοποιημένες κρατικές λειτουργίες έχουν την υποχρέωση να ανταποκριθούν στο κοινωνικό αίτημα για την τήρηση της νομιμότητας. Δίχως τη στήριξη των πολιτών η λειτουργία του κράτους θα συκοφαντηθεί ως αυταρχική και, πάντως, θα έχει περιορισμένη αποδοτικότητα. Και δίχως το κράτος και τις λειτουργίες του, η κοινωνία των πολιτών δεν θα είχε νόημα, όποια γνώμη κι αν πλειοψηφούσε σε αυτήν.

Η βουβή κοινωνία και οι φορείς των κρατικών λειτουργιών που έκαναν πως δεν βλέπουν, πρέπει να περάσουν οριστικά στο παρελθόν. **Η απειλή της οικονομικής χρεωκοπίας ήρθε ως αποτέλεσμα της χρεωκοπίας των όρων πολιτικής και κοινωνικής συμβίωσης**, που επιβλήθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες και μας έσυραν ως εδώ. Η αυτογνωσία και η αυτοκριτική είναι αναγκαία, αλλά όχι ικανή προϋπόθεση για την αντιστροφή της πορείας. Πρέπει, λοιπόν, να δράσουμε αμέσως.»

Σχόλιο: ΤΩΡΑ μετά τις ...τελευταίες δεκαετίες εξύπνησε το θράσος, ο βερμαλισμός και η κενότης των υπογραφόντων!!!

«Σήμερα έχει καταστεί σαφές, πως ή θα βουλιάξουμε όλοι μαζί ή θα σωθούμε όλοι μαζί. Αυτοί που επιδίδονται σε άνομες συμπεριφορές, όποιο άλλοθι κι αν χρησιμοποιούν, στην πραγματικότητα διεκδικούν σωσίβια μόνο για τους εαυτούς τους και λένε σε όλους τους υπόλοιπους να πάνε να πνιγούν. Πως θα χαρακτηριζόταν όποιος τη στιγμή ενός πραγματικού ναυαγίου έκανε κάτι αντίστοιχο; Η απάντηση δεν θέλει δεύτερη σκέψη. Με άλλα λόγια, ο συντεχνιασμός, η δημαγωγία, ο λαϊκισμός κάποιων ΜΜΕ, η ανομία, η κοινωνική ανευθυνότητα και το πατριωτικό έλλειμμα ορισμένων εχόντων και κατεχόντων, που σαρώνουν κάθε έννοια

Δικαιοσύνης, δεν είναι απλά εκφράσεις ανευθυνότητας, αλλά προκλητική επίδειξη ανηθικότητας. Και ως πρόκληση τέτοιας μορφής αρχίζουν να αντιμετωπίζονται από μια κοινωνία των πολιτών, που ξαναβρίσκει τη φωνή της, καθώς και από μία συντεταγμένη Δημοκρατία, που ξαναβρίσκει τον αυτοσεβασμό της.

Οι τρεις υπουργοί οι οποίοι υπογράφουμε αυτό το κείμενο, λόγω των αρμοδιοτήτων μας που αφορούν βασικούς τομείς του δημόσιου χώρου, βιώνουμε κάθε μέρα, με μεγάλη ένταση, τα φαινόμενα που εδώ καταγράφουμε. Πάρα πολλές φορές, αλλά και σήμερα, αντιλαμβανόμαστε πως ορισμένοι σπρώχνουν τα πράγματα πέραν των ορίων, για να γίνει μακελειό. Πιστεύοντας, πως η Δημοκρατία δεν θα τολμήσει και, συνεπώς, θα κάνουν και πάλι το δικό τους. Οί Έλληνες πολίτες, όμως, γνωρίζουν πως τα δύο χρόνια που πέρασαν δόθηκαν με επιτυχία μάχες για σοβαρές διαρθρωτικές αλλαγές και για τον περιορισμό της κακοδιοίκησης και της σπατάλης. Οι φορείς των πελατειακών σχέσεων και οι εκπρόσωποι του συντεχνιασμού υποχώρησαν. Η πλειοψηφία των πολιτών στήριξε με ένταση τις αλλαγές που έγιναν και δεν παρασύρθηκε από τους δημαγωγούς. Οί Έλληνες και οι Ελληνίδες σήμερα αποτελούν την πρώτη γενιά μετά τον εμφύλιο πόλεμο, που σηκώνει μόνη της τα βάρη της χώρας και δεν τα μεταφέρει στις επόμενες γενιές. Με άλλες λέξεις, οι σύγχρονοι Έλληνες αντιμετωπίζουν κατα πρόσωπα το χρέος και τα ελλείμματα της χώρας.»

(Σχόλιο: υποθέσεις χωρίς αντίκρουσμα που αγνοούν την ευθύνη της κυβερνήσεως – υπήρχε όλες αυτές τις ...δεκαετίες «υπεύθυνη κυβέρνηση».)

«Κατανοούμε απόλυτα τις τεράστιες αλλαγές στη ζωή του κάθε πολίτη και τα προβλήματα που δημιουργεί η οικονομική κρίση

στα δημόσια αγαθά. Παιδεία, Υγεία, Δημόσιες Μεταφορές αποτελούν τον πυρήνα της κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης, τον οποίο, μέσα στις δραματικές αυτές περιστάσεις, θα πρέπει να υπερασπιστούμε. Δυστυχώς, όμως, για να βγούμε στο κοινωνικό ξέφωτο του μέλλοντος, πρέπει να περάσουμε τις οδύνες του παρόντος. Κοινωνική ευαισθησία σήμερα, σημαίνει να πατήσουμε γκάτζι και όχι φρένο, έτσι ώστε να βγούμε το συντομότερο από την κρίση και να επιστρέψουμε στην ευημερία. Οι αναστολές, οι δισταγμοί, οι καθυστερήσεις και οι παλινδρομήσεις τελικά στρέφονται εναντίον των πολιτών. Γιατί κρατούν την κοινωνία και την οικονομία καθηλωμένες στο τέλμα της κρίσης, της ύφεσης και της διευρυνόμενης φτώχειας. Εχθροί της κοινωνίας σήμερα είναι η δημαγωγία, ο λαϊκισμός, η ατιμωρησία, ο συντεχνιασμός, και οι καθυστερήσεις.»

(Σχόλιο: Δηλαδή όλες αυτές οι καινοτομίες που εισήγαγε στα ήθη η ...«αλλαγή» του Ανδρέα Παπανδρέου. Τα υπόλοιπα, ανωτέρω και κατωτέρω, είναι ακατάσχετος βερμπαλισμός, παντελής έλλειψις επιστημονικού πνεύματος και κενότητας)

«Η ελληνική πολιτεία, άρα τόσο το κράτος όσο και η κοινωνία, θα βρει και πάλι τον εαυτό της. Θα καταφέρει να ξαναβρεί αυτό που έχασε, δηλαδή την κλασική για τις προηγμένες χώρες δυνατότητα να συνδυάζονται αρμονικά οι κοινωνικές διαμαρτυρίες και συγκρούσεις, με τη λειτουργία των κλασικών τομέων της κοινωνικής ζωής και του κράτους. Η προσπάθεια, όμως, πρέπει να συνεχιστεί από όλους και με μεγαλύτερη ένταση. Και βέβαια, πέραν από τις αναμφισβήτητες επιτυχίες σε διαρθρωτικές αλλαγές και στο δημοσιονομικό εξορθολογισμό υπήρξαν λάθη, παραλείψεις και κυρίως καθυστερήσεις. Οι καθυστερήσεις αυτές μας ταλαιπώρησαν και δεν υπάρχει πια καμία πολυτέλεια να τις ανεχτούμε. Ο

συντεχνιασμός είναι ο αντίπαλος. Όπως αντίπαλοι είναι και όσοι αντιδρούν χλιαρά και για το «θεαθήναι».

Πρέπει να γίνει σαφές σε όλους, πως η Ελλάδα δεν μπορεί να προχωρήσει δίχως Δικαιοσύνη, εξορθολογισμό των δημοσιονομικών της και χωρίς τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις. Η πορεία προς αυτούς τους στόχους ξεκίνησε και θα ολοκληρωθεί. Τις οδύνες της, βέβαια, κανείς δεν θα μπορέσει να αποφύγει. Αρα, όποιος σήμερα συνεχίζει να σπέρνει ανέμους ή να κάνει πως δεν βλέπει, αύριο θα θερίσει θύελλες και θα σαρωθεί. Η διακοπή της λειτουργίας του κράτους, στις πιο ευαίσθητες πτυχές του, αποτελεί απόπειρα άμεσης επιδείνωσης των συνθηκών και υπονόμηση του αγώνα που διεξάγει η χώρα και οι πολίτες της. Αυτή την ακύρωση του κράτους και των προσπαθειών της χώρας, στις σημερινές τραγικές περιστάσεις, δεν πρέπει να την επιτρέψουμε. Το Έθνος και η Πατρίδα αυτή τη στιγμή έχουν ανάγκη από Πολιτική και Κοινωνική Συμφιλίωση, ταχύτατη υλοποίηση των δεσμεύσεων και των μεταρρυθμίσεων και προστασία της Δημοκρατίας. Ή θα τα κάνουμε όλα μαζί ή μας περιμένει συμφορά.»

(Σχόλιο: την οποία «συμφορά» ποιός, μέχρι τώρα και κατά τις ... μεταπολιτευτικές δεκαετίες στις οποίες οι υπογράφωντες αναφέρονται, ποιός εισήγαγε και καλλιέργησε; Δεν υπήρχε Κυβερνήτης με ευθύνες; Αυτοί οι υπογράφωντες που του παραστέκονταν τώρα ...κατάλαβαν; Τι έκανε το τρίο επί ...δεκαετίες;)

«Ο αγώνας που πρέπει να δώσουμε είναι δύσκολος, πρωτόγνωρος και η διαδρομή θα γίνει σε κακοτράχαλο δρόμο. Οφείλουμε να είμαστε, όμως, όλοι αποφασισμένοι για να σπάσουμε τώρα, χωρίς καμία καθυστέρηση, όλα ή έστω τα περισσότερα μεταπολιτευτικά κακώς κείμενα και, οπωσδήποτε, τις λογικές που φέρνουν την Ελ-

ληνική Δημοκρατία να φαίνεται και να είναι αδύναμη. Δεν μας επιτρέπεται να κάνουμε πίσω, δεν έχουμε δικαίωμα να υποχωρούμε.»

(Σχόλιο: ΑΡΑ, μέχρι τώρα και έκαναν πίσω και υποχωρούσαν!!! Το trio dixit!)

«Και σε ό,τι αφορά τις κρίσιμες επόμενες ημέρες, όλα τα μέλη και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ πρέπει να δώσουμε ενωμένοι τις δύσκολες μάχες τόσο στη Βουλή όσο και στην κοινωνία και με την ενότητά μας αυτή να εξοπλίσουμε τον Πρωθυπουργό, που θα διαπραγματευτεί την τελική και οριστική λύση για τη χώρα μας, στο πλαίσιο της Ε.Ε.»

* * *

(Σχόλιο. Δηλαδή, κατά τις ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ (ήτοι από το ...1981!), όπως verbatim ομολογούν οι συντάκτες της Επιστολής,

«ΥΠΗΡΕΑΝ ΛΑΘΗ, ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ!
ΥΠΗΡΕΕ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΚΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ,
ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ.
ΥΠΗΡΕΕ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ, ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ.
ΥΠΗΡΕΕ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΥΠΗΡΕΕ ΕΛΛΕΙΨΗ ΑΥΤΟΓΝΩ-
ΣΙΑΣ, ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.
Η ΧΩΡΑ ΔΑΝΕΙΖΟΤΑΝ ΣΕ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣ-
ΜΟΥ
ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΝΝΟΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟ-
ΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.
Η ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ
ΕΠΕΝΔΥΘΗΚΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ.»

Δηλαδή, οι άνθρωποι που έγραψαν σε εξομολόγηση μετανόιας αυτό το σαθρό κείμενο με αυτές τις σαφείς και αληθείς ομολογίες, έχουν το θράσος να θέλουν να κυβερνούν ΑΚΟΜΗ αυτόν

τον τόπο μέχρι την ...«τελική λύση», δηλ. την αλήστου μνήμης ...
solution finale!

Αλλά δεν χρειάζεται περαιτέρω απαρίθμηση για να συμπληρωθεί το ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ για να φέρει το τρίο των υπογραφόντων και όλα τα μέλη των κυβερνήσεων κατά τις τελευταίες ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ (από την μεταπολίτευση και εντεύθεν ή μήπως και προ;) στο ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ, για ιστορικούς λόγους, ΣΤΟ ΓΟΥΔΙ. Και το χειρότερο του θράσους των υπογραφόντων αυτό το πνευματικά σαθρό κείμενο και που φθάνει τα όρια του κωμικού, είναι ότι «τις κρίσιμες επόμενες ημέρες, όλα τα μέλη και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ πρέπει να δώσουν ενωμένοι τις δύσκολες μάχες τόσο στη Βουλή όσο και στην κοινωνία και να ...εξοπλίσουν τον Πρωθυπουργό (!), που θα διαπραγματευτεί (!) την «τελική και οριστική λύση» για τη χώρα μας, στο πλαίσιο της Ε.Ε.»

- προφανώς ΟΠΩΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΚΕ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΣ, ΠΡΩΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕ ΔΝΤ, ΚΕΤ, ΕΕ πουλώντας όλη την χώρα!!! «Τελική λύση», **La Solution Finale (!) και εδώ**, ακριβώς όπως ο Χίτλερ την υπεσχέθη εναντίον των θυμάτων του στα κρεματόρια.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

1η ΕΠΙΣΤΟΛΗ 6.8.2011

Αγαπητέ κ.Κ.,

Είστε το μοναδικό μέλος του ΠΑΣΟΚ για το οποίο έχω πλήρη σεβασμό για την ορθότητα της σκέψεως και το πολιτικό θάρρος. Σας συγχαίρω δε με χαρά για τις πρόσφατες παρεμβάσεις σας (τα βλέπουμε όλα, χάριν δορυφόρου, στην Γενεύη).

Παρά ταύτα, είναι απορίας άξιον πώς κανένα μέλος του ΠΑΣΟΚ δεν κατάλαβε εξ αρχής τον καταστρεπτικό για την Ελλάδα ρόλο του Ανδρέα Παπανδρέου ο οποίος είναι ο κύριος υπεύθυνος για το σημερινό κατάντημα. Υπεύθυνος διότι επηρέασε τον άκριτον μίμον Κωνστ. Καραμανλή (ή Εθνάρχη) να λάβει καταστρεπτικά μέτρα αμέσως μετά την μεταπολίτευση (δίωξη Νιάρχου και Ανδρεάδη «για να προλάβουμε τον Ανδρέα» κατά δήλωσή του προς τον Μαύρο - και το ολέθριο άρθρο 106 του Συντάγματος - δύο εγκληματικές πράξεις - όπως αποδεικνύουν οι αριθμοί, ήτοι ιδιωτικές ετήσιες επενδύσεις από 1953-1973 10%, αλλά μετά το Σύνταγμα του 1975 ...0.6%!!)

Αλλά υπεύθυνος είναι ο Ανδρέας όχι απλώς ως ηθικός αυτουργός κατά τα ανωτέρω αλλά και για την μετέπειτα εγκληματική οικονομική πολιτική που εγκαινίασε, όπως και πάλι δείχνουν οι αριθμοί, ήτοι 1981-1990, ΑΕΠ 1,5% (από το 8% μεταξύ 1953-1973) και

ιδιωτικές επενδύσεις 0,6% του ΑΕΠ!! Αλλά το χειρότερο, θεαματική αύξηση του δανεισμού, όχι για παραγωγικές επενδύσεις αλλά για αποκλειστική διανομή παροχών με σκοπό την ψηφοθηρία και την εξασφάλιση της εξουσίας. Με παράλληλο ξήλωμα όλων των βιομηχανικών επιχειρήσεων, διωγμό των εμπειρών επιχειρηματιών και παράδοση των ΔΕΚΟ που ελήστευσε από τους ιδιοκτήτες (αφού τους οδήγησε σε αδυναμία εμποδίζοντας την δανειοδότηση των Τραπεζών), στους «πρασινοφρουρούς» - απόδειξις πάλι των αριθμών όπως δείχνει το σχεδιάγραμμα της ανόδου δανεισμού στο 20πλάσιο εντός 9ετίας (1974 χρέος που αφήνει η Χούντα 335 εκατ € , 1980, χρέος 1,331 δις.€ --1989 19,66 δις.€ κλπ).

Ο κ. Πάγκαλος, ανάμεσα στις κουταμάρες που έχει πει, είπε και μίαν αλήθεια:

«μαζί τα φάγαμε ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΟΣ, ΕΞΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΘΙΣΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ!!!»

Το «εξαγοράς» ερμηνευόμενον «εξαγοράς ψήφων με διασπάθιση δημοσίου χρήματος!» Και το ερώτημα που προκύπτει, κ. Κ., είναι εσείς και τα τίμια στελέχη του ΠΑΣΟΚ (διότι υπάρχουν), περιλαμβανομένου και του κ. Προέδρου της Δημοκρατίας, αυτό το διάστημα τι κάνατε; Και πώς εξηγείτε το γεγονός ότι εγώ, από την Γενεύη, δημοσιεύω το βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος» το 1984 (το 1984) και γράφω, σελ 37 ΣΗΜ. 2:

«η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσον ιστορικώς τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή»;

Τώρα κάτι είπατε περί Γουδί. Τότε κανείς δεν είχε καταλάβει πού ο απατεών και παλιάνθρωπος οδηγούσε τον τόπο; ...

Ελπίζω ότι αυτά που σας λέω τουλάχιστον θα τα διαβάσετε και θα κάνετε την αυτοκριτική της συνειδησεώς σας, ως ΕΛΛΗΝ (και

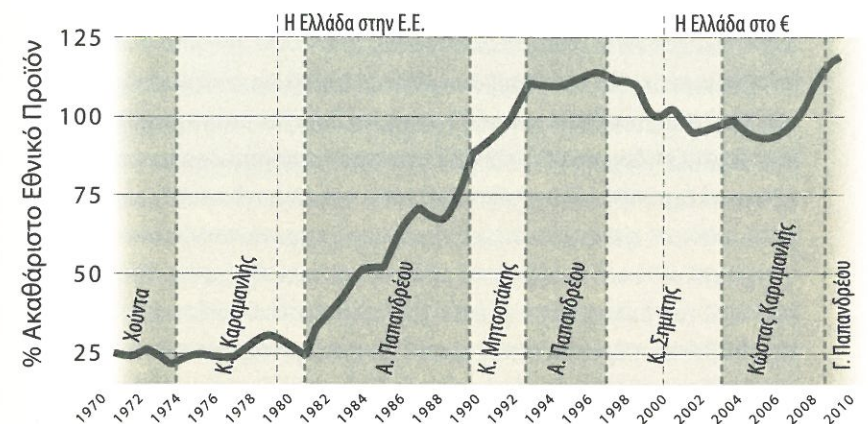
όχι ως «Πασόκος», ως λέγεται). Και τώρα κ. Κ. δεν έχετε καταλάβει τι ρόλο παίζει ο «μεταμφιεσμένος Έλληνας με Αμερικανική καρδιά» όπως είπε ο αδελφός του, ώστε να τον πετάξετε έξω από την χώρα που αρκετά μέχρι τώρα κατέστρεψε η Δυναστεία του; (Του πάππου του συμπεριλαμβανομένου διότι ίσως δεν έχετε ακόμη καταλάβει ότι η άνευ ηθικού ερείσματος πολιτική του είναι υπεύθυνη για την Χούντα! «ουδ' αν το μη ον ποιήσαι τι, ούτ' υπο του μη όντος γενοιτ' αν τι, ως είπε ο Ξενοφάνης - ή ex nihilo nihil fit).

Θα είμαι ευχαριστημένος εάν διαβάσετε το παρόν έστω και αν, όπως πιστεύω, δεν καταδεχτείτε να απαντήσετε.

Με εκτίμηση

Dr Nicolas Kaloy-Καλογερόπουλος, Γενεύη.

GREEK PUBLIC DEBT

Πού επήγαιναν αυτά τα κεφάλαια; Έχει ενδιαφερθεί μία κυβέρνηση να διερευνήσει; Πρόκειται να τιμωρηθούν οι υπαίτιοι με βάση την Αρχή του Ποινικού Δικαίου περί Ειδικής και Γενικής Προλήψεως;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΜΕΛΟΣ ΠΑΣΟΚ
(συνέχεια)

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ 1η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητέ κύριε Καλογερόπουλε,

Πρώτα-πρώτα παρακαλώ να μου στείλετε αν επιθυμείτε το κείμενο (ή σχεδιάγραμμα) που μνημονεύετε στην από 8/6/11 ηλεκτρονική επιστολή σας, το οποίο δεν κατώρθωσε να «αναγνωρίσει» ο υπολογιστής μου λόγω διαφοράς προγράμματος. Συνεχίζοντας πρέπει να σας πω ότι αδικείτε πολλούς, μεταξύ των οποίων κι εμένα, με την επιστολή σας. Αδικείτε όμως και τον εαυτό σας. Ιδού γιατί: Συμβαίνει να σας γνωρίζω από τα κείμενά σας, που άρχισα να διαβάζω εδώ και 4 δεκαετίες στα «Πολιτικά Θέματα».

Ειλικρινώς, δεν αντιλαμβάνομαι πώς ένας λόγος τόσο ελκυστικός για μένα, τουλάχιστον στη γραφή, τη δομή και το περιεχόμενό του, άλλαξε τόσο πολύ ώστε να καταντά – συγχωρείστε με - αποκρουστικός. Φοβάμαι ότι λόγοι που εσείς ασφαλώς γνωρίζετε και όχι μόνο η έκτοτε εμφανέστατη, αλλά σεβαστή σε μένα, πολύ συντηρητική ιδεολογία και δυσάρεστες προσωπικές σας εμπειρίες αφαίρεσαν από τα γραπτά σας –όπως οι δύο ηλεκτρονικές επιστολές που έχω λάβει ως τώρα, ίσως και τρεις - τα χαρίσματα που εμένα, παρά την ιδεολογικό-πολιτική μας απόσταση, με ικανοποιούσαν γιατί κέντριζαν το ενδιαφέρον και τον προβληματισμό μου. Προφανώς, αντιλαμβανόμενος κι εσείς αυτή την αδυναμία τους, προεξοφλείτε ότι δεν είναι άξια απάντησης – «πιστεύω ότι δεν θα καταδεχτείτε να

μου απαντήσετε» καταλήγετε. Να όμως που σας απαντώ, γιατί παρά ταύτα πιστεύω ότι είστε σε θέση, με περισσότερη ψυχραιμία, να δείτε και την άλλη πλευρά, κάτι που ισχύει για όλα τα πράγματα, τα γεγονότα και τους ανθρώπους.

Παράδειγμα: Εσείς με τόση ιστορική γνώση και αγάπη για την πατρίδα, ως Έλλην και όχι ως «βασιλόφρων» κι εγώ – ως Έλλην και όχι ως «πασόκος!» - δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αν υπάρχει σήμερα μη ακρωτηριασμένη η Ελλάδα το χρωστάμε –έτσι τουλάχιστον αναγνώρισε το ΚΚΕ μιλώντας για το Λίβανο, την Καζέρτα και τα Δεκεμβριανά - ΚΑΙ στον «παππού» όπως τον αναφέρετε, τον Γεώργιο Παπανδρέου.

Επίσης, ζώντας πάνω από 60 χρόνια στην πολιτισμένη Ελβετία, μακριά από εμάς τους «Βαλκάνιους», πώς μπορείτε να χρησιμοποιείτε ύβρεις - «παλιάνθρωπος» για τον Ανδρέα Παπανδρέου, «μίμος» για τον Κων/νο Καραμανλή κ.α. Ακόμη, θα πρέπει να θυμάστε την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας το 1981 λόγω της ραγδαίας αποβιομηχάνισης, της πετρελαϊκής κρίσης του '79 και της αθρόας εκτύπωσης από την Τράπεζα της Ελλάδος πληθωριστικού χρήματος και ως μόνιμος κάτοικος της Ελβετίας να γνωρίζετε ίσως ότι τα επί μια 30ετία δεσμευμένα στην Τράπεζα της Ελλάδος αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων με μηδενικά ή ασήμαντα επιτόκια, όταν ο πληθωρισμός έτρεχε με 20-25%, διοχετεύονταν μέσω των κρατικών ή και ιδιωτικών (Ανδρεάδης κλπ) Τραπεζών σε επιχειρηματίες που αντί εκσυγχρονισμού των βιομηχανιών τους προτιμούσαν να τα καταθέτουν στις Ελβετικές Τράπεζες ώστε προσφύως ο «παππούς» έλεγε ότι στην Ελλάδα ακμάζουν οι βιομήχανοι και καταρρέουν οι βιομηχανίες, τις οποίες βέβαια εγκατέλειπε ο ένας μετά τον άλλον οι «εθνικόφρονες», συνήθως, ιδιοκτήτες τους, καταγγέλοντας ότι το

«σοσιαλιστικό» ΠΑΣΟΚ θα αρπάξει τις επιχειρήσεις τους και δημιουργώντας κλίμα οικονομικής και πολιτικής αστάθειας μαζί με την ηγεσία των Ε.Δ. που έθεσαν τις παραιτήσεις τους στη διάθεση του Κ. Καραμανλή, ως ΠτΔ το βράδυ της 18ης Οκτωβρίου 1981 μη ανεχόμενοι τη λαϊκή ετυμηγορία. Το καταθέτει ο Κ. Καραμανλής στα απομνημονεύματά του τονίζοντας ότι τους συγκράτησε διαβεβαιώνοντάς τους ότι πήγε στην Προεδρία για ν'αντιμετωπίσει τον Α. Παπανδρέου ως πρωθυπουργό της χώρας - και τη λαϊκή θέληση-, αν προχωρούσε σε ανατροπή της πολιτικής που εκείνος είχε χαράξει!

Αλλά, προς θεού κύριε Καλογερόπουλε, όλα τα περίμενα αλλά ότι ο Γ. Παπανδρέου είναι υπεύθυνος για την χούντα, αυτό ούτε ο Κωνσταντίνος έχει τολμήσει να το πει. Ούτε ότι ο Ανδρέας φταίει γιατί ο Καραμανλής αποφάσισε «να διώξει Νιάρχο και Ανδρεάδη». Πρώτα-πρώτα τον μεν Νιάρχο δεν τον ενόχλησε καν, όπως και τον άλλο μεγάλο πατριώτη Ωνάση από τον οποίο αγόρασε ο Καραμανλής σκανδαλωδώς την Ο.Α. Όσο για τον Ανδρεάδη εσείς, ως πλέον οικείος ιδεολογικώς με αυτούς, δεν γνωρίζετε τους λόγους -προσωπικούς και πολιτικούς - για τους οποίους οι δύο αυτοί φίλοι - και πολλά άλλα - έγιναν από «δεκαοχτώ χωριά» στη διάρκεια της Δικτατορίας; Χρειάζονταν τον Ανδρέα ο Καραμανλής για να «τιμωρήσει» τον Ανδρεάδη;

Κλείνοντας, πάντως, θέλω να σας ευχαριστήσω και να σας πω ότι με ιδιαίτερη ικανοποίηση θα διαβάζω ό,τι μου γράφετε ακόμα και αν, ελλείψει χρόνου, αδυνατώ ν'απαντώ - γιατί αναγνωρίζω ότι διαθέτετε εμπειρία και γνώση, ενδιαφέρεστε για την κοινή μας πατρίδα, ενώ ειλικρινώς και αυθορμητώς διατυπώνετε το δικό σας «πιστεύω», κι αυτά όλα μας λείπουν όλο και περισσότερο τώρα, μάλιστα, που τόσο τα χρειάζεται η Δημοκρατία μας - έστω και ...αβασίλευτη!... Κ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΜΕΛΟΣ ΠΑΣΟΚ

(συνέχεια)

Κόρινθος 14.8.11

Αγαπητέ κ. Κ.,

Μικρό διάλειμμα Σαβατοκύριακου για την ευχάριστη συνέχεια του debate. Αρχίζω πρώτα το «περί ύβρων»! Αποκαλώ τον μεν «μίμον», τον δε «απατεώνα και παλιάνθρωπον», Ναι! Το χαρακτηρίζετε «ύβριν», το χαρακτηρίζω «διαπίστωσιν». Σε κοσμικές συγκεντρώσεις πράγματι τέτοιοι χαρακτηρισμοί δεν επιτρέπονται λόγω της γνωστής συμπεριφοράς κατά τα «κατά συνθήκην ψεύδη» (και ο Πλάτων μιλά για «τα ψεύδη τα εν δέοντι γιγνόμενα» (Πολ. 414β). Αλλά η ιστορία δεν είναι «κοσμική δεξίωσις». Οι δύο αυτοί άνθρωποι, κ. Κ, ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ την Ελλάδα, και αυτό ως Έλλην που δεν έχει ουδέν ίδιον συμφέρον (ως μονίμως διαμένων στην Ελβετία) δεν το συγχωρώ. Και δεν το συγχωρώ διότι ξέρω (ΞΕΡΩ) πώς θα ήταν η Ελλάδα σήμερα και βλέπω (ΒΛΕΠΩ) πώς την κατήντησαν. Σήμερα η καταστροφή συνεχίζεται με αύξουσα επιτάχυνση, με το off-spring κυρίως ενός εξ αυτών.

ΔΙΑΤΙ ΤΗΝ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ;;

Ας αρχίσουμε από την 10ετίαν του 1962. Επικαλείσθε τον «θεόν» διότι θεωρώ ότι ο πατήρ «είναι υπεύθυνος για την χούντα». Αλλά και εγώ λέγω «προς θεού» κ. Κ. δεν το βλέπετε; Όταν ο πατήρ εκραύγαζε κατά τον περίφημον «ανένδοτον» «με την δάδα της ΕΔΑ θα πυρπολήσωμεν την Ελλάδα» (μεσούντος του ψυχρού πολέμου!), θυμάμαι ότι ο αγνός πατριώτης Παν. Κανελλόπουλος

που τον είχε πλάϊ του σε μια συγκέντρωση στην Μητρόπολη, τον έβλεπε και του είπε «ξέρεις πού οδηγείς την Ελλάδα;». Αλλά και ποιος δεν ήξερε τότε πού αυτός ο έξαλλος γέρον οδηγούσε την Ελλάδα; Και την οδήγησε. Και την επυρπόλησε! Ο ίδιος είχε καλέσει τότε (όταν ήταν πλέον πολύ αργά) περί τους 30 βουλευτές του και προσεπάθησε να τους συγκρατήσει λέγων

«καμαρώστε τα έργα των χειρών σας, πάει η δημοκρατία, πάτε κ' εσείς. Η δικτατορία έρχεται και τίποτε δεν μπορεί να την σταματήσει». (τα δημοσίευσα τότε με επιστολή μου στην ΕΣΤΙΑ).

Δεν ξέρω αν τότε είσαστε παρών στην πολιτική ζωή και γι' αυτό δεν τα θυμόσατε αυτά. Αλλά αυτά είναι γεγονότα γραμμένα στην ιστορική μνήμη.

Και ερχόμαστε τώρα στον 2ον υπαίτιο της καταστροφής. Τον λεγόμενο «Εθνάρχη»! Σας έστειλα στην προηγούμενη επιστολή μου τους αριθμούς (είδος μη διαψεύσιμο) και σας έστειλα με fax το σχεδιάγραμμα του χρέους που ομιλεί κραυγάζον χωρίς λέξεις!. Επαναλαμβάνω: 1953-1973 ετήσια αύξηση ΑΕΠ 8%, Ιδιωτικών επενδύσεων 10% - Εξωτερικόν χρέος το αντίστοιχον 335 εκατ. Ευρώ! (δηλ. μηδαμινόν). Τότε οι Έλληνες της διασποράς και οι ξένοι κατήχοντο από μανίαν επανόδου στην Ελλάδα (guêe vers la Grèce). Ιταλός φίλος μου εφοπλιστής μου έλεγε (θαυμάζων) «Για να πηγαίνει ο Ωνάσης και ο Νιάρχος στην Ελλάδα, θα πει ότι υπάρχει μέλλον». Και υπήρχε, κ. Κ., μέλλον λαμπρόν εάν οι ως άνω αριθμοί συνεχίζοντο!

Αλλά μετά την πτώση της χούντας (του Ιωαννίδη, ο οποίος βασιλεύσε ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ...«ΗΡΩΕΣ» ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ!!! - εάν πείτε και πάλι «προς θεού...» τότε θα σας απαντήσω δια μακρών δια τί αυτοί οι ...«ήρωες» που τους γιορτάζετε, υπήρ-

ξαν ένα από τα μοιραία κτυπήματα κατά της Ελλάδος!), μετά λοιπόν την πτώση της χούντας, κατέφθασεν ο «Εθνάρχης»! Εμπλεκος «σοσιαλισμού» ο οποίος τότε ήτο της μόδας (παρά τω φίλω Giscard). Αλλά κυρίως, κυρίως, αντιμέτωπος του «επαγγελματικού» του εχθρού ο οποίος τότε εξαπέλυε μύδρους «ενάντια στο μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο» και αναθεμάτιζε τους «εφοπλιστές που πίνουν το αίμα του λαού», κλπ. (έδωξε τότε όλους τους Έλληνες επενδυτές και σήμερα ο γιός του προσπαθεί να προσελκύσει ...Τούρκους!!!)

Θα είναι μακρός ο λόγος αν αναπτύξω την ανιούσαν διαλεκτική επί του ΔΙΑΤΙ το έκανε αυτό, παρά τις οικονομικές του (υποτιθέμενες) γνώσεις. Ο «Εθνάρχης», από το άλλο μέρος, στερούμενος βαθείας μορφώσεως, ελησμόνησε την επί των ημερών του πρότερη ανάπτυξη της Ελλάδος (ΑΕΠ 8%, Ιδιωτ. Επενδ. 10%), δηλώνει τότε στο Ελσίνκι «και εγώ είμαι σοσιαλιστής», εξηγεί στον Γ. Μαύρο (ως καλώς γνωρίζω έσωθεν) «για να προλάβουμε τον Ανδρέα»(!) και τι κάμνει, ΜΙΜΟΥΜΕΝΟΣ ακρίτως το τότε πνεύμα της εποχής; Δύο εγκλήματα, δύο πράξεις οι οποίες υπήρξαν τραγικώς μοιραίες για το μέλλον της Ελλάδος.

(α) διώκει τον Νιάρχον και Ανδρεάδη,

(β) γράφει το άρθρον 106 του Συντάγματος, ίδια την παράγραφον 3!

Τότε, ανεκδοτολογικώς αναφέρω, μου ετηλεφώνησε από την Ζυρίχη γνωστός οικονομικός παράγων: «ούτε δραχμή πλέον στην Ελλάδα»! Και ο μεν Ανδρεάδης εδικαιώθη στο Δικαστήριον αλλά, «το σπέρμα έβλαστε μέγα»!! Το ίδιο μοιραίον έτος, το ΑΕΠ έπεσε στο 3,5% και οι Ιδιωτικές Επενδύσεις στο (προσέχτε κ. Κ.), στο 0.6% (μηδέν, έξη)! Και μου γράφετε: «χρειαζόταν τον Ανδρέα ο Κα-

ραμανλής για να ΤΙΜΩΡΗΣΕΙ τον Ανδρεάδη;». Σας απαντώ («ως πλέον οικείος»), ΝΑΙ. Διότι αυτόν εμμείτο, υπνωτισμένος από την προφανή επιτυχία του. Και εδώ ισχύει τόσο η «ανιούσα» όσο και η «κατιούσα» διαλεκτική κατά την μεθοδολογία του Πλάτωνος. Η «ανιούσα», οδηγούμενη «μέχρι του ανυποθέτου» (cf. Πολ. 511β) σκοντάφτει στην ΜΙΜΗΣΗ του δημιουργηθέντος από τον Ανδρέα (αλλά και του εις Γαλλίαν επικρατούντος τότε) κλίματος (εξ ου και η ... «ύβρις», την οποίαν επαναλαμβάνω, «ΑΚΡΙΤΟΣ ΜΙΜΟΣ»!).

Η «κατιούσα», αναφέρεται στις ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ μιας πράξεως. Γνωρίζετε ασφαλώς ότι ο χαρακτηριστικός ρόλος του «πολιτικού ηγέτη» (Statesman) είναι ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ. Για τον μη ικανόν «να προβλέπει», αγαπητέ κ. Κ., ισχύει μια άλλη ...«ύβρις»: το «βλαξ»! (βλ. το βιβλίο μου «Η πολιτική σημασία του βλαξ»). Περί αυτού πρόκειται. Έχουμε εδώ το σημείον αρχής της καταστροφής, με δύο πρωταγωνιστές, τον ...«Χαρισματικόν» και τον «Εθνάρχη»!! Το τι οδήγησε τον ένα στον δρόμο της καταστροφής το είδαμε (με όρους...«ύβρεις», ως «άκριτος μίμος» και «αμόρφωτος χωρικός βλαξ»). Το τι οδήγησε τον άλλον εξ Αμερικής (αν και «επιστάμενον» και «λίαν ευφυή») να κηρύξει τον πόλεμον εναντίον του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» αποφεύγω να αναλύσω εδώ για να αποφύγω την μακρηγορία! Πιστεύω ότι πρέπει να το γνωρίζετε – αυτήν την «αυθάδη προς το συμφέρον» ευφυά ενατένιση. Θα προσθέσω ένα μόνο ανεκδοτολογικό στοιχείο για να σας διευκολύνω στο συμπέρασμα. Όταν έγραφα τον δεύτερο τόμο του βιβλίου μου «Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος», 3 Τόμοι, (Έπαινος της Ακαδημίας Αθηνών, 2002) όπου και η ανάπτυξις του Ανατολικού Ζητήματος, έπεσα στον εξής διάλογο μεταξύ του Τσάρου Νικολάου Α', ο οποίος είχε «εγκαταλείψει τα σχέδια

και όνειρα της Αικατερίνης» και του Άγγλου Πρέσβεως στην Πετρούπολη Sir Hamilton Seymour το 1853 όπου σε βάσεις αμοιβαίας φιλίας και αμοιβαίων συμφερόντων συμφωνούν ότι

«δεν θα επιτρέψουμε ποτέ την ανασύσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ή τόση ανάπτυξη της Ελλάδος ώστε να γίνει μεγάλη δύναμις» (βλ. J.A.R. Marriott, *The Eastern Question* σ.230).

«Δεν θα επιτρέψουμε ποτέ», αγαπητέ κ. Κ.! Και η Ελλάς, με ανάπτυξη 8% και ιδιωτικές επενδύσεις 10% επί μίαν 20ετία, επήγαινε ακριβώς να γίνει Μεγάλη Οικονομική Δύναμις και έπρεπε να σταματήσει - δεν θα επεκταθώ εδώ σε λογικά συμπεράσματα που είναι διαφανή!

Και ερχόμεθα τώρα στο μοιραίον έτος 1981 με τον θρίαμβον του σοσιαλισμού στην Ευρώπη και στην Ελλάδα. Και ο μεν θρίαμβος στην Ευρώπη (Γαλλία) ετελείωσε αδόξως όπως εξέφρασε το ιστορικό συμβάν, ευγλώττως, ο Γάλλος πολιτικός Fabius: «από τον socialisme έμεινε μόνο το social»! Το «social», το Κράτος-Πρόνοια, το οποίον (ειρήσθω εν παρόδω) στην Ελβετία της ...«πλουτοκρατίας», είναι το τελειότερο ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ! Αλλά ο θρίαμβος στην Ελλάδα εξηκολούθησε μακρότερον, με τον συνεχή διωγμόν ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» ως πυρήνος εξασφάλισεως των συμφερόντων σχετικών με την Λογική του Ανατολικού Ζητήματος. Με το πρόσθετο μέτρο, την συστηματική εξόντωση και διάλυση κάθε βιομηχανίας η οποία είχε απομείνει. Εκδίωξη του δημιουργού επιχειρηματία και παράδοση της επιχειρήσεώς του στους Πρασινοφρουρούς. (π.χ. η Ελλάς είχε φθάσει να εξαγει ψυγεία στην Γερμανία - πού είναι η ΙΖΟΛΑ;; κλπ, κλπ.). Απομένει ακόμη σήμερα η Δύναμις της Εμπορικής Ναυτιλίας και εκεί θα πρέπει να κατατάξετε τον ιδιαίτερο ζή-

λο του Διαδόχου για την κατάργηση του Υπουργείου Ναυτιλίας ως πρώτη πράξη όταν το 2009 εκέρδισε με ψευδείς υποσχέσεις τις εκλογές. Ελπίζεται ότι με την εγκατάλειψη και περαιτέρω δίωξη των Ελλήνων εφοπλιστών, οι τελευταίοι θα αναγκασθούν σε αλλαγή σημαίας για τις ανάγκες του Στόλου τους, επομένως η Ελλάς θα στερηθεί και αυτής της Μεγάλης Δυνάμεως που της απέμεινε! Σύμφωνα, με εντολές.

Σας υπενθυμίζω ότι ο Πρόεδρος της Ενώσεως Βιομηχάνων επισκέφθη τον Ανδρέα Παπανδρέου στις 1.8.1984 και του είπε ότι «οι κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις, των οποίων οι ζημιές καλύπτονται από το δημόσιο χρήμα, πωλούν τα προϊόντα κάτω του κόστους με συνέπεια να οδηγούν τις ιδιωτικές επιχειρήσεις σε εξόντωση». Οπότε ο «μεγάλος οικονομολόγος» απήντησε με το εκπληκτικόν «αυτό δεν το είχα συνειδητοποιήσει»! (βλ. «Ακρόπολις», 5.8.1984 και το βιβλίο μου «Η Πολιτική Σημασία του Βλακός» σ.76). Εγώ παρακολουθούσα στην Γενεύη την δημιουργηθείσα ψυχολογία των κεφαλαιούχων επενδυτών, Ελλήνων και ξένων. Έτσι, το 1984 (το 1984!) έγραφα στο βιβλίο μου «Ο Μαρξιστικός Μύθος», σελ 37, ΣΗΜ 2:

«η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι τόσον ιστορικά τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή».

Διότι μιλάτε για «διαφυγή των κεφαλαίων στην Ελβετία» αλλά και πάλιν σας παρακαλώ να χρησιμοποιήσετε την ανιούσαν διαλεκτική, με το ερώτημα «ΓΙΑΤΙ έφευγαν στην Ελβετία, ενώ προ του 1973 εισέρρεαν στην Ελλάδα»;; Γιατί, κ. Κ.; Ποια είναι η ΠΡΩΤΗ ΑΙΤΙΑ;; Και σας αναφέρω προσωπικήν μου εμπειρία. Βρισκόμουν στην Washington το 1985 όπου ένας Ελληνοαμερικανός κεφαλαιούχος μου είπε «έμεινα 6 μήνες στην Ελλάδα για να κάνω

μια επένδυση, τα μάζεψα και έφυγα ΔΙΟΤΙ εδίσταζαν όλοι να βάλουν υπογραφή μη θεωρηθούν ότι ευνοούν το κεφάλαιο! Αποτέλεσμα της δαιμονοποίησης του «μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφάλαιου» (ποιός εισήγαγε αυτό το σύνθημα και αυτήν την νοοτροπία στην Ελλάδα; Και ποιος ήταν ο «μίμος»;;). Και κάτι άλλο. Η αναχώρηση της PIRELLI προς την Τουρκία, άλλων προς Μάλτα, ενός Ινδού που εγκατέστησε βιομηχανία αυτοκινήτων στον Βόλο και έφυγε μετά 2 χρόνια διότι τα αποθρασυνθέντα Συνδικάτα, κατευθυνόμενα από το ΠΑΣΟΚ, δεν τους άφηναν να εργασθούν με τις συνεχείς απεργίες τους!

Αλλά μέσα σε αυτό το κλίμα, κ. Κ., μόνον ένας ηλίθιος θα άφηνε τα κεφάλαιά του στην Ελλάδα και δεν θα τα σώρευε για να τα σώσει στην Ελβετία ή όπου αλλού! Πώς πράγματι οι «εθνικόφρονες» ιδιοκτήτες τους, καταγγέλοντας το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ ότι θα αρπάξει τις περιουσίες τους και δημιουργώντας κλίμα οικονομικής και πολιτικής αστάθειας» (όπως λέτε) δεν θα έφευγαν ...«όπου φύγει φύγει»;; Αλλά και εδώ, η διαλεκτική της ανιούσας και κατιούσας θα πρέπει να σας οδηγήσει για την ανεύρεση του ΜΕΓΑΛΟΥ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!! Ακολούθως, με την απουσία ιδιωτικών επενδύσεων, η αύξουσα ανεργία με χιλιάδες ανέργων αναγκάζει την κυβέρνηση (κάθε κυβέρνηση) να προβεί σε διορισμούς στις δημόσιες υπηρεσίες. Για την κάλυψη της καταστροφής αρχίζει με τον Ανδρέα Παπανδρέου το «easy money system» με τον αχαλίνωτο δανεισμό από το 1981 (βλ. το σχετικό διάγραμμα) που κατέστη ακόμη θρασύτερος χάρη στα χαμηλά επιτόκια που εξησφάλιζε η ένταξη της Ελλάδος στην ΕΕ. Η «επάρατη» χούντα (του ΑΕΠ 8% και Ιδ. Επενδ. 10%!) άφησε την εξουσία με μηδαμινό ποσόν χρέους (αντί-

στοιχου προς 335 εκατ. Ευρώ). Ο δανεισμός όμως αντί να τροφοδοτεί τις βιομηχανίες σπαταλάται σε καταναλωτικές προσφορές (για την ανήθικη εξαγορά ψήφων) οι οποίες, με την αναγκαστικά συνεπακόλουθη αύξηση των εισαγωγών και την πληρωμή των τόκων, απαιτούσαν νέα δάνεια (δια ανάλογον σχέδιον ο Madoff στην Αμερική βρίσκεται στην φυλακή!). Δεν είχε ο «οικονομολόγος» αντιληφθεί «πού οδηγούσε τον τόπο»; Το είχε (όπως προηγουμένως ο πατέρας του!) αφού είχε πει «ή η Ελλάδα θα φάει το χρέος ή το χρέος την Ελλάδα» αλλά εξακολουθούσε τον ανέντιμο δρόμο, (όπως προηγουμένως ο πατέρας του!) Δια τι όχι; Μόνον η συνταξιοδότηση 175,000 πλασματικών «αντιστασιακών» εξησφάλιζε δια βίου τουλάχιστον 300,000 νέων φανατικών ψηφοφόρων, ποσοστόν ικανό να εγγυάται «αιώνια διακυβέρνηση». Τελικώς ο Πάγκαλος ομολογεί με επαινετή ειλικρίνεια:

«τα φάγαμε μαζί ακολουθώντας μια πρακτική αθλιότητας, εξαγοράς και διασπάθισης του δημόσιου χρήματος»

η «αθλιότης» αναφέρεται στο πρόσωπο (εξ ου και η ...ύβρις «παλιάνθρωπος»! ο.ε.δ.), η «εξαγορά» στο δελεαρ ψηφοφόρων, η «διασπάθιση» στη ρεμούλα και πλουτισμό με «δωράκια» της κλεπτοκρατίας! (Σας απέστειλα το σχεδιάγραμμα του δανεισμού με fax, βλέπετε ποιος άρχισε χειρών αδικιών;; το 1981;;).

Συνελόντι ειπείν, κ.Κ., σας δηλώνω ότι και εγώ είμαι (α) «εθνικόφρων» και (β) «αριστερός».

(α) «Εθνικόφρων» μεν, εάν αυτό σημαίνει ότι «αγαπώ την πατρίδα», κατά τον ορισμόν της «πολιτικής αρετής» που οφείλεται στον Montesquieu. Σε πλήρη αντίθεση με τον δικό σας κ. Σημίτη τον οποίον υπηρετήσατε πιστά και ο οποίος γράφει:

«Η πολιτική μας είναι να ενισχύσουμε με κάθε τρόπο και κάθε μέ-

σο την αδιαφορία απέναντι σε εξελίξεις με ιδεολογικό προσανατολισμό, μια χωρίς απήχηση χριστιανική παράδοση. Να εμποδίσουμε και να αποτρέψουμε ΜΕ ΚΑΘΕ ΚΟΣΤΟΣ την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους και στην χριστιανική παράδοση που αποδυναμώνει και εγκυμονεί κινδύνους σε μια σύγχρονη παρουσία, που πρέπει να έχει η Ελλάδα» (sic!!!) [βλ. «Εθνικιστικός Λαϊκισμός ή Ελληνική Πολιτική»;» σελ. 75].

Ή, για να έρθουμε και στον σημερινό γόνο της Δυναστείας τον οποίον επίσης υπηρετείτε, του οποίου ο αδελφός γράφει

«είμαι ένας μεταμφιεσμένος Έλληνας με Αμερικανική καρδιά»...

αλλά περί αυτού η Ιστορία θα έχει πολλά να γράψει και σε σύντομο χρόνο για τα πολλά χειρότερα τα οποία έρχονται και εις τα οποία, δυστυχώς, κατ' ανάγκην μετέχετε, willy-nilly όπως λένε οι Αμερικανοί φίλοι σας και προστάτες.

(β) «Αριστερός» δε, εάν αυτό σημαίνει οπαδός του Κράτους-Πρόνοια κατά το πρότυπο της Ελβετίας (μοναδικό στην Ευρώπη και στον Κόσμο). Η διαφορά μου με τους κοινώς αποκαλούμενους «αριστερούς» είναι μόνον ως προς τα μέσα. Αυτοί διώκουν και μισούν την «πλουτοκρατία», εγώ - που «πολλών ανθρώπων ίδον άστυα και νόον έγνων» - γνωρίζω ότι χωρίς την «πλουτοκρατία» δεν γίνονται επενδύσεις και συνεπώς δεν ευοδούνται τα συμφέροντα των εργαζομένων ούτε αναπτύσσονται τα Κράτη. Αυτοί, με τον «αριστερισμό» τους έχουν καταστρέψει το μέλλον των εργαζομένων, εγώ με τον «αριστερισμό» μου βλέπω την μόνη δυνατότητα οικονομικής αναπτύξεως, ευημερίας και Κράτους-Πρόνοιας!

Επωδός:

Μεταξύ 1953 και 1973, κ. Κ., η Ελλάς «επήγαινε» να γίνει μεγάλη οικονομική δύναμις, στην ξηρά όπως έγινε η ΠΡΩΤΗ ΔΙΕΘΝΩΣ στην θάλασσα. ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ;;; ΠΟΙΟΙ ΤΗΝ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ;;; This is the question.

Θα ευρίσκομαι στην Ελλάδα μέχρι τέλος Σεπτεμβρίου. Τακτοποιώ τώρα τα του Βραβείου Kaloy με φορέα την Ακαδημία Αθηνών και πηγήν το Ίδρυμά μου Fondation Kaloy (κατόπιν πολλών υποστηρικτών διεθνώς) με έδραν την Κόρινθο και την Γενεύη. Περί αυτού περισσότερα στο www.kaloyprizeinternational.com όπου εκτίθεται και η σχέση της φιλοσοφίας με τις έρευνες επί της λειτουργίας του εγκεφάλου (brain function research). Όθεν, κυρία μου απασχόλησις σήμερα (είμαι 88 ετών) είναι η φιλοσοφία όπου προσπαθώ, δια του Βραβείου, να κάνω διεθνώς γνωστόν έναν νέο κλάδο που αποκαλώ «experimental philosophy», πειραματική φιλοσοφία, και θεραπειάς αυτής, όπως και κατά την αρχαιότητα, ως αναπόσπαστο μέλος τόσο θεωρητικώς όσο και πρακτικώς, είναι η πολιτική τέχνη.

Τον Σεπτέμβριο που τελειώνουν τα μπάνια θα βρίσκομαι συχνότερα στην Αθήνα. Θα ήμουν ευτυχής εάν θέλατε να συναντηθούμε.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Νικ. Καλογερόπουλος-Kaloy

B.Sc.(econ) ΑΣΟΕΕ και London School of Economics,

B.Sc.(philosophy), Ph.D.(Philosophy, Université de Genève)

τέως Στέλεχος διεθνών οργανισμών (Genève)

<www.nicolaskaloy.com>, <www.kaloyprizeinternational.com>

[ΣΗΜ. Δεν έλαβα έκτοτε καμιάν απάντηση από τον κ. Κ.!!]

HOW TO LEAVE THE EURO

By STERGIOS SKAPERDAS

Published: November 9, 2011

Haut du formulaire

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΣΚΑΠΕΡΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ
ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ
ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΒΑΡΥΝΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

HAVING been led down an ever-worsening spiral by the euro zone and its own government, Greece now faces two options, both of them painful: stay the course, or default and exit the monetary union.

Each presents difficulties and uncertainties, but in the long run there is no question that default, and a return to the drachma, offer the better chance of economic growth and employment.

Staying the course — which, despite the impending change of government, is still Greece's plan — means continuing austerity and unemployment for the foreseeable future. The young and skilled will go abroad, leaving behind an older, less productive and needier population to endure a crushing debt. In the meantime, all important economic decisions will be made in Paris, Berlin and Brussels.

Default at Greece's initiative, by contrast, would allow Greece to influence its destiny. The process would be largely governed by Greek law, instead of its being a matter of private discussions between the German chancellor and the French president, and would thus lead to a more sustainable debt burden.

Because of problems with financing Greek banks and pension funds, default would be likely to mean leaving the euro. But that's a good thing, as it would give Greece control of its own monetary policy. This is especially important now, with Greek credit and liquidity severely restricted, most critically in its vital small-business sector. Moreover, since the "new drachma," as the post-euro currency might be called, would depreciate, both tourism and exports would rise, and imports decrease, all of which would make Greece more competitive. So why have Greek leaders stuck with the euro at all? In part, it's because the thought of defaulting and leaving the euro after nearly a decade is so intimidating. But while not without costs, it would in fact be relatively straightforward, especially if preparation is underway behind the scenes.

To minimize the number of days banks would need to be closed, the decision to move to the new drachma should be made on a Friday. Bank deposits and domestic debt would be immediately converted to new drachmas at the initial exchange rate. It would fall to the Greek courts to determine whether pre-2010 public debt would follow suit, but there is no reason to think they would treat it any differently from domestic debt.

Loans from the European Union and the International Monetary Fund, though, would probably be kept in euros. That's a problem, because once Greece leaves, the euro itself would substantially increase in value — and thus the loans' price in drachmas would increase. But since incomes would also drop if the country stayed in the euro zone, the real, productive resources the country would need to service that debt wouldn't be much different.

Apart from these steps, the transition would take time. It could

take perhaps months to print enough new drachmas to support domestic transactions, and during that time euros would stay in circulation. Banks would also need time to adjust their accounting, computers and clearing routines. Still, a few distinctive details of the euro aside, managing the transition from one currency to another is well understood: the change of currencies that followed the breakup of Czechoslovakia, for example, took several weeks and by all accounts went well. True, such a move would close off access to international bond markets, making bilateral borrowing from another country Greece's only option abroad. But this is less a concern than some think, because Greece is soon expected to achieve a primary budget surplus (the government budget surplus, excluding interest on debt) which would make domestic borrowing sufficient.

Initially, foreign exchange would be scarce, making it harder to import essential goods. In the short term, then, Greece would need to limit the outflow of foreign capital, an aggressive but not uncommon practice. The private, euro-denominated external debt of banks and other companies would also need support through government guarantees. Some of these steps may seem daunting, but they are not much different from what Greece faced before its adoption of the euro. In any case, the policies followed so far have demonstrably failed. Greece must contemplate, and then undertake, an exit from the euro zone. The sooner a transition occurs, the better for everyone.

Stergios Skaperdas is a professor of economics at the University of California, Irvine.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Η EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA (ELG), Think Tank διπλωματών και επιστημόνων, Ελλήνων και ξένων, εγκατεστημένη στην Γενεύη, έχει επιδείξει διεθνή δράση από πολλών ετών με σκοπό την προώθηση της Ευρωπαϊκής ιδέας. Η σύγκριση των συστημάτων διακυβερνήσεως των διαφόρων Ευρωπαϊκών χωρών από Επιτροπή της ELG έχει καταλήξει σε Πόρισμα το οποίο προβάλλει το Ελβετικό σύστημα διακυβερνήσεως ως Πρότυπο, δίκην Μικρογραφίας, για τον τρόπο διευθετήσεως του πολιτικού συστήματος της συνομοσπονδιακής ενώσεως των λαών της Ευρώπης σε μία *Confederatio Europaea*.

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Ελβετικού συστήματος, ηλικίας περίπου 700 ετών, διεμορφώθη για την σύγχρονη εποχή κυρίως κατά την Συνθήκη της Βιέννης του 1815, χάρη και στην συμβολή του Ιωάννου Καποδίστρια, τότε Υπουργού Εξωτερικών του Τσάρου της Ρωσίας. Αργότερα, το 1848, διαμορφώθηκε το γενικό σχέδιο του μέχρι σήμερα ισχύοντος Συντάγματος της *Confederatio Helvetica*. Η Επιτροπή της ELG, μελέτησε τις συνθήκες των διαφόρων Ευρωπαϊκών κρατών, στο πλαίσιο δημιουργίας μιας Ευρωπαϊκής *Confederatio* που θα διατηρεί την αυτοτέλεια του κάθε Ευρωπαϊκού κράτους και λαού ενώ ταυτοχρόνως θα αναπτύσσει την αλληλεγγύη και συνεργασία με το υπό του Jean-Jacques Rousseau

προβληθέντος πνεύματος «συγκαταβάσεως» και *consensus* συμβιώσεως («συμβιβασμού») των Ειδικών βουλήσεων μέσα στο ζωτικό πλαίσιο της ευρύτερης Γενικής Βουλήσεως.

Η ίδια Επιτροπή, ασχολήθηκε με την εσωτερική κατάσταση και της Ελλάδος μετά την αποδειχθείσα αποτυχία του ισχύοντος συστήματος μονοκομματικής εκάστοτε διακυβερνήσεως. Απασχολημένη, επί θεωρητικής βάσεως, έχει συντάξει το ενδεικτικό Προσχέδιο ενός Προτύπου Συντάγματος με βάση τις γενικές αρχές του Κοινωνικού Συμβολαίου αλλά και της πείρας που απορρέει από την μακροχρόνια και «βιωματική», ιδιαίτερος επιτυχή, εφαρμογή του Ελβετικού ιδιόρρυθμου συστήματος το οποίο βασίζεται περισσότερο στην Πολιτεία της Σπάρτης. Είναι γνωστή η κριτική που ασκήθηκε στην Πολιτεία των Αθηνών από τον Πλάτωνα, Αριστοτέλη και τους νεώτερους Montesquieu, Rousseau, όπου ο Πλάτων αποκαλεί την Αθηναϊκή δημοκρατία «πόλεως νόσημα». Το ίδιο πόλεως νόσημα έχει καταντήσει στην σημερινή Ελλάδα το σύστημα της εκάστοτε μονοκομματικής διακυβερνήσεως όπου μία τυπική μειοψηφία, με βάση έναν σαθρό και αντιδημοκρατικό εκλογικό νόμο, αποκτά πλειοψηφία στην μοναδική Βουλή και «κυβερνά» την συντριπτική πλειοψηφία του λαού, χωρίς πνεύμα «συγκαταβάσεως» αλλά με πνεύμα δεσποτικής υποταγής και μονομερούς ιδεολογικού καταναγκασμού.

Παραθέτω στο βιβλίο αυτό το Προσχέδιο Συντάγματος το οποίο θίγει μόνο τα τρία κύρια σημεία που χρήζουν εκσυγχρονισμού δηλαδή (α) το οικονομικό για προσέλκυση επενδυτών, (β) την Παιδεία, για συστηματική εκπαίδευση του λαού με τις αρχές Αγωγής του Πολίτου και (γ) το σύστημα Διακυβερνήσεως, ανάλογο με το εφαρμοζόμενο στην Ελβετία με πρότυπο την Πολιτεία της

Σπάρτης το οποίο βασίζεται στην δημοκρατική αρχή της «συγκαταβάσεως», (consentiment) όπως εδιδάχθη από τον J.J.Rousseau στην Γενεύη κατά τις απαρχές του κινήματος του Διαφωτισμού στην Ευρώπη. Πρόταση της Επιτροπής είναι να σχηματισθεί στην Ελλάδα ένα σώμα εμπείρων Ελλήνων νομομαθών, εκτός κοινοβουλευτικού και κομματικού ελέγχου, το οποίο θα συμπληρώσει και καταρτίσει το πλήρες κείμενο του «Μεταρρυθμιστικού Συντάγματος» και με λαϊκή πρωτοβουλία (κατά το πρότυπο της Επανάστασεως της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 υπό τον Μακρυγιάννη), να ζητήσει όπως το νέο Σύνταγμα υποβληθεί σε Πανελλαδικό δημοψήφισμα.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, 2010

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Βασικές διατάξεις
Προοίμιο

Ο λαός της Ελλάδος ασκών πρωτογενή και αποκλειστική εξουσία, αποφασισμένος να ενδυναμώσει την ελευθερία, την δημοκρατία, την ανεξαρτησία, την ειρήνη, αφοσιωμένος στις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως ορίζονται διεθνώς από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, αποφασισμένος να συμβιώνει με τις διαφορές του αλλά σε πνεύμα σεβασμού προς τον άλλον με ισότητα και αλληλεγγύη, έχοντας συνείδηση των κοινών επιτευγμάτων του Έθνους και του καθήκοντος να αναλαμβάνει τις ευθύνες του έναντι των μελλοντικών γενεών, γνωρίζοντας ότι μόνος ελεύθερος είναι αυτός που χρησιμοποιεί, υπερασπίζεται και μάχεται για την ελευθερία του και ότι η γενική βούληση της κοινωνίας μετράται με την ευημερία, συνοχή, αλληλεγγύη και κοινό συμφέρον όλων των μελών της με ειρηνικό πνεύμα συγκαταβάσεως και ανεκτικότητας, έχοντας συνείδηση ότι οι κατά τμήματα πολιτών ειδικές βουλήσεις προστατεύονται μόνον όταν δεν βρίσκονται σε αντίφαση προς την γενική βούληση ή προς άλλες κατ' ιδίαν ειδικές βουλήσεις, με επίγνωση ότι σε ευνομούμενη Πολιτεία η αρχή της γενικής βουλήσεως δεν συγχέεται με την αρχή της πλειονοψηφίας και υπερισχύει αυτής.

Αποφασίζει τον κάτωθι συνταγματικό χάρτη.

Α. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

1. Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου ως πολιτού αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας. χωρίς διάκριση φύλου, δόγματος ή πεποιθήσεων και με πλήρη σεβασμό στην αρχή της αποτελεσματικής ισότητας ευκαιρίας με απόδοση του προσήκοντος, σε όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες.

2. Από τον μεγάλο αριθμό των μικρών διαφορών μεταξύ των πολιτών ακολουθεί η γενική βούληση όταν όμως δημιουργούνται επί μέρους ενώσεις εις βάρος της μεγάλης, η βούληση κάθε μιάς από αυτές είναι γενική σε σχέση με τα μέλη της αλλά ειδική σε σχέση με το σύνολο του λαού και όταν μία από αυτές γίνεται κατά συμβατική πλειονοψηφία τόσο μεγάλη ώστε να επιβάλλεται στις άλλες συγκροτούσα μονοκομματική κυβέρνηση, τότε αναιρείται η γενική βούληση και το ιδεολόγημα που επικρατεί και επιβάλλεται είναι μια απαράδεκτη για την Πολιτεία ειδική γνώμη.

3. Η Πολιτεία προστατεύει την ελευθερία και την δικαιοσύνη και ευνοεί την ιερή ανεξαρτησία. την κοινή διαρκή ευημερία, την εσωτερική συνοχή, την ποικιλία πολιτισμικών εκδηλώσεων, δεσμεύεται υπέρ της διατηρήσεως των φυσικών πόρων και ευνοεί μίαν διεθνή τάξη δίκαιη και ειρηνική.

4. Επικρατούσα θρησκεία είναι η θρησκεία ως υπέρτατη ηθική διδασκαλία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού. Η Εκκλησία είναι αυτοκέφαλη και διοικείται από την Ιερά Σύνοδο των εν ενεργεία Αρχιερέων. Τα ιερά κείμενα διατηρούνται αναλλοίωτα, η μετάφραση αυτών σε άλλο γλωσσικό ιδίωμα απαγορεύεται χωρίς την έγκριση της αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδος και της μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας στην Κωνσταντινούπολη.

5. Εθνική γλώσσα είναι η ελληνική και αυτή διδάσκεται σε όλη την Επικράτεια για όλους τους Έλληνες υπηκόους.

6. (α) Το Δίκαιον είναι η βάση και το όριο της δραστηριότητας της Πολιτείας με αναφορά πάντοτε στο δημόσιο συμφέρον με κριτήριο την γενική βούληση του Έθνους και τον σεβασμό στο Διεθνές Δίκαιο. (β) Ξένοι Σύμβουλοι-εμπειρογνώμονες μισθοδοτούμενοι από δημόσιο χρήμα επιτρέπονται μόνον εφόσον δεν υπάρχει αντίστοιχος εμπειρογνώμων ελληνικής ιθαγένειας. (γ) Οι Ελληνίδες και οι Έλληνες είναι ίσοι απέναντι του νόμου και έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. (δ) κάθε Έλλην ή Ελληνίδα υποχρεούται να συντελεί κατά το μέτρο που δύναται στην άμυνα της πατρίδος και να συνεισφέρει κατά δυνατότητά στα δημόσια βάρη (ε) Η ελληνική ιθαγένεια μπορεί να αφαιρεθεί κατόπιν δικαστικής αποφάσεως μόνον εφόσον ο/η φορέας αυτής ανέλαβε υπό ξένη επιταγή εντός ή εκτός της χώρας υπηρεσία που βλάπτει τα συμφέροντα του Έθνους. (ζ) Μόνον οι έχοντες ελληνική ιθαγένεια είναι δεκτοί στις δημόσιες υπηρεσίες. (η) Τίτλοι ευγενείας, πλην επαγγελματικών ή ακαδημαϊκών διακρίσεων, ούτε απονέμονται ούτε αναγνωρίζονται.

7.(α) Η εθνική εξουσία πηγάζει από τον λαό για τον λαό και ασκείται εμμέσως με τους εκλεγμένους από αυτόν αντιπροσώπους ή αμέσως, εφόσον ο λαός το ζητήσει, με δημοψήφισμα. (β) Ιδιωτική πρωτοβουλία προερχόμενη από Έλληνα πολίτη μπορεί να προκαλέσει δημοψήφισμα για συγκεκριμένο εκάστοτε θέμα εφόσον συγκεντρωθούν 200,000 υπογραφές σε όλη την Επικράτεια. (γ) Ειδική κρατική υπηρεσία αναλαμβάνει τον έλεγχο των υπογραφών και υποβάλλει σχετική αναφορά στην κυβέρνηση η οποία αποφαινεται επί της ουσίας και, ένα μήνα προ της αναγκαστικής διεξαγωγής του δημοψηφίσματος, εκδίδει υπόμνημα προς τους ψηφοφόρους και συνιστά

την έγκριση (Ναι) ή την απόρριψη (Όχι) με εμπειριστατωμένο δικαιολογητικό αλλά δύναται επίσης να προβεί σε σύσταση Αντισχεδίου το οποίον συνυποβάλλει στην κρίση του λαού κατά το δημοψήφισμα. (δ) νόμος ορίζει την ποινή η οποία αναγκαστικώς επιβάλλεται σε περίπτωση νοθείας στο θέμα των υπογραφών. (ε) Δικαίωμα ψήφου έχει κάθε νόμιμος πολίτης φέρων την ελληνική υπηκοότητα ανεξαρτήτως φύλου ή άλλης τυχόν διακρίσεως εφόσον έχει συμπληρώσει το 20όν έτος ηλικίας και δεν εξαιρείται κατόπιν δικαστικής αποφάσεως. (ζ) Η ψηφοφορία είναι μυστική. (η) Η απόφαση του λαού είναι υποχρεωτική.

8. (α) Η ισότης απέναντι στους νόμους είναι αναφαίρετο ανθρώπινο δικαίωμα, (β) Απαγορεύεται οιαδήποτε διάκριση σε σχέση με φύλο, καταγωγή, φυλή, ηλικία, γλώσσα, κοινωνική κατάσταση, τρόπο ζωής, πολιτικών, φιλοσοφικών, θρησκευτικών φρονημάτων και πεποιθήσεων, σωματικής, ψυχικής ή πνευματικής αναπηρίας. (γ) Ο άνδρας ή η γυναίκα απολαμβάνουν πλήρη νομική ισότητα στην σφαίρα της οικογενείας, της κοινωνίας, της εκπαιδεύσεως, της εργασίας, της αμοιβής για εργασία ίσης αξίας ή σε περίπτωση φυσικής ή πνευματικής παθήσεως. (δ) Η Πολιτεία οφείλει να καταβάλει ειδική και αποτελεσματική μέριμνα για την παιδική και εφηβική ηλικία που θα αποβλέπει στην προσαρμογή της στην κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική συμπεριφορά μέσα στην ελληνική κοινωνία. (ε) Νόμος ορίζει την ποινή σε περίπτωση καταστρατηγήσεως της αρχής της ισότητος από κάθε πρόσωπο, είτε πολίτη είτε κρατικό ή πολιτικό όργανο, αποκλειομένης κάθε περιπτώσεως τυχόν ασυλίας.

9. (α) Η ζωή είναι αναφαίρετο δικαίωμα για κάθε άνθρωπο, συνεπώς η ποινή του θανάτου για οποιοδήποτε αδίκημα ή λόγο απαγορεύεται. (β) Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα ελευθερίας στις κινήσεις και στην δημόσια διατύπωση προσωπικών πεποιθή-

σεων. (γ) Ποινές βασανισμού, εξευτελισμού της προσωπικότητας ή βίαιης συμπεριφοράς απαγορεύονται (δ) Νόμος ορίζει την ποινή για κάθε παραβάτη αυτής της απαγορεύσεως αποκλειομένης κάθε περιπτώσεως τυχόν ασυλίας. (ε) Κάθε πολίτης που βρίσκεται σε κατάσταση απελπισίας και αδυνατεί να συντηρηθεί δικαιούται φροντίδος και αποκτήσεως από την Πολιτεία των αναγκαίων για ζωή σύμφωνη προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

10. (α) Κάθε πολίτης έχει δικαίωμα ακριβούς, αληθούς και πλήρους πληροφορήσεως από τα Μέσα Μαζικής Ενημερώσεως τα οποία είναι υποχρεωμένα να παρέχουν τις πληροφορίες με αντικειμενικότητα, πολυφωνία και χωρίς εσωτερική ή εξωτερική λογοκρισία. Το δικαίωμα δύναται να περιορισθεί μόνο σε περίπτωση εθνικής ανάγκης ή κινδύνου με απόφαση κατά πλειοψηφία όλων των μελών της κυβερνήσεως. (β) Η πληροφόρησις, αληθής και ακριβής, με ηλεκτρονικά ή έντυπα μέσα όπως και η έκφραση προσωπικών πεποιθήσεων είναι δικαίωμα κάθε πολίτου υπό τον όρον ότι δεν παραβιάζονται οι αρχές της ηθικής ή της ιδιωτικής ζωής και υπολήψεως. (γ) Όλα τα Μέσα Ενημερώσεως, ηλεκτρονικά και μη υποχρεούνται να συμβάλλουν στην πολιτιστική ανάπτυξη του κοινού με προγράμματα ανωτέρας πολιτιστικής στάθμης, συχνή προβολή έργων του λόγου και της τέχνης ελληνικών και ξένων καθώς και με εκλαϊκευτικές αναλύσεις αυτών. (δ) Η τήρηση των ανωτέρω ελέγχεται από ανεξάρτητη κρατική αρχή και η κάθε παράβαση τιμωρείται με δικαστική απόφαση.

11. (α) Απαγορεύεται σύλληψις ή φυλάκισις οιοδήποτε χωρίς αιτιολογημένο δικαστικό ένταλμα εκτός από την περίπτωση αυτοφώρου αδικήματος. (β) Έγκλημα δεν υπάρχει ούτε ποινή επιβάλλεται χωρίς νόμο που ισχύει πριν από την τέλεση της πράξεως. (γ) Κανείς

δεν στερείται χωρίς την θέλησή του τον δικαστή που του έχει ορίσει ο νόμος. (δ) Δικαστικές επιτροπές και έκτατα δικαστήρια με οποιοδήποτε όνομα δεν επιτρέπεται να συσταθούν, (ε) Αναγνωρίζεται το άσυλο της κατοικίας και το απαραβίαστο της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του πολίτη καθώς και το απόρρητο των προσωπικών του δεδομένων. (ζ) Πολίτης απευθυνόμενος με αίτημα προς κρατική αρχή δικαιούται απαντήσεως εντός 15 ημερών και σε περίπτωση μη απαντήσεως δικαιούται αποζημιώσεως από την Πολιτεία ανάλογης προς την φύση της απαιτήσεως κατόπιν δικαστικής αποφάσεως.

12.(α) Οι Έλληνες πολίτες έχουν το δικαίωμα να συνέρχονται ήσυχα και χωρίς όπλα σε κλειστούς χώρους. (β) Συγκεντρώσεις, πορείες και διαδηλώσεις σε υπαίθριους χώρους ή οποιαδήποτε παρεμπόδιση της κυκλοφορίας ή ταλαιπωρία άλλων πολιτών απαγορεύεται οι δε κυρίως υπαίτιοι συλλαμβάνονται αμέσως και τιμωρούνται μέχρι και φυλακίσεως ενός μέχρι εξη μηνών με δικαστική απόφαση. (γ) Νόμος καθορίζει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις Ελλήνων πολιτών κατά την σύσταση, ελευθέρως και εφόσον το επιθυμούν, ενώσεως, σωματείου, συλλόγου, ιδρύματος, πολιτικού κόμματος ή οιασδήποτε άλλης φύσεως συνεταιρισμού.

13.(α) Έλληνες πολίτες απαγορεύεται να υποχρεωθούν να εγκαταλείψουν την χώρα. (β) Η ελευθερία της θρησκευτικής ή πολιτικής συνειδήσεως είναι απαραβίαστη αλλά απαγορεύεται κάθε προσωπική, προφορική ή γραπτή άσκηση προσηλυτισμού. (γ) Το ιδιοκτησιακό καθεστώς, η οικονομική κατάσταση και τα μέσα χρηματοδοτήσεως των Μέσων Ενημερώσεως, των σωματείων, συνδικαλιστικών ενώσεων, Ιδρυμάτων ή πολιτικών κομμάτων πρέπει να γίνονται γνωστά με επίσημη ανακοίνωση της αρμόδιας αρχής ελέγχου, κάθε χρόνο. (δ) Πολιτικά πρόσωπα οφείλουν να

δημοσιεύουν κάθε χρόνο την περιουσιακή τους κατάσταση και να εξηγούν το πόθεν έσχες εκάστου στοιχείου. (ε) Η Πολιτεία οφείλει να διεξάγει με ειδικά προς τούτο όργανα, προσεκτικό έλεγχο για την αλήθεια και ακρίβεια των υποβαλλομένων στοιχείων και όταν ανακαλύπτει ανωμαλίες να παραπέμπει την υπόθεση στον Εισαγγελέα προς εκδίκαση. (ζ) Οι παραβάτες θα τιμωρούνται και κάθε περίπτωση ασυλίας (βουλευτικής ή άλλης) καθίσταται με την παρούσα διάταξη του Συντάγματος άκυρη και μη γενομένη.

Β. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

14.(α) Το Κράτος έχει υποχρέωση να ενισχύει και προωθεί την εθνική, δημοκρατική, κοινωνική, ηθική, πνευματική, επαγγελματική, επιστημονική και καλλιτεχνική ανάπτυξη του πληθυσμού (β) Μέσον της υποχρέωσης αυτής του Κράτους είναι ο έλεγχος και χρηματοδότηση της Εθνικής Παιδείας. (γ) Τα έτη υποχρεωτικής βασικής παιδείας δωρεάν όλων των κατοίκων ανεξαρτήτως φύλου δεν μπορεί να είναι λιγότερα από εννέα. (δ) Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται δωρεάν ή με μικρή και απολύτως προσιτή αμοιβή από ιδρύματα ως νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση αλλά υπό συνεχή κρατικό έλεγχο και διασφάλιση της ποιότητας διδασκαλίας (ε) Καθηγηταί που παρά τις συστάσεις και εντολές της κυβερνήσεως ή των Βουλών δεν ανταποκρίνονται στην υπό παρ. (α) αθροιστική υποχρέωση του Κράτους μπορούν να απολύονται εφόσον τούτο κριθεί και αποφασιστεί από ανεξάρτητη Επιτροπή Εκπαιδευτικού Ελέγχου που αποτελείται από ανά δύο εκπροσώπους των Πανεπιστημίων, της Ακαδημίας Αθηνών, του Αρείου Πάγου και του Συμβουλίου Επικρατείας επιλεγόμενων εκάστη φορά δια κλήρου, των οποίων η τελεσίδικη απόφαση θα λαμβ

βάνεται με πλειοψηφία κατά τα 2/3 του συνόλου αυτών.(ζ) Εφόσον δεν επιτυγχάνεται πλειοψηφία ο ελεγχόμενος υφίσταται επίπληξη η οποία βαρύνει σε περίπτωση υποτροπής και νέας κρίσεως.

15.(α) Το Κράτος οφείλει να συντηρεί ειδικό τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό σταθμό καθολικής εμβέλειας σε όλη την Επικράτεια, με δέκτες σε κάθε τάξη των σχολείων της κατωτέρας και μέσης εκπαίδευσως, ο οποίος θα συντελεί με κατάλληλες εκπομπές από αρτίως ειδικευμένο προσωπικό στην εποπτική συμπλήρωση της διδακτέας ύλης με ειδικά φιλμ δοκουμέντων του διεθνούς ρεπερτορίου, με έργα ελληνικού και ξένου θεάτρου και όπερας ή συναυλιών και με διαλέξεις επιφανών Ελλήνων και ξένων ειδικών. (β) Μεταξύ των μαθημάτων στην κατώτερα και μέση εκπαίδευση θα περιλαμβάνονται συντεταγμένα κατά την ανάλογη πνευματική ηλικία και μαθήματα καλής κοινωνικής συμπεριφοράς ως και μαθήματα επί της διοικήσεως του κράτους και μαθήματα στοιχειωδών γνώσεων οικονομίας προς παρακολούθηση των οικονομικών μεγεθών και επιπτώσεων μετά λόγου γνώσεως από ολόκληρο τον πληθυσμό της Επικράτειας. (γ) Μεταξύ των μαθημάτων στην μέση εκπαίδευση θα περιλαμβάνεται σε κάθε τάξη το μάθημα προστασίας του πολίτου με επί πλέον μαθήματα επί των χρησιμοποιούμενων πολιτικών μεθόδων της προπαγάνδας προς γνώσιν και φύλαξιν του πληθυσμού από τα αποτελέσματα αυτών. (δ) Η εκπαίδευση σε όλες της τάξεις πρέπει να αποβλέπει σε προβολή και βιωματική θεμελίωση αρετών όπως η ακεραιότητα χαρακτήρος,, η υπευθυνότητα, ο σεβασμός στους νόμους και κανόνες της κοινωνίας, ο σεβασμός στα δικαιώματα των άλλων πολιτών, η ευσυνείδητη εργατικότητα και ακρίβεια στην εκτέλεση έργου, η βούληση ανωτερότητος πράξεων, ο σεβασμός του περιβάλλοντος, η καλαισθησία

και καθαριότης. με θεμέλιο διδασκαλίας την διαπίστωση του Αριστοτέλους ότι «τας αρετάς λαμβάνομεν ενεργήσαντες πρότερον» και του Πλάτωνος «συνδυασμού παιδείας και παιδιάς».

16.(α) Υπό τον έλεγχο και πρόσκληση του Κράτους επιτρέπεται η κατ'επιλογήν εγκατάσταση σε ελληνικό έδαφος παραρτημάτων ξένων Πανεπιστημίων ανεγνωρισμένου διεθνούς ανωτάτου κύρους με χρήση της αγγλικής, γαλλικής ή γερμανικής και ελληνικής (αρχαίας και νέας) γλώσσας προς προσέλκυση και ξένων φοιτητών τα διπλώματα του οποίου θα αναγνωρίζονται και εντός της Επικρατείας. (β) Η επαγγελματική και κάθε άλλη ειδική εκπαίδευση παρέχεται από το Κράτος με Σχολές μέσης και ανώτατης βαθμίδος, οι απόφοιτοι των οποίων έχουν επαγγελματικά δικαιώματα ως ορίζονται από τον νόμο. (γ) Νόμος ορίζει τις προϋποθέσεις και τους όρους χορηγήσεως αδείας για την ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων των δύο πρώτων βαθμίδων εκπαίδευσως. (δ) Ο αθλητισμός τελεί υπό την προστασία του Κράτους εντός των πλαισίων της κατωτέρας, μέσης και ανώτατης εκπαίδευσως. (δ) Απαγορεύεται κάθε είδους επιχορήγηση ή ενίσχυση του Κράτους σε ιδιωτικά αθλητικά σωματεία τα οποία ευρίσκονται εκτός των πλαισίων της κρατικής εκπαίδευσως.

17. (α) Το Κράτος έχει καθήκον να ενθαρρύνει, ελέγχει, διαχειρίζεται, χρηματοδοτεί και ενισχύει την επιστημονική έρευνα και καινοτομία. (β) Το Κράτος, οφείλει να δημιουργεί κέντρα επιστημονικής έρευνας και να προωθεί την ανάπτυξη νέων ιδεών. (γ) Το Κράτος οφείλει να ενισχύει την μεταεκπαιδευτική συνέχιση της μαθήσεως σε επιστημονικό ή σε κοινωνικό επίπεδο όλων των πολιτών σε όλη την Επικράτεια. Τα σχετικά προγράμματα θα μεταδίδονται αναγκαστικώς και άνευ αμοιβής τουλάχιστον μίαν ώραν κάθε ημέρα, από

όλους τους δημόσιους ή ιδιωτικούς σταθμούς ραδιοφωνίας και τηλεοράσεως ανά την Επικράτεια. (δ) Το Κράτος οφείλει να διατηρεί ανεπτυγμένο πρόγραμμα υποτροφιών στην Ελλάδα ή και στην αλλοδαπή για αποφοίτους που έτυχαν ιδιαίτερας διακρίσεως.

18. (α) Η επίσημη γλώσσα του Κράτους είναι η ελληνική. (β) Καθένας δεν μπορεί να αποκτήσει ελληνική υπηκοότητα και μόνιμη εγκατάσταση στην Επικράτεια αν δεν κατέχει πλήρως την ελληνική γλώσσα, την ελληνική ιστορία από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και δεν έχει επιτύχει πλήρη αφομοίωση με τον ελληνικό τρόπο ζωής κατά διαμονή τουλάχιστον 12 ετών, προσόντα τα οποία πρέπει να διαπιστωθούν από ειδική εξεταστική επιτροπή που θα ανήκει στην δικαιοδοσία του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας. (γ) Η διδασκαλία κατά την διάρκεια της μέσης εκπαίδευσής της αρχαίας ελληνικής γλώσσας και γραμματείας με σύγχρονες εκπαιδευτικές μεθόδους είναι υποχρεωτική.

19. (α) Εντός των ορίων των δυνατοτήτων εκάστου το Κράτος και η τοπική αυτοδιοίκηση μεριμνά για την ανάπτυξη πηγών ηλεκτρικής ενέργειας με εξαντλητική εκμετάλλευση όλων των πηγών ανανεώσιμης ενεργείας κατά περιοχή. (β) Στην προσπάθεια αυτή ειδική μέριμνα λαμβάνεται για προστασία του περιβάλλοντος.

20. (α) Η ιδιοκτησία ακινήτου περιουσίας και επιχειρηματικής δραστηριότητας τελεί υπό την προστασία του Κράτους (β) εφόσον δημόσια ωφέλεια της χρήσης ή κάρπωσης αποδεικνύεται κατά προσήκοντα τρόπο με δικαστική απόφαση επιτρέπεται απαλλοτρίωση ή επίταξη μερική ή ολική αφού καταβληθεί αποζημίωση. (γ) το ποσόν αποζημιώσεως καθορίζεται σύμφωνα με την τρέχουσα εμπορική αξία κατά τον χρόνο της καταβολής της αποζημιώσεως στον δικαιούχο χωρίς να λαμβάνεται υπόψιν η ισχύουσα αντικει-

μενική αξία. (δ) Σε περίπτωση αμφισβήτησεως της προσφερομένης αξίας ο δικαιούχος δύναται να καταφύγει σε Διεθνές Δικαστήριο αφού εξαντλήσει όλα τα ένδικα μέσα εντός της Επικρατείας. (ε) Δεν επιτρέπεται να απαλλοτριωθεί η αγροτική ιδιοκτησία των Σταυροπηγιακών Ιερών Μονών της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας στην Χαλκιδική, των Βλατάδων στη Θεσσαλονίκη και του Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου στην Πάτμο, με εξαίρεση τα Μετόχια. Επίσης δεν επιτρέπεται να απαλλοτριωθεί η περιουσία που βρίσκεται στην Ελλάδα των Πατριαρχείων Αλεξάνδρειας, Αντιόχειας και Ιεροσολύμων, καθώς και της Ιερής Μονής του Σινά.

21. (α) Το απόρρητο των επιστολών και της ελεύθερης ανταπόκρισης και επικοινωνίας με οποιονδήποτε τρόπο είναι απολύτως απαραβίαστα εκτός εάν κατόπιν δικαστικής αποφάσεως υπάρχουν λόγοι εθνικής ασφάλειας ή διακρίβωσης σοβαρών εγκλημάτων. (β) Απαγορεύεται η χρήσις αποδεικτικών μέσων που έχουν αποκτηθεί κατά παράβασις,

22. (α) Η οικογένεια, ως θεμέλιο συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότης και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους. (β) Ειδική μέριμνα λαμβάνεται για οικογένειες πολυτέκνων που έχουν τρία ή περισσότερα παιδιά, αναπήρων εν γένει, θυμάτων πολέμου, χήρων και ορφανών των πεσόντων σε πόλεμο ως και όσων πάσχουν από ανίατα σωματικά ή πνευματικά νοσήματα. (γ) Το Κράτος μεριμνά για την υγεία των πολιτών την προστασία της νεότητος, του γήρατος, της αναπηρίας και για την αξιοπρεπή εξασφάλιση της ζωής των απόρων. (δ) Η απόκτηση κατοικίας για αυτούς που την στερούνται ή που στεγάζονται ανεπαρκώς είναι αντικείμενο ειδικής κρατικής φροντίδος. (ε) Σχεδιασμός και εφαρμογή δημογραφικής πολιτικής είναι υποχρέωση του

Κράτους. (ζ) Το Κράτος αποδίδει αξιόλογο ποσό οριζόμενο με νόμο κατά την γέννηση τέκνου από το δεύτερο και άνω κατά οικογένεια. 9η) Άτομα με αναπηρίες έχουν δικαίωμα να απολαμβάνουν μέτρων που εξασφαλίζουν αυτονομία, επαγγελματική ένταξη και συμμετοχή στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας.

23. (α) Το δικαίωμα της εργασίας προστατεύεται από το Κράτος το οποίο μεριμνά για την ηθική και υλική εξύψωση των εργαζομένων. (β) Νόμος ορίζει τα σχετικά με σύναψη συλλογικών συμβάσεων εργασίας και κοινωνικής ασφάλισης για όλους τους εργαζόμενους (γ) Οποιαδήποτε μορφή αναγκαστικής εργασίας απαγορεύεται εκτός σε περίπτωση πολέμου ή επιστράτευσης ή επείγουσας κοινωνικής ανάγκης.

24. (α) Το Κράτος εξασφαλίζει την συνδικαλιστική ελευθερία εφόσον αυτή δεν επιφέρει προσκόμματα στην ελευθερία άλλων μελών της κοινωνίας. (β) Η απεργία αποτελεί δικαίωμα μόνο για την διαφύλαξη των οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων οι οποίοι απεργούν, απαγορευμένης της απεργίας προς στήριξη τρίτων ή κατόπιν κομματικής αλληλεγγύης (γ) απαγορεύεται η έναρξη απεργίας αν δεν έχει προηγηθεί διάβημα ή διαβήματα με τον εργοδότη προς εύρεση συμβιβαστικής λύσεως ενώπιον Κρατικής Μεσολαβητικής Απεργιακής Αρχής χάριν της εργασιακής ειρήνης. (δ) Η Μεσολαβητική Απεργιακή Αρχή αποτελείται από τρεις δικαστές εκλεγόμενους για κάθε χωριστή περίπτωση δια κλήρου και οι διαβουλεύσεις για μεσολάβηση διαρκούν σε τρεις συνεδριάσεις οι οποίες απέχουν 15 ημέρες μεταξύ των. (ε) Απαγορεύεται η απεργία στους δικαστικούς λειτουργούς, στους υπηρετούντες στα σώματα αστυνομίας και στρατού καθώς και στους ιατρούς που υπηρετούν σε νοσοκομεία (ζ) Η απεργία

απαγορεύεται σε όσους υπηρετούν σε κάθε μορφής επιχειρήσεις που η λειτουργία τους έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου όπως, για παράδειγμα, ηλεκτρική ενέργεια, συγκοινωνίες, αρχαιολογικοί και τουριστικοί χώροι, μεταφορές εξυπηρέτησης της αγοράς, υγεία κ.α, εκτός εάν τα οικεία συνδικάτα έχουν εξασφαλίσει με βάρδιες την ακώλυτη λειτουργία των σχετικών υπηρεσιών. (η) Οι στερούμενοι του δικαιώματος της απεργίας κατά τους ανωτέρω όρους χάριν του κοινωνικού συνόλου, αποζητούν την εξυπηρέτηση των δικαίων αιτημάτων τους στην Μεσολαβητική Απεργιακή Αρχή και, σε περίπτωση μη ικανοποίησης ή μη εξευρέσεως συμβιβασμού και συγκαταβάσεως, απευθύνουν ψήφισμα προς την κυβέρνηση η οποία παραπέμπει το αίτημα στην Ολομέλεια των Βουλών, των οποίων η απόφαση κατά πλειοψηφία είναι τελεσίδικος. (θ) Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να γνωρίζουν ότι η εργασιακή ειρήνη και το πνεύμα συγκαταβάσεως είναι η απολύτως απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάπτυξη της οικονομίας και προόδου για το σύνολο της εθνικής γενικής βουλήσεως. (ι) Η μη τήρηση διατάξεων του Συντάγματος το οποίον ενέκρινε ο λαός με την ψήφο του αποτελεί βαρύ ποινικό αδίκημα και τιμωρείται όπως νόμος ορίζει.

ΑΡΧΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

25. (α) Το Κράτος σέβεται την αρχή της οικονομικής ελευθερίας (β) Για την εδραίωση της κοινωνικής και εργασιακής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα της χώρας επιδιώκοντας με κάθε μέσον να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη και την εκμετάλλευση όλων των πηγών του εθνικού πλούτου σε όλους

τους τομείς της εθνικής οικονομίας. (γ) Μεριμνά για την ανάπτυξη των συμφερόντων της εθνικής οικονομίας και συντελεί, με εποικοδομητική συνεργασία και ενίσχυση στον τομέα της ιδιωτικής οικονομίας, για την ευημερία και οικονομική ασφάλεια του πληθυσμού. (δ) Χρησιμοποιεί κάθε δυνατότητα με σκοπό να δημιουργήσει ευνοϊκό περιβάλλον και κλίμα στον τομέα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. (ε) Απαγορεύεται κάθε νόθευση της Αρχής της Οικονομικής Ελευθερίας συμπεριλαμβανομένων και τυχόν μέτρων που απειλούν τον ανταγωνισμό. (ε) Το Κράτος αναπτύσσει νομοθεσία εναντίον των οικονομικών και κοινωνικών συνεπειών των καρτέλ και άλλων μορφών περιορισμού του ανταγωνισμού. (ζ) Λαμβάνει μέτρα ελέγχου καταχρηστικών τιμών στην αγορά από οποιαδήποτε επιχείρηση ή οργάνωση ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου όπως και εναντίον κάθε καταχρηστικού ή αθέμιτου ανταγωνισμού.

26. (α) Κύρια μέριμνα του Κράτους είναι η δημιουργία ευνοϊκού κοινωνικού και οικονομικού κλίματος αποδοχής και προσελκύσεως ξένων επενδύσεων εκ παραγόντων του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου προς αξιοποίηση και εκμετάλλευση των υπογείων, υποθαλασσίων, θαλασσίων και επιγείων πηγών εθνικού πλούτου, την εγκατάσταση και εκμετάλλευση πάρκων ανανεώσιμης ενέργειας και την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο. (β) Προς εξασφάλιση και αποκατάσταση της εμπιστοσύνης το Κράτος, σε περίπτωση που έχει χορηγήσει την άδεια εγκαταστάσεως εγγυάται με τον παρόντα όρο του Συντάγματος ότι η ιδιοκτησία της εγκατεστημένης επιχειρήσεως είναι για οποιονδήποτε λόγο απαραβίαστη και η διάθεση αυτής σε άλλον φορέα εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από την ελεύθερη βούληση του ιδιοκτήτη της.

27. (α) Το Κράτος μεριμνά για την συντόμευση των διαδικασιών

εκδόσεως αδείας εγκαταστάσεως νέας επιχειρήσεως ώστε η περίοδος αναμονής να μη είναι μεγαλύτερη από τον ελάχιστο χρόνο που απαιτείται προς τούτο στις ανεπτυγμένες χώρες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. (β) Για την πιο αποτελεσματική προσέλκυση επενδύσεων το Κράτος μεριμνά ώστε η φορολογία επί των καθαρών κερδών οιασδήποτε επιχειρήσεως εγκατεστημένης στην Επικράτεια δεν είναι μεγαλύτερη κατά ποσοστό από τον μέσον όρο της αντίστοιχης φορολογίας σε όμορες χώρες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. (γ) Ο εξωτερικός δανεισμός της Ελλάδος δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το 25% του ΑΕΠ. Οιαδήποτε αύξησις δανεισμού πέραν αυτού του ορίου πρέπει να έχει την έγκριση των 2/3 του σώματος της Εθνοσυνελεύσεως.

28. (α) Η χερσόνησος του Άθω, από και πέραν της Μεγάλης Βίγλας που αποτελεί την περιοχή του Αγίου Όρους είναι, σύμφωνα με το αρχαίο προνομιακό καθεστώς του, αυτοδιοίκητο τμήμα του Ελληνικού Κράτους, του οποίου η κυριαρχία πάνω σε αυτό παραμένει άθικτη. Από πνευματική άποψη το Άγιο Όρος τελεί υπό την άμεση δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Όλοι όσοι μονάζουν σε αυτό αποκτούν την ελληνική ιθαγένεια μόλις προσληφθούν ως δόκιμοι ή μοναχοί χωρίς άλλη διατύπωση. (β) Ο καθορισμός των Αγιορείτικων καθεστώτων και του τρόπου λειτουργίας των γίνεται από τον Καταστατικό Χάρτη του Αγίου Όρους τον οποίον, με σύμπραξη του αντιπροσώπων του Κράτους, συντάσσουν και ψηφίζουν οι είκοσι Ιερές Μονές και τον επικυρώνουν τα Οικουμενικό Πατριαρχείο και η Βουλή των Ελλήνων. (γ) Το αγιορείτικο καθεστώς τελεί προς το πνευματικό μέρος υπό τη εποπτεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου και προς το διοικητικό μέρος υπό την εποπτεία του Κράτους, (δ) Οι εξουσίες του Κράτους και η διαφύλαξη της δημόσιας τάξης και ασφάλειας ασκούνται από διοικητή όπως νόμος ορίζει.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Το σύστημα διακυβερνήσεως

29. Οι διατάξεις του Συντάγματος υπόκεινται κατά οποιονδήποτε χρόνο σε αναθεώρηση υπό τους εξής όρους: (α) Με απόφαση των δύο Βουλών που λαμβάνεται μετά από πρόταση τουλάχιστον του ενός τρίτου του αριθμού των βουλευτών και των δύο σωμάτων. (β) Με την συγκέντρωση 300,000 υπογραφών των πολιτών που έχουν εκλογικά δικαιώματα.

30.(α) Εφόσον συμπληρωθούν οι όροι της παραγράφου 29, συνέρχεται Συντακτική Συνέλευσις Συνταγματολόγων εκτός Βουλών και Κυβερνήσεως η οποία καταλήγει στην νομικώς ορθή διατύπωση των αναθεωρούμενων άρθρων αφού λάβει υπόψιν της ότι δεν αντίκεινται προς την αρχή της ενότητας μορφής και ύλης και προς τους υποχρεωτικούς όρους που προκύπτουν από διεθνείς συμβάσεις και το Διεθνές Δίκαιο. (β) Μετά το πέρας των εργασιών της Συντακτικής Συνελεύσεως τα αναθεωρούμενα άρθρα υποβάλλονται σε δημοψήφισμα εντός προθεσμίας δύο μηνών το οποίο αποφασίζει την ισχύν κάθε αναθεωρούμενου άρθρου κατά απόλυτη πλειονοψηφία. (γ) Η κατά θετικήν πλειονοψηφίαν ψηφιζόμενη αναθεώρηση τίθεται σε ισχύ και δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως εντός δέκα εργασίμων ημερών.(δ) Κάθε διάταξη νόμου ή διοικητικής πράξεως που είναι αντίθετη προς αναθεωρηθέν άρθρο καταργείται από την έναρξη της ισχύος του.

31.(α) Η Εθνοσυνέλευση αποτελείται από εκπροσώπους του λαού οι οποίοι εκλέγονται για να αποτελέσουν το σώμα της Βουλής των Αντιπροσώπων η οποία αποτελείται από 99 μέλη και της Τεχνικής Βουλής η οποία αποτελείται από 50 μέλη. (β) Τα μέλη

της Βουλής των Αντιπροσώπων μπορεί να ανήκουν σε κόμματα τα οποία είναι ειδικές βουλήσεις που εκπροσωπούν διάφορες τάσεις της κοινωνίας, επαγγελματικές ή ιδεολογικές αλλά μπορούν να είναι και ανεξάρτητα μη ανήκοντα σε κόμματα ανεξαρτήτως ηλικίας άνω των 30 ετών.. (γ) Τα μέλη της Τεχνικής Βουλής αποτελούνται από εμπειρογνώμονες διαφόρων κλάδων της Τέχνης ή της Επιστήμης εφόσον έχουν υπερβεί το 65ον έτος της ηλικίας και έχουν διακριθεί και διαπρέψει.(δ) Μέριμνα λαμβάνεται ώστε σε κάθε σώμα της Εθνοσυνελεύσεως η αναλογία συμμετοχής ανδρών και γυναικών ποικίλλει στην σχέση 40 έως 60 % του ενός ή του άλλου φύλου. (ε) Τα κόμματα θεωρούνται Ειδικές Βουλήσεις μέσα στα πλαίσια της κοινωνίας, μπορούν και έχουν καθήκον να εξασφαλίζουν ίδια συμφέροντα αλλά αναλαμβάνουν υποχρέωση δια όρκου ή γραπτής υποσχέσεως να μη αντιμάχονται, αγνοούν ή έρχονται σε ρήξη με τα συμφέροντα άλλων Ειδικών Βουλήσεων και να υπηρετούν με πνεύμα συγκαταβάσεως και συμβιβασμού το συμφέρον της Γενικής Βουλήσεως του Έθνους. (ζ) Ως Γενική Βούλησις του Έθνους νοείται η οικονομική, πνευματική και κοινωνική ευημερία και ισχύς του συνόλου των νομίμων κατοίκων της Επικρατείας. (η) Παρεκκλίσεις από τις υποχρεώσεις του παρόντος άρθρου αφήνονται για την προσήκουσα τιμωρία στον πατριωτισμό και ηθική συνείδηση του κάθε πολίτου.

32. (α) Η κυβέρνηση αποτελείται από 11 Υπουργούς οι οποίοι προέρχονται υποχρεωτικώς και ανεξαιρέτως από όλα τα κόμματα τα οποία συνεκέντρωσαν τουλάχιστον το 7% των ψήφων σε όλη την Επικράτεια.(β) Οι 11 Υπουργοί έχουν ως βοηθούς και συνεργάτες τους Γενικούς Διευθυντάς του κάθε Υπουργείου οι οποίοι, προέρχονται μεταξύ των ικανότερων υπαλλήλων του Υπουργείου, εί-

να άνω των 50 ετών, διαθέτουν πείραν ως προς τις υπηρεσίες που καλούνται να προσφέρουν και είναι μόνιμοι μέχρι συμπληρώσεως των ετών υπηρεσίας των. (γ) Η έτσι συγκροτηθείσα κυβέρνηση Εθνικής Ενότητος είναι αναγκαστική και έχει ως μέθοδο και σκοπό τον με πνεύμα συγκαταβάσεως και συμβιβασμού συγκερασμό των εκάστοτε Ειδικών Βουλήσεων με την Γενική Βούληση του Έθνους.

33. (α) Γενικές Εκλογές για ανανέωση του σώματος Εθνοσυνελεύσεως διεξάγονται αναγκαστικώς κάθε τέσσερα έτη, περίοδος η οποία μπορεί να παραταθεί σε περίπτωση πολέμου ή έκτακτης ανάγκης από φυσικά αίτια. (β) Απαγορεύεται κήρυξη Γενικών Εκλογών πριν από την παρέλευση της τετραετίας (γ) Μετά το αποτέλεσμα των Γενικών Εκλογών οι εκλεγέντες βουλευτές των δύο Βουλών συνέρχονται ως Εθνοσυνέλευση σε κοινή συνεδρία κατά την οποίαν ανακοινώνονται τα κόμματα που συγκέντρωσαν άνω του 7% των ψήφων και ορίζεται ως Πρόεδρος της κάθε Βουλής ο υποψήφιος του κόμματος που συγκέντρωσε τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων. (δ) Ακολουθώς, το κάθε κόμμα που συγκέντρωσε άνω του 7% των ψήφων προτείνει μέχρι και πέντε εξωκοινοβουλευτικούς υποψηφίους για την ανάληψη των 11 υπουργικών θέσεων, ορίζεται μία ημέρα εντός της εβδομάδος για την δεύτερη συνεδρία και μετά την ορκωμοσία των βουλευτών κατά την οποίαν κάθε βουλευτής θα έχει το δικαίωμα να λέγει «ορκίζομαι» ή «υπόσχομαι», λύεται συνεδρία.

34. (α) Την ημέρα και ώρα που ορίστηκε η δεύτερη συνεδρία συνέρχεται το σύνολο της Εθνοσυνελεύσεως, ο Πρόεδρος ανακοινώνει και πάλι το ακριβές ποσοστό ψήφων για κάθε κόμμα από το μέγεθος του οποίου προκύπτει σειρά προτεραιότητος για τον αριθμό Υπουργείων που δικαιούται κάθε κόμμα (β) Έπεται μυστική ψη-

φοφορία του συνόλου των βουλευτών της Εθνοσυνελεύσεως για την εκλογή για κάθε Υπουργείο ενός από του προταθέντες κατά την προηγούμενη συνεδρία από το αντίστοιχο κόμμα (γ) Ακολουθεί η ορκωμοσία, ως ανωτέρω κατά παρ. 33(δ) και ορίζεται η επομένη ημέρα για την ανάληψη υπουργικών καθηκόντων.

35. (α) Αποφάσεις σχετικές με την πολιτική της κυβερνήσεως λαμβάνονται σε τακτική ημερήσια συνεδρία των 11 Υπουργών του Υπουργικού Συμβουλίου οι οποίοι, κατά την πρώτη συνεδρία εκλέγουν μεταξύ αυτών έναν ο οποίος εκτελεί καθήκοντα Προέδρου του Υπουργικού Συμβουλίου αλλά και τυπικώς Προέδρου της Δημοκρατίας για διάρκεια ενός έτους. (β) Κάθε Υπουργός περιλαμβάνομένου και του εκάστοτε Προέδρου έχει μίαν ψήφο για την λήψη κυβερνητικής αποφάσεως η οποία λαμβάνεται κατά πλειοψηφία (γ) Όλα τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου έχουν συλλογική ευθύνη για το κυβερνητικό έργο η οποία δεν υπόκειται σε παραγραφή. (δ) Τυχόν προσωπική ευθύνη μέλους της κυβερνήσεως αλλά και των υπευθύνων Στελεχών Υπουργείου δεν υπόκειται σε παραγραφή.

37. (α) Σε περίπτωση διαφωνίας μειοψηφούντος μέλους του Υπουργικού Συμβουλίου επί ειδικού θέματος κατά την ψηφοφορία, εάν δεν επέλθει συμβιβασμός κατόπιν κοινής συμφωνίας με τα άλλα μέλη και συνεπώς διεξαχθεί δεύτερη ψηφοφορία, υπάρχουν κατ'επιλογή οι εξής λύσεις: (I) το κόμμα που τον είχε προτείνει αποφασίζει να προβεί σε αντικατάστασή του προτείνοντας τρία νέα εξωκοινοβουλευτικά πρόσωπα από τα οποία ένας θα εκλεγεί από την Εθνοσυνέλευση, (II) Το θέμα θα υποβληθεί στην κρίση της Εθνοσυνελεύσεως η οποίες αποφασίζει σε κοινή ψηφοφορία. (III) Σε περίπτωση διαφωνίας και με την απόφαση της Εθνοσυνε-

λεύσεως το κόμμα που το είχε προτείνει θα αναλάβει πρωτοβουλία για να διενεργηθεί έκτακτο δημοψήφισμα για το συγκεκριμένο θέμα της διαφωνίας και τελικώς θα ισχύσει η απόφαση του λαού. (β) Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο οποιοσδήποτε διαφωνών μπορεί να παραμείνει ως μέλος της κυβερνήσεως αφού αναγνωρίσει την απόφαση του λαού ή να παραιτηθεί οπότε ισχύει μόνον η ανωτέρω λύση (II).δεδομένου ότι το ουδέν κόμμα μπορεί να αρνηθεί την ετυμηγορία της ψήφου του λαού.

38. Μετά την λήξη της τετραετούς θητείας της Εθνοσυνελεύσεως ο τελευταίος Πρόεδρος ως ανωτέρω (36.(α)) παραμένει μέχρι της αναδείξεως νέας κυβερνήσεως κατά τα ανωτέρω.

39. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας πλην των συνήθων υπουργικών αρμοδιοτήτων του εκπροσωπεί τοπικώς και διεθνώς το Κράτος κατά το διάστημα της Προεδρικής του θητείας.

40. Παραγραφή για πολιτικά ή κοινά εγκλήματα δεν χωρεί ούτε παρέχεται αμνηστία.

41. (α) Ο αριθμός των βουλευτών για κάθε τμήμα της Εθνοσυνελεύσεως ορίζεται ανωτέρω, άρθρο 31(α) και απαγορεύεται να αυξηθεί ή μειωθεί. (β) Δικαίωμα εκλογής ως βουλευτής έχει κάθε μη εξαιρετέος Έλλην πολίτης, άνδρας ή γυναίκα, που έχει συμπληρώσει το 30ό έτος της ηλικίας και ο οποίος έχει, ένα μήνα προ των εκλογών, παραιτηθεί από την οποιαδήποτε επαγγελματική του δραστηριότητα είτε εξαρτημένη είτε ανεξάρτητη. (γ) Το σύστημα εκλογής είναι η απλή αναλογική και δεν επιτρέπεται αλλαγή του συστήματος παρά μόνο με αναθεώρηση των άρθρων του Συντάγματος.

42. (α) Δικαιούται να ασκήσει το εκλογικό του δικαίωμα κάθε Έλλην πολίτης, άνδρας ή γυναίκα, που έχει συμπληρώσει το 20ό

έτος της ηλικίας του εκτός σε περίπτωση ανικανότητας δικαιοπραξίας ή εφ' όσον ισχύει προηγούμενη ποινική καταδίκη. (β) Οι εκλογές ενεργούνται ταυτόχρονα σε όλη την Επικράτεια με άμεση, καθολική και μυστική ψηφοφορία..

43. (α) Στις εκλογές μπορούν να μετέχουν και οι Έλληνες υπήκοοι που κατοικούν στο εξωτερικό και είναι εγγεγραμμένοι στα οικεία Προξενεία είτε προσερχόμενοι αυτόθι είτε με αλληλογραφία που απευθύνεται στα οικεία Προξενεία. Το αποτέλεσμα των εκλογών αυτών ανακοινούται ταυτοχρόνως με το Γενικό αποτέλεσμα από το οικείο Υπουργείο στην Ελλάδα ή το αργότερο τρεις ημέρες κατόπιν μέχρι την 12η μεσημβρινή ώρα Ελλάδος.

44.(α) Η άσκηση του εκλογικού δικαιώματος δεν είναι υποχρεωτική αλλά ανήκει αποκλειστικά στην ελεύθερη κρίση του πολίτου. (β) Η έννοια της αποχής σημαίνει ότι ο πολίτης αναγνωρίζει και συμφωνεί εκ των προτέρων κατά την ελεύθερη κρίση του την ετυμηγορία των συμπολιτών του που ασκούν νομίμως το εκλογικό δικαίωμα.

45. (α) Ο εκλεγείς βουλευτής δεν διώκεται ούτε εξετάζεται κατά οποιοδήποτε τρόπο και από οποιονδήποτε ακόμη και στο κόμμα όπου ανήκει για γνώμη του ή ψήφο που έδωσε κατά την άσκηση των βουλευτικών του δικαιωμάτων. (β) Κριτήριο για την έκφραση ψήφου ή γνώμης του κάθε βουλευτού είναι η κατά την ελεύθερη συνείδησή του εξυπηρέτηση και προάσπιση της Γενικής Βουλήσεως. (γ) Ο βουλευτής δεν απολαύει ασυλίας για οποιοδήποτε παράπτωμα ή πράξη εκτός από την άσκηση των βουλευτικών του και πολιτικών δικαιωμάτων, ούτε απαιτείται άδεια της Εθνοσυνελεύσεως για την δίωξή του από την δικαστική εξουσία αλλά υπόκειται στην ίδια νόμιμη διαδικασία όπως κάθε άλλος Έλλην πολίτης,

(γ) Σε περίπτωση δικαστικής καταδίκης για οποιαδήποτε πράξη ασυμβίβαστη ηθικώς και κοινωνικώς με την βουλευτική του ιδιότητα ή την συμπεριφορά του χρηστού πολίτου ευνομούμενης χώρας, ο βουλευτής εκπίπτει αυτομάτως της βουλευτικής ιδιότητος από την στιγμή ισχύος της τελεσίδικης δικαστικής απόφασεως.

46. (α) Η Εθνοσυνέλευσις είναι ανεξάρτητο σώμα ως άθροισμα ατομικών ελεύθερων βουλήσεων του κάθε βουλευτού. (β) Ο βουλευτής κατά την άσκηση της ελεύθερης και κατά συνείδηση κρίσεώς του οφείλει να φέρεται ως εκπρόσωπος των ψηφοφόρων του με κριτήριο την Γενική Βούληση του Έθνους και όχι ως υποτελής στην κρίση του στις επιταγές του Αρχηγού κόμματος ή άλλου εξωκομματικού παράγοντος.

47. (α) Η νομοθετική λειτουργία των δύο Βουλών της Εθνοσυνελεύσεως διεξάγεται σύμφωνα με τους κατά παράδοση κανονισμούς της Βουλής. (β) Η Εθνοσυνέλευση ασκεί την νομοθετική εξουσία, η εξ ένδεκα Υπουργών κυβέρνηση την εκτελεστική εξουσία με συμβουλευτική συμβολή στην νομοθετική εξουσία και το σώμα των δικαστών την απολύτως ανεξάρτητη από ξένους παράγοντες δικαστική εξουσία με την ευθύνη ελέγχου και αυτεπάγγελτης εφαρμογής των νόμων. (γ) Οι τρεις αναφερθείσες εξουσίες δεν υπεισέρχονται στην δικαιοδοσία η μία της άλλης.

48. (α) Το σώμα της δικαστικής εξουσίας είναι ανεξάρτητο και διοικείται εσωτερικώς χωρίς επέμβαση της Νομοθετικής ή Εκτελεστικής αρχής. (β) Απαγορεύεται η προαγωγή, μετάθεσις απόλυση και η ονομασία των Προέδρων εντός του δικαστικού σώματος από την Νομοθετική ή Εκτελεστική Αρχή.

49. (α) Ο σεβασμός στο Σύνταγμα και τους νόμους που συμφωνούν με αυτό και η αφοσίωση στο Έθνος, στην Πατρίδα και τη

Δημοκρατία αποτελούν καθήκον όλων των Ελλήνων. (β) Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων που έχουν καθήκον να αντιστέκονται με κάθε μέσον εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία ή με κάθε άλλο μέσο που χρησιμοποιεί το ψεύδος, την απόκρυψη των πραγματικών εσωτερικών και εξωτερικών συνθηκών, την χρησιμοποίηση μέσων προπαγάνδας για την εξαπάτηση του λαού ή οδηγεί στην οικονομική, κοινωνική και ηθική εξαθλίωση, παραπτώματα τα οποία με την κατάλληλη ευκαιρία πρέπει να παραδίδονται στην κρίση της δικαστικής εξουσίας χωρίς δικαίωμα παραγραφής.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Το σχέδιο αυτό του Συντάγματος έγινε στην Γενεύη τον Οκτώβριο 2010 και χρησιμοποίησε ως βάση το ισχύον Σύνταγμα της Ελλάδος και τα Συντάγματα της Ελβετίας και της Γαλλίας, από Επιτροπή της European League of Geneva.

Εγράφη για να χρησιμοποιηθεί ως βάσις διαβουλεύσεων για την επεξεργασία τελικής μορφής, εμπνευσμένο από το σύστημα διακυβερνήσεως της Ελβετίας και, τηρουμένων των αναλογιών, της Σπάρτης.

Ο Πρόεδρος της European League of Geneva
Δρ. Ν. Καλογερόπουλος-Kaloy,
B.Sc. (econ) ΑΣΟΕΕ και London School of Economics
B.Sc. (philosophy), Ph.D. (philosophy) Geneva University
Former International Official, Geneva
e-mail: nicolas.kaloy@sunrise.ch
tél. 0041 22 733 04 73

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλιογραφία σε πολιτικά θέματα

- Η Δημοκρατία, μορφές και έννοια (1985)
Η Προπαγάνδα, μέσον βιασμού των λαών (1986)
Η Φιλοσοφία της Προπαγάνδας (1986)
Ο Ηγέτης κατά τον Macchiavelli (1989)
Η Πολιτική Σημασία του Βλακός (1994)
Ποιοί εδολοφόνησαν την Ελλάδα (1995)
Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, Τόμ. ΙΙ (1995)
(3 Τόμοι, Έπαινος Ακαδημίας Αθηνών 2002)
Οι Ασθένειες της Δημοκρατίας και η Πολιτική Μεταρρύθμισις (1996)
Η Ανατομία ενός Εγκλήματος (2011)
Σειρά άρθρων ΕΣΤΙΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, ΗΛΙΑΙΑ
SOS, Banques Suisses, Genève, 1987

Βιβλιογραφία σε φιλοσοφικά θέματα

- La théorie de l'espace chez Kant et chez Platon, Genève (1972)
(Διδακτορική Διατριβή, Πανεπιστήμιο Γενεύης)
Philosophical Works, Oeuvres philosophiques, Philosophische Werke (1973)
Le principe de la distinction chez Descartes
(Revue de métaphysique et de morale, Paris, Juil-Sept. 1978)
Νέοι Σωκρατικοί Διάλογοι (Γνωσιολογικοί) (1982)
Ο Μαρξιστικός Μύθος. (1984)
The Function of the Aesthetic Categories, Ανακοίνωση
στην 3η Διεθνή εβδομάδα Φιλοσοφίας της Τέχνης, Κέρκυρα, 1984

- Στροφές και Αντιστροφές, Α', Β' Έκδ. (1985, 1993)
A New Theory of Aesthetic, Geneva (1986) (in www.nicolaskaloy.com)
Dreams of Illusion, A Play, Geneva (1986) (in www.nicolaskaloy.com)
Προλεγόμενα στη Γενική Θεωρία της Φιλοσοφίας,
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, Ακαδημία Αθηνών, 2001
Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, IV-XX αι.μ.Χ.
3 Τόμοι, 2000 σελ. (1994-2002)
(ΕΠΑΙΝΟΣ Ακαδημίας Αθηνών, 2002)
Le Totalisme ou La Volonté du Bonheur. Genève, (2002)
Totalism in a Nutshell (in www.nicolaskaloy.com)
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ, Έκδ. ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ, Θεσ/νίκη (2007)
Hosanna in Excelsis, Φιλοσοφικά Ποιήματα, 2007
La philosophie, quel avenir? (Diotima, Academy of Athens)
The Categories of Understanding, (Diotima, Academy of Athens)
Comments and Extrapolations, Kaloy Prize 2009
(in www.kaloyprizeinternational.com)
The Scope of Experimental Philosophy, Kaloy Prize 2012
(in www.kaloyprizeinternational.com)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Νικόλαος Καλογερόπουλος (ΝΚ) γεννήθηκε στην Κόρινθο το 1924. Έλαβε Πτυχίο στην ΑΣΟΕΕ και μετά την στρατιωτική του θητεία (1946-1950) στην London School of Economics. Ακολούθως εγκαταστάθηκε στην Γενεύη έλαβε Πτυχίο Φιλοσοφίας στο εκεί Πανεπιστήμιο και ανηγορεύθη Διδάκτωρ Φιλοσοφίας (Ph.D) με διατριβήν 300 σελίδων «La théorie de l'espace chez Kant et son rapport avec la théorie Platonicienne de l'espace». Εργάστηκε σε Διεθνείς Οργανισμούς και υπηρέτησε στην Ελλάδα, Γερμανία και Βραζιλία εγκατασταθείς πλέον μόνιμως στην Γενεύη όπου και του απενεμήθη και η Ελβετική υπηκοότης οπότε το όνομα Καλογεοπουλος συνετμήθη επισήμως σε Kaloy. Ο ΝΚ διέτελεσε κατά την 3ετή θητεία του Καντονίου Γενεύης Πρόεδρος της Φιλοσοφικής Εταιρίας της γαλλοφώνου Ελβετίας. Είναι Πρόεδρος του γνωστού Think Tank «The European League of Geneva» αποτελούμενου από ομάδα διπλωματών και επιστημόνων με κύριον σκοπόν την προώθηση της ιδέας της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Η πνευματική του δραστηριότης με σειράν άρθρων και βιβλίων σε ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα, εντοπίζεται σε θέματα Πολιτικής αλλά και κυρίως Φιλοσοφίας όπου έχει αναπτύξει ιδιαίτερη θεωρία που αποκαλεί Totalism (θεωρία της Ολοκληρώσεως) (βλ. www.nicolaskaloy.com). Είναι ιδρυτής του Καλογεροπουλεί-

ου Ιδρύματος-Fondation Kaloy στην Κόρινθο και Γενεύη με κύριο σκοπό την απονομή Διεθνούς Βραβείου (Kaloy Prize) το οποίον απονέμεται σε πρωτότυπες πειραματικές εργασίες επί της λειτουργίας του εγκεφάλου (brain function experiments) οι οποίες «αποδεικνύουν, διαψεύδουν ή διευκρινίζουν φιλοσοφικές θεωρίες της Γνώσεως». Το πρώτο Βραβείο (2009) απενεμήθη μέσω του Πανεπιστημίου της Γενεύης στον Διευθυντή του Max Planck Institut für Hirnforschung της Φρανκφούρτης Καθηγ. Wolf Singer. (βλ. www.kaloyprizeinternational.com και Google <Nicolas Kaloy>). Επί της ιδέας αυτής του Βραβείου Kaloy, ο Καθηγ. Eric Kandel (Βραβείον Nobel) έγραψε στον ΝΚ, «η ιδέα είναι νέα και απολύτως αναγκαία, βλέπετε πολύ μακριά που την σκεφθήκατε» (the idea is novel and much needed you are far-sighted to have conceived it). Ακολούθως το Βραβείο θα απονέμεται από το τμήμα Ερευνών Ελληνικής Φιλοσοφίας της Ακαδημίας Αθηνών. Θέμα του Βραβείου 2012 είναι η έρευνα επί των λειτουργιών του εγκεφάλου (brain function) κατά την Αισθητική Απόλαυση του Ωραίου και του Υπέροχου (Beautiful and Sublime) ως αναπτύσσεται στην «Κριτική της Κρίσεως» του Immanuel Kant. Η νέα αυτή πρωτοβουλία του ΝΚ δημιουργεί νέο κλάδο στην Φιλοσοφία τον οποίον ο ίδιος αποκαλεί Πειραματική Φιλοσοφία (experimental philosophy). Για το βιβλίο του «Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, IV-XX αι.», 3 Τόμοι, 2000 σελ. έλαβε Έπαινον της Ακαδημίας Αθηνών τον Δεκ. 2002. Ο ΝΚ ομιλεί και γράφει στην αγγλική και γαλλική και γνωρίζει την ιταλική και γερμανική, μελετά δε τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς στο πρωτότυπο. Ως σημαντικό hobby έχει την ζωγραφική και έχει εκθέσει έργα του στην Ελβετία και Γαλλία. Διαμένει στην Ελλάδα (Κόρινθο) 4 μήνες κάθε καλοκαίρι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΕΛΛΗΝΩΝ.....	5
ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ.....	13
Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ;.....	16
Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ.....	22
Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ	
(I) Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ.....	29
(II) Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ.....	35
CIRCULAR TO PROSPECTIVE INVESTORS OF THE EUROPEAN UNION AND OF USA.....	
38	42
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.....	46
ΔΙΑΤΙ ΑΠΟΡΟΥΜΕ;.....	53
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ, ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.....	58
ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΕΩΣ ΕΔΩ - Η «ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ».....	64
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ «ΣΑΡΑΚΙ» ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ.....	69
Ο ΕΠΑΧΘΗΣ ΤΙΜΩΡΟΣ (I).....	75
Ο ΕΠΑΧΘΗΣ ΤΙΜΩΡΟΣ (II).....	79
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ.....	84
Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ.....	89
Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.....	94
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΘΟΥΣ.....	101
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «ΦΟΥΣΚΑ».....	106
ΔΙΕΞΟΔΑ ΣΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ.....	
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	
ΜΝΗΜΕΙΟ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ.....	115
ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ.....	125
ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΜΕΛΟΣ ΠΑΣΟΚ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ).....	128
ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΙΝΟΝ ΜΕΛΟΣ ΠΑΣΟΚ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ).....	131
HOW TO LEAVE THE EURO.....	141
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ.....	144
ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, 2010.....	147
ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ.....	170
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ.....	172

*Η φωτογραφία του αιώνος (Σεπτέμβριος 2011)
Πρωθυπουργός: Γιώργος Τζέφφρυ Παπανδρέου
Υπουργός Προστασίας Πολίτη: Χρήστος Παπουτσή*

